

Izvoarele inimii

Iob Paltiel

IOB PALTIEL

IZVOARELE INIMII
Volumul II

Editura RISOPRINT
Cluj-Napoca • 2020

Toate drepturile rezervate autorului & Editurii Risoprint

*Editura **RISOPRINT** este recunoscută de C.N.C.S.*

(Consiliul Național al Cercetării Științifice).

www.risoprint.ro

www.cnsc-uefiscdi.ro

Opiniile exprimate în această carte aparțin autorului și nu reprezintă punctul de vedere al Editurii Risoprint. Autorul își asumă întreaga responsabilitate pentru forma și conținutul cărții și se obligă să respecte toate legile privind drepturile de autor.

Toate drepturile rezervate. Tipărit în România. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă sub nicio formă, prin niciun mijloc mecanic sau electronic, sau stocată într-o bază de date fără acordul prealabil, în scris, al autorilor.

All rights reserved. Printed in Romania. No part of this publication may be reproduced or distributed in any form or by any means, or stored in a data base or retrieval system, without the prior written permission of the author.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
IOB PALTIEL

Izvoarele inimii / Iob Paltiel. - Cluj-Napoca :

Risoprint, 2020

3 vol.

ISBN 978-973-53-2584-8

Vol. 2. - 2020. - ISBN 978-973-53-2586-2

821.135.1

Director editură: GHEORGHE POP

Tiparul executat la:

ROPRINT®

400 188 Cluj-Napoca • Str. Cernavodă nr. 5-9

Tel./Fax: **0264-590651** • roprint@roprint.ro

„Cine se lipește de DOMNUL este un singur duh cu EL.”
(Pavel din Tars)

Notă: Citatele fără autor menționat sunt parafrazări și
pasaje biblice din diferite traduceri.

*

Nu te lăsa influențat de stările sufletești care vin, ci determină-le tu prin rugăciune, căci DOMNUL nu vrea să te știe chinuit de manevrele satanice, dar vrea să te crească biruitor peste ele.

Diavolul se luptă împotriva noastră și prin gânduri, sentimente, dorințe, imagini și stări sufletești pe care ni le provoacă pentru a ne chinui, pentru a ne birui și pentru a ne distruge.

Orice gând de sinucidere este sută la sută demonic, chiar dacă este învăluit de stări emoționale care credem, un timp, că sunt ale noastre.

*

DOMNUL îngăduie peste noi și suferințe care sunt aproape imposibil de suportat tocmai pentru a ne crește răbdarea. Când avem fructele răbdării, în omul nostru lăuntric se dezvoltă evlavia: o dorință, o capacitate și o putere a vieții lăuntrice care ne atrage în prezența DOMNULUI – ca și Comoara noastră cea mai mare și singurul nostru Dor netrecător – pentru a deveni una cu Preaiubitul nostru, pentru a vrea ce vrea EL, pentru a simți ca EL și pentru a trăi ca EL.

În Prezența DOMNULUI și în puterea Vieții ce produce evlavia, pălesc dorințele pământești pentru a ne rămâne cea mai scumpă dorință – care este DOMNUL.

*

În părtășia cu DOMNUL valorile lumii dispar.

Comuniunea cu DOMNUL este un Har după cum și dăruirea mea spre EL este tot un Har – dar ascultarea de îndemnurile Duhului este personală și ține de libertatea voinței cu care ne-a creat DUMNEZEU pentru a avea relații de inimă cu noi.

*

Nu încerca să înțelegi toată Lucrarea DOMNULUI, ci împlinește îndemnurile Duhului pentru fiecare situație.

Crucea ne purifică și ne apropie de DOMNUL, căci viața de înviere (care urmează lucrării crucii acceptate) nu o trăim

separată de DOMNUL, ci chiar în părtășie cu EL.

Sunt în inima noastră dorințe care nu mor, ca șarpele: până li se zdrobește capul; DOMNUL vrea să trăim ruperea legăturilor inimii cu lumea! Moartea prin răstignire durează, dar e important ce alegi: vrei să mori față de lume ori dezertezi din ucenicia în Școala DOMNULUI...? Căci DOMNUL nu vrea să distrugă în noi decât ceea ce ne desparte de EL și ce împiedică apropierea crescândă spre EL.

Inima este sediul tainic al persoanei noastre, unde se nasc dorințe, unde facem planuri și unde izvoarele vieții trebuie tratate de inima DOMNULUI.

„Dacă nu veți fi liberi de legăturile inimii, nu veți fi liberi în veci” – spunea odată DUHUL SFÂNT.

Pentru ca inima să fie întregă a DOMNULUI, EL trebuie să ne trateze toate legăturile ei cu orice altceva decât cu EL.

Dacă inima ne leagă de ceva sau de cineva în loc să ne lege de DOMNUL, acel idol trebuie decapitat în forul nostru interior – ca și Dagon. În templul inimii tale nu poate trăi decât un singur domn. Când DUMNEZEU ne îndeamnă spre lepădare de noi înșine în dorințele care ne leagă inima de subiectul lor – care nu este DOMNUL – să cedăm și să intrăm în moarte prin lepădare de acele dorințe și prin lăsarea lor în mâna DOMNULUI, pentru a putea trăi și învierea părtășiei libere a întregii noastre inimi cu DOMNUL.

Nu dori după o înțelegere mai mare decât ți-o dă locul părtășiei zilei unde ai ajuns cu DOMNUL.

*

Nu putem separa destinul într-unul pământesc și unul ceresc (deși e mare diferența între cele două locuri). Călătoria noastră ca străini și călători pe pământ este sub Mâna bună a DOMNULUI nostru „care ne dă toate spre folosință să ne bucurăm” de EL – ce face posibilă folosirea lucrurilor (la timpul fiecăruia) pentru subzistență și vocație. „M-am deprins să fiu mulțumit cu starea în care mă găsesc” presupune trăire în stări

de foame și sete, sărăcie ori belșug, durere ori fericire etc., dar „Cel cu inima mulțumită are un ospăț necurmat” pentru că inima mulțumită te duce în legătură cu Domnul. „Dacă avem ce mânca și cu ce ne îmbrăca ne este îndeajuns” dar dacă DOMNUL ne oferă și surplus, să alegem să trăim în armonie cu inima Lui.

*

Ochii inimii se deschid în părtășia cu DOMNUL.

Când ai comuniune cu DOMNUL simți că trăiești cu adevărat și că nu ți-ai risipit viața.

*

În stările negre ale sufletului, să nu crezi că DUMNEZEU te-a părăsit. Nu ÎL abandona și nu rămâne tu singur cu ele, ci imploră ajutorul LUI și citește-I Cuvântul. DOMNUL HRISTOS a venit să te elibereze de apăsările diavolului, dar nu te va putea scăpa dacă tu nu vrei să depinzi de DUMNEZEUL tău. Intră în părtășie cu DOMNUL și vei pătrunde dincolo de nivelul sufletului la care poate acționa diavolul; acolo, înlăuntru, ești numai tu cu DOMNUL.

*

Nu trăi în pustiul sufletului tău atunci când DOMNUL te atrage la EL. Lasă gândurile, preocupările, cântările creștine dar și planurile și retrage-te în comuniunea dinăuntru, cu EL.

*

Idolul este și lucrul care se lipește de inima ta și căruia îi dai preocuparea, atenția și inima ta într-un mod pe care numai DUMNEZEU îl merită.

Inima nu se poate preocupa decât de un singur lucru o dată. Lasă ca numai Preaiubitul tău, DOMNUL ISUS, să fie preocuparea ei. Lucrurile, munca și solicitările vieții le poți rezolva numai cu mintea, dar fără să le dăruiești inima ta pe care numai DOMNUL o merită – și o merită în întregime!

Când DOMNUL îți va dărui – dacă ceri! – Harul ca să poți face tot ce faci ca pentru EL și pentru gloria LUI, atunci inima ta va fi împăcată în căile vieții tale.

A lucra ca pentru DOMNUL și a trăi pentru DOMNUL presupune și a lucra de dragul Lui și a trăi de dragul Lui; dar și acestea sunt un Har.

*

Felurite sunt comuniunile cu DOMNUL; nu căuta una singură, ci descoperă-le și pe cele necunoscute ție. Atingerea LUI și starea LUI de față sunt bucurie și fericire.

DUHUL SFÂNT nu te umple dacă nu dorești, dacă nu ceri și dacă nu faci ceea ce aduce umplerea („vorbind între voi cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești, lăudând și cântând DOMNULUI cu inima voastră, mulțumind totdeauna Celui care este DUMNEZEU și TATĂL, pentru toate, în Numele DOMNULUI nostru ISUS HRISTOS, supunându-vă unii altora în teamă de HRISTOS....”).

Când nu-L mai poți atinge pe DOMNUL într-un fel, EL se ascunde ca să ÎL dorești și să te pregătească să-L cunoști într-un alt mod, din zonele diferite MINUNII care este DUMNEZEU.

Când vii la DOMNUL trebuie să renunți la poruncile tale adresate LUI, la pretențiile tale de la EL și la lupta sufletului tău pentru felul în care vrei ca EL să ți se descopere; iar în singurătate, în liniște și în tăcere deplină să primești felul în care dorește EL să ți se descopere ACUM. Umplerea candelii cu untdelemn presupune că ai venit la DOMNUL și ai primit, cu mulțumire, felul în care EL a vrut să ți se descopere ACUM când ai venit la EL.

Ungerea presupune să deosebești, cu sensibilitate, și să primești ce vrea DOMNUL în fiecare timp.

Părtășia cu DOMNUL micșorează defectele de caracter.

*

Liberul arbitru sau capacitatea de a alege și de a te decide de care parte treci, este cea mai mare libertate a omului – dar și cea mai mare răspundere. Provocările vrăjmașului (Satan) și lupta lui împotriva noastră sunt îngăduite pentru a ne dezvolta rezistența și capacitatea de luptă și pentru a ne crește. E normal să fii vlăguit după lupta cu șarpele. Până să recunoști

pe cel care l-a însuflețit ai impresia că sufletul tău cântă lugubru – și nu Șarpele... Privind din perspectiva veșniciei și a DOMNULUI, sufletul se așază, iar simțămintele lui răvășite de luptă se echilibrează în armonia duhului.

Chiar rugăciunea către DOMNUL de a te lua la EL acum, când vrei tu, este un păcat care angrenează forțe negre în suflet și-i aduc suferințe din partea vrăjmașului. În somnolență, profitând de pasivitate, diavolul pune în inimă dorințe negre.

*

Există o părtășie cu DOMNUL pe care o trăim uneori citind Cuvântul Său și care nu este simpla lecturare a Cuvântului, ci ÎL gustăm pe DOMNUL prin Cuvânt; iar asta satură, mângâie și aduce binele pe care numai DOMNUL îl poate face în omul nostru lăuntric.

*

Într-un timp DOMNUL ne tratează pentru ca nici un obiect, plan, persoană, legătură sau dorință să nu mai supraviețuiască în inima noastră, în afară de legătura inimii cu EL și dorința ei, în întregime, după EL.

*

Oprește-te din iureșul vieții și din orice preocupare ca să te închini în inima ta înaintea DOMNULUI tău. Fă-ți un sfânt obicei de a căuta fața LUI și de a sta în Prezența Lui. Lasă așteptările și pretențiile altora de peste tine și ocupă-te de nevoia duhului tău după DUMNEZEU și de dorința DOMNULUI de a sta împreună cu tine; căci atunci nu-ți vei irosi viața și vei coborî cerul în inima ta, iar DUHUL DOMNULUI te va pătrunde dinlăuntru.

*

DOMNUL nu vrea ca tu să trăiești prin voința ta, hiperactiv și singur, ci în comuniune cu EL și lucrând de dragul LUI și pentru gloria LUI. La început zărești țara promisă de departe și primești mărturii despre ea, dar înaintând pe drumul tău cu DOMNUL, în zonele Cuvântului primești, treptat, și voința și înfăptuirea – din slavă în slavă.

Izvoarele inimii

*

Mândria întinează duhul.

*

În momentul în care cineva nu poate renunța la dorința lui – care nu este dorința după DOMNUL – atunci dorința lui este dumnezeul lui pe care îl adoră, la care se închină și fără de care nu poate trăi. Adu-ți aminte că vei avea parte de tot ce-ți dorești bun – în curând, când vei ajunge-n cer – și tot ce ți-ai putea dori cândva, iar flăcările incendiului poftelor altor lucruri se vor stinge, rămânând niște mucuri care fumegă. Această zdrobire a inimii pe care o face DOMNUL prin tratarea dorințelor, lărgeste inima și o eliberează mai mult pentru dorința după EL.

*

DOMNUL lucrează în noi încet și în timp, în mod definitiv și sigur. Orice lucrare de calitate superioară cere timp, dar „DOMNUL va sfârși ce a început pentru noi!”

*

Prezența DOMNULUI conține și Lucrarea LUI și continuarea tratării inimii prin cruce. În fața LUI inima se golește de plinătatea de sine și de siguranța de sine. O inimă zdrobită ÎL percepe pe DOMNUL.

Descoperirea Lucrării DOMNULUI nu o face priceperea noastră, ci Harul LUI.

*

În Împărăția DOMNULUI nu există ratați. Cei marginalizați și cei mai de jos din ierarhia socială devin cei mai fericiți, mulțumiți și împliniți când DOMNUL le dă voința și înfăptuirea Cuvântului Său, lucrând muncile „de jos” ca pentru DOMNUL și făcând totul pentru gloria LUI. Fericirea nu depinde de poziția socială, ci de relația cu DOMNUL – din care curge și relația cu oamenii.

*

Cine crește un copil pregătește o parte din viitorul unui popor și – poate – o parte din Biserica DOMNULUI.

*

Părerea bună de sine este o formă de mândrie. „Înainte de cădere inima omului se îngâmă” printr-o părere bună de sine.

*

Dă-i DOMNULUI frica ta de viitor și vino să stai lângă EL, căci la EL se va liniști inima ta.

*

Monologul este egoist, asupritor și exploatator al celui de lângă tine pe care îl desconsideri ca să te afirmi, să re trăiești amintirile povestite și să folosești relația prieteniei lui pentru tine însuși, în mod unilateral – ca o gaură neagră din cosmos care consumă totul pentru sine.

Când poți să taci ca să îl asculți pe celălalt cu interes curtenitor, cu prețuire și cu dăruire de tine însuși pentru el, abia atunci începi să devii un prieten.

Prietenia este trăirea împreună a două inimi curtenitoare care se simt una pe alta, se dăruiesc una alteia și se prețuiesc, dându-și cinste una alteia.

Monologul, privirea de sus, lipsa de simțire cu inima a celui alt, blochează prietenia și creează suferințe celui alt.

*

Înțelegerea este capacitatea de a vedea cu inima.

Lumina vine prin Cuvânt, prin sfătuire, experiență, suferință, îndemn, mustrare, descoperire...

Cine nu vede lumina este orb, dar cine o vede și nu vrea să se schimbe acela iubește păcatul, răzvrătindu-se.

*

Când trăim pentru DOMNUL îngrijorările pentru viitor dispar, iar grijile zilei nu ne mai apasă; și dacă primim Harul să facem totul pentru gloria Lui, datoria împlinirii lucrurilor necesare își pierde povara pentru că ne desfătăm în omul dinlăuntru. Când putem alege ordinea în care vom executa lucrurile necesare, omul dinlăuntru o face mai bine decât sufletul nostru.

Vine un timp în maturizarea noastră când percepem omul dinlăuntru mai des și mai ușor în trăirea zilnică.

*

Atitudinea este dovada existenței voinței de înfăptuire, dar mai este necesară așteptarea Harului puterii de înfăptuire.

*

Există un duh al creației omenesti care îl face pe cel însuflețit de el să se simtă cineva deosebit prin „noblețea” acțiunii sale și deasupra multora sau a tuturor.

Inspirația este Harul unor talanți primiți care ridică talentul la nivel de unealtă sfântă a unui copil al DOMNULUI, prin tratamentul pe care DOMNUL îl face copiilor Săi.

Unealta este mijlocul prin care faci o acțiune. Orice acțiune, lucrare, faptă sau muncă, este un act de creație prin care cel care o face realizează ceva ce nu a existat, chiar dacă ideea lucrării în ansamblu nu îi aparține. De aceea ar trebui să ajungem la slava în care orice facem să facem ca pentru DOMNUL și spre gloria LUI. Creația este mică sau mare nu atât prin gradul de utilitate socială pe care îl are, cât prin felul în care este făcută și spre gloria cui o facem.

*

Mijlocirea este starea în Prezența DOMNULUI în rugăciune pentru alții. Când nu mai găsești Prezența DOMNULUI în alte feluri, mijlocește – și ești deja înaintea DOMNULUI.

*

Omul se poate înălța pe sine și cu starea sa materială smerită și cu orice deosebire de ceilalți. Înălțarea de sine cheamă însuflețirea cu duhul demonic al mândriei. Un suflet mândru nu se smerește decât prin durere sau prin închinare în Prezența DOMNULUI.

*

Cea mai mare libertate umană este liberul arbitru sau libertatea de a alege în deplină capacitate și cunoștință de cauză.

*

Nu-ți lăsa dorințele să graviteze în jurul obiectelor sau în jurul a orice altceva decât DOMNUL, ci orientează-ți inima spre EL – singurul care o poate împlini și satura. DOMNUL îngăduie confruntarea noastră cu lumea și tratarea dorințelor și pentru a crește în noi roada DUHULUI ca stăpânire de sine.

*

Trăirea și umblarea prin duhul face parte din slăvile umblării cu DOMNUL, la care ajungi în timp. Dacă ești încă în pustie, bucură-te de mană și de nor, de apa din stâncă și de stâlpul de foc, de rugăciune, de cântare și Cuvânt; căci vine o zi când vei trece Iordanul și vei mânca din roadele Canaanului, nu doar le vei privi sau le vei gusta.

*

Dragostea voinței ÎL caută pe Cel Iubit.

*

Când nu-L mai poți atinge pe DOMNUL și te simți părăsit și singur, nu îi întoarce spatele, ci păstrează-L în cunoștința ta; căci DOMNUL se ascunde, pentru un timp, ca să te încerce și să cunoști tot ce este în inima ta.

ISUS DOMNUL nu ne părăsește niciodată – dacă suntem ucenicii Lui! – căci ne-a promis că va fi cu noi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.

*

Durerea e un mijloc de ieșire din ispită precum și de tratare a relei voințe...

Căci multe și sfinte sunt calitățile durerii.

*

Obiceiul creează un tipar de comportament în care sufletul și trupul persoanei reintră ori de câte ori li se creează condiții. Decizia voinței creează atitudinea prin care intrarea în tiparul obiceiului e oprită – dacă persoana e liberă. Dacă vorbim de obiceiul păcătos, după eliberarea de legea păcatului și a morții, prin veghere și rugăciune oprim intrarea în ispită; chiar după intrarea în ea, DOMNUL ne oferă mijlocul de ieșire –

dacă-l cerem! Acceptarea ispitei conduce la căderea în ea. E nevoie de Har și de colaborare cu DOMNUL pentru a trece biruitori prin încercare și pentru a respinge ispitele.

*

Este mare lucru să simți persoana cu care ești în relație și să interacționezi înțelept cu ea; dar să nu acționezi insensibil, nesimțit și unilateral, conform interesului sau dezinteresului tău față de ea. Acest lucru este bun și sănătos în toate relațiile – și în relațiile cu copiii.

*

DOMNUL dăruiește creștinilor zeloși exact lucrurile spirituale de care au nevoie, atunci când au maturitatea să le deosebească și să le ceară. DOAMNE cufundă-mă în Tine și inundă-mă cu Tine.

Nu ÎL poți atinge pe DOMNUL dinăuntru, până nu ajungi să-ți liniștești sufletul decărcând agitația lui prin rugăciune sufletească, venind așa cum ești la DOMNUL și prezentându-I tot ce se mișcă în tine. Avem nevoie să cerem Har dacă vrem să stăm cu DOMNUL – și nu singuri. Conștiința de sine nu poate să moară, dar poate fi pătrunsă cu conștiința de DOMNUL: nimicul conștient de DUMNEZEU și nonvaloarea inundată de Cel mai Prețios...! Căci Domnul este odihna mea.

*

Nu putem simți Prezența DOMNULUI tot timpul pentru că ÎL iubim puțin și pentru că suntem imaturi și nu rezistăm mult timp în slava Feței Sale.

*

Satana pune gândul ispitei în minte și dorința ei în inimă. Dacă veghem și ne rugăm, nu intrăm în ispită. Ne putem ruga: „DOMNUL să te mustre Satano, DOMNUL să te mustre pentru această ispită și cer sângele lui ISUS să fie în inima mea și în mintea mea împotriva ta; sângele lui ISUS să te mustre Satano”.

Diavolul face dulce gândul ispitei pentru ca omul să nu perceapă grozăvia ei.

Izvoarele inimii

„Lasă sângele Tău, DOAMNE ISUSE, peste mine, împotriva Satanei.”

*

Într-o încheietură (din Trupul DOMNULUI) nu sunt toți din aceeași ceată, dar au suficiente lucruri comune pentru funcționarea sănătoasă și pot primi suficient Har pentru zidirea reciprocă.

*

Trăirea prin DUHUL presupune și dependența de DOMNUL în lucrurile mărunte ale vieții, exprimată prin rugăciune.

*

Muzica este un mod de evadare din realitate prin intrarea în starea afectivă a compozitorului, exprimată în melodie.

Când compozitorul este creștin, mesajul lui cântat te conduce spre DUMNEZEU, dar muzica necreștină te duce în moartea din sufletul nemântuit al creatorului ei.

*

Cu cât îndeplinim mai mult îndemnurile DUHULUI, cu atât tentațiile lumii și pofta altor lucruri se sting.

*

De la un izvor la altul rezervele de apă ți se termină.

De la un pisc la altul nu se mai zărește panorama. „Și până mai găsești putere-n mâna ta nu te doboară întristarea...”

Dar la capăt, de unde nu poți merge mai departe, DOMNUL te așteaptă special pe tine ca să cinezi cu EL, cu TATĂL și cu DUHUL SFÂNT și să te umple cu Sine, să te sature și să-ți împlinească cea mai profundă nevoie, ție – da ție! – pentru că te iubește!

*

Duhul legii găsește Cuvântul potrivit fiecărei situații...

DUHUL SFÂNT oferă Cuvântul potrivit inimii fiecărui om pentru a-l atrage mai aproape de DOMNUL.

Izvoarele inimii

*

Cine dintre noi vrea să se consacre pe sine DOMNULUI?
Ca să nu mai trăim pentru noi, ci pentru Cel ce a murit
și a înviat pentru noi...

Atitudinea dă orientarea persoanei, dar nu și puterea de
a ajunge la destinație – pe care numai DOMNUL o poate da.

*

Nu încerca să faci lucruri pământești care să reziste o
veșnicie, da fă bine, ceea ce nici veșnicia nu poate distruge.

*

Viața spirituală nu stă pe loc; de aceea trăiești schimbări,
de aceea trecutul nu se repetă la fel și de aceea DOMNUL vrea
să fie și pentru tine „Cel ce devine”.

*

Când nu cunoști drumul pe care trebuie să mergi, roagă-te
până când îți decoperă DOMNUL lumina.

*

De multe ori durerea îți atrage atenția către miezul
problemei care te confruntă.

*

Și după cum ne ispitea trupul și sufletul cu poftele cărnii
– înainte de a ne fi eliberat DOMNUL de ele – diavolul ne
ispitește sufletul cu pofta altor lucruri. „Dacă iubește cineva
lumea sau lucrurile din lume, dragostea TATĂLUI nu este în el.”
Depinde ce alegem noi, căci DOMNUL ne dă Har ca să nu
intrăm în ispită și Har să ieșim din ea – dacă-L alegem pe EL și
dacă-I cerem ajutorul.

*

Dacă nu experimentăm nefericirea, nu putem să
prețuim valoarea fericirii...

*

Nu-ți provoca destinul – căci de la sine se va manifesta
– și nu-ți lua viața în mâini, ci trăiește dependent de DOMNUL.

*

Sufletul este bătăran și „din topor”, dar duhul este fin și
curat.

*

Numai DOMNUL ne poate face liberi de legăturile inimii față de amintiri, persoane, lucruri și planuri. Legăturile inimii sunt și acele dorințe care nu-ți mai dau odihnă și care – odată împlinite – se reaprind și te leagă de altceva.

DOMNUL nu va voi în locul tău și nu te va obliga să faci ceva, dar te va ajuta ori de câte ori vei dori să îplinești Cuvântul Său. EL va rupe legăturile inimii tale – dacă-L rogi – și te va elibera de dorințele ei care n-au odihnă.

*

Du-te acolo unde te atrage Persoana DOMNULUI și nu te lăsa clătinat de vânturile învățăturilor teologice care nu te atrag spre o relație vie cu Persoana DOMNULUI tău.

*

Cel care veghează și asigură creșterea ta este DOMNUL. Încrede-te în EL și acceptă ritmul și metodele LUI de creștere.

*

Până când DOMNUL nu te eliberează nu vei fi liber, și până când EL nu-ți dă trăirea prin DUHUL, nu o vei putea avea. Viața lăuntrică în dependență de DOMNUL, prin rugăciune, este o formă a relației personale de inimă cu EL – dar și aceasta este un Har. Nu-L vei putea urma pe DOMNUL după felul în care o fac frații altei cete, dar sigur ÎL vei putea urma la rândul cetei tale, în felul în care EL lucrează în tine personal, ca mădular în Trup.

*

Uneori durerea este un ajutor pentru inimă ca să trăiască disciplinat, un ajutor împotriva slăbiciunii ei în timpul ispitei. De obicei trebuie să treacă o vreme până când vom înțelege rostul unei suferințe.

*

Pe drumul lepădării sinelui, sufletul se agață de orice ca să nu moară, chiar și de pofta de mâncare.

*

Și după ce DOMNUL ți-a eliberat inima de orice

legătură, nu mai îngădui nici tu să între nimic străin de EL în templu.

*

Cel mai câștigat timp este cel al comuniunii cu DOMNUL. Când te atrage DOMNUL la părtășie nu zăbovi, căci EL se retrage dacă tu ai lucruri mai importante de făcut.

Așa cum Canaanul este față de pustiul, așa este pustiul față de Egipt. Mântuirea față de moartea în păcate este ca și comuniunea cu DOMNUL față de trăirea sufletească.

Nu știi dacă decizia de a trăi pentru DOMNUL declanșează ceva, dar viața simțită a duhului este un Har, iar unirea cu ea este o decizie; este cea mai înaltă formă de viață din Univers, pentru că e Viața DOMNULUI.

*

Dacă nu veghem după ce am fost eliberați de legăturile inimii, dorințele ne pot incendia iarăși inima; de aceea scoate din ea afară orice dorință și plan, ca să rămână curată și liberă pentru DOMNUL.

*

Nu ÎL putem atinge prin efort pe DOMNUL, dar ne putem face sufletul disponibil pentru EL, gândindu-ne la EL și stând cu inima noastră, în tăcere, înaintea Lui. Gândirea la DOMNUL eliberează mintea de gândurile care vin și pleacă și o concentrează spre DOMNUL, iar starea în tăcere a inimii în fața Lui ne așază înaintea Lui.

În dedicarea noastră către DOMNUL, EL nu lucrează în noi decât atât cât îi cerem și cât Îl lăsăm noi să lucreze.

*

Vin uneori peste noi timpuri de confuzie și ceață, când nimic nu mai funcționează în noi și nu mai vedem nimic cu ochii inimii; nu mai putem merge nici înainte nici înapoi. Să nu aruncăm atunci peste bord lucrarea pe care DOMNUL a făcut-o în noi și să nu renunțăm la speranța noastră în Bunătatea DOMNULUI. Toate lucrează împreună spre bine...

*

Plinătatea de sine, autosuficiența și centrarea în sine sunt o dovadă a neatârării de DOMNUL, a iubirii de sine și a trăirii în carne. Schimbarea atitudinii și judecata de sine țin de noi, dar creșterea și drumul înainte sunt un Har după care trebuie să tânjim, care necesită colaborarea noastră și cererea lui insistentă. Să nu se aștepte cineva să primească mari valori de la DOMNUL fără cererea lor insistentă. Cine nu stă înaintea DOMNULUI pentru nevoile mici și mari ale Bisericii nu este o celulă purtătoare de hrană în Trup, ci una care consumă. Nu putem schimba rostul nostru ca mădular în Trup, dar putem colabora cu DOMNUL pentru zidirea Bisericii, ori să zăcem paralizați de iubirea de sine și de centrarea pe „eu”. Mijlocirea este o dovadă a sănătății mijlocitorului după cum egocentrismul este cancerul sufletesc care paralizează comuniunea cu DOMNUL și cu frații și care ne închide față de curgerea vieții duhului.

Siguranța de sine dovedește independența față de DOMNUL.

Bucuria de viață și bucuria spirituală nu conțin izolarea și încremenirea siguranței de sine.

*

Inima este tinda în care DOMNUL vine din omul dinlăuntru și se întoarce înapoi – atunci când EL decide.

*

Afirmarea de sine este o formă a iubirii de sine.

Punerea la punct a altora – spre deosebire de muștrarea din bunătate – este o formă de manipulare și de asuprire, prin care vrem să dominăm oamenii și să le impunem chipul dorit de noi pentru a ne simți în siguranță și confort.

Duhul se întinează în părtășile sufletești când păcatele sufletești sunt ridicate la rang de valori.

Părtășia cu Harul eliberează înțelegerea de judecare a altora. Sângele DOMNULUI curăță duhul de atingere a cărnii sufletului altora.

Dacă aruncăm peste bord voința de înfăptuire și îmbrățișăm plăcerile sau păcatele sufletului, pierdem Harul puterii de înfăptuire a Voii DOMNULUI.

Diavolul ne aduce subiecte și stări de acuzare împotriva fraților care păcătuiesc și astfel, în loc să mijlocim pentru ei în rugăciune, îi judecăm și-i acuzăm...

*

Nu ne aparține cu adevărat decât ceea ce dăruim, căci ne face mai fericiți și ne asigură în cer răsplată.

*

Una este să trăiești în pustiul sufletesc hrănindu-te cu „mana” Cuvântului și orientându-te prin decizii, și alta este să trăiești prin viața duhului. Trecerea de la una la alta depinde de Har, de foamea noastră după DOMNUL, de maturizarea noastră, de Voia DOMNULUI... ÎL vom trăi pe DOMNUL în duhul dacă ÎL căutăm din toată inima! Dar dacă ne mulțumim să ne hrănim inima cu dorințe, cu planuri, cu amintiri, cu lucruri sau persoane, cu stări ori senzații, cu gânduri sau cu informații și curiozități etc, vom trece în veșnicie tot din pustiu...

*

Duhul creației dublează creația – fiind diferit de ea – și vine printr-o dorință în inimă, cu o forță ce vrea să impună împlinirea ei cu prețul relațiilor, făcând omul orb în cele mai multe aspecte și domenii ale vieții. Este diferit de practicarea unui meșteșug cu talent și bun simț, căci omul însuflețit de el devine izolat, încremenit și dur. Caută obținerea banilor doar prin practicarea talentului, orbind omul față de mijloace de trai accesibile și mai puțin solicitante.

*

Dorința inimii după lucruri materiale mânjește duhul cu atingerea lumii.

*

„Mana” Cuvântului se culege în perioada ei; hrănește-te cu Cuvântul, roagă-te și cântă la timpul potrivit, căci altfel nu vei face decât un exercițiu religios în loc să ai părtășie cu cerul...

Deosebește timpul când se culege mana!

*

Bunăstarea este o binecuvântare a DOMNULUI. Cine se îngâmă cu ea și crede – înșelându-se – că prin ea i se modifică statutul social, va suferi disciplinarea DOMNULUI.

Bucură-te de DOMNUL pentru binecuvântare, dar și pentru lipsa ei, căci ceea ce contează este ca ISUS DOMNUL să ia chip în noi.

*

Înțelegerea rostului fiecărei suferințe personale este un Har pe care îl primești dacă îl ceri.

*

„Și rugăciunea mea în sânul meu se întoarce” (Psalmii).

Există o rugăciune a inimii – care este un dar de la DOMNUL primit odată cu creșterea relației cu EL – în care inima se ridică prin minte la DOMNUL (la Tronul lui DUMNEZEU), iar rugăciunea se întoarce în inima care își exprimă relația cu DOMNUL prin implorare și laudă, revărsându-se prin cuvinte de iubire către Preaiubitul ei Mire (cuvinte destinate să fie cunoscute numai de EL). Această rugăciune nu urmărește respirația sau bătăile inimii și sincronizarea cu ele, dar se desfășoară în timpul respirației și o influențează pentru că aduce o mare odihnă.

Există o rugăciune diferită de rugăciunea minții – ca efort a sufletului – și în comparație cu celelalte fapte sufletești – care sunt grosolane prin apartenența lor la suflet – cum sunt: satisfacerea curiozității prin informare, dorința inimii după lucruri, relația cu oamenii la nivel sufletesc, planuri, gânduri etc., rugăciunea inimii – ca dar al DOMNULUI – este imaterială și nesufletească (deși chiar sufletul participă la ea prin totala atenție a minții).

Nu se ridică la nivelul comuniunii cu DOMNUL sau al cinei cu EL, dar este un dar scump care – poate – aparține pragului trăirii în duh...

Există și o falsă rugăciune a inimii, care este o imitație nereușită prin sudoarea efortului propriu, ducând la epuizarea

trupului în timp ce sufletul rămâne flămând și nesăturat.

Inima nu participă la rugăciunea minții, însă în darul rugăciunii inimii ea se roagă sub atenția minții.

*

Pofta altor lucruri este o ispită ca toate ispitele, acționând în terenul dorințelor inimii și al planurilor ei.

Nu este important câte lucruri materiale ai, ci cu cât de puține îți faci treaba!...

Judecarea dorințelor în timpul ispitei poftei altor lucruri limpezește mintea și inima de teroarea poftelor lucrurilor.

*

Să nu faci divertisment din actul creștin pentru că îl devalorizezi prin obișnuință.

*

Părtășia cu DOMNUL (în care intri prin credință) te repune pe linie de funcționare și risipește stările negre ce cuprind uneori sufletul.

Deschide-ți inima, prin credință, pentru Prezența DOMNULUI...

*

Suferința care te învinge te face moale la atingerea DOMNULUI.

Când ne învinge suferința putem fi cuprinși în suflet de o stare de descurajare. Dacă sperăm în Bunătatea DOMNULUI, primim putere, o inimă întărită și nu mai avem frică de viitor, căci Iubitul nostru Domn creează viitorul.

Nu te lăsa cucerit și înfrânt de sentimente negative, ci cu voință și rugăciune, luptă împotriva lor cerându-I DOMNULUI să-ți pună pașii pe Stânca Vieții (care este DOMNUL HRISTOS), indiferent prin ce treci și indiferent ce te lovește. EL poate să te facă de neînfrânt în uniune cu EL.

Sentimentul morții pe care ni-l dă duhul lumii și atingerea cu lumea, poate fi înfrânt prin părtășia inimii cu DOMNUL.

Când diavolul îți rănește inima, întărește-te cu Psalmii

și vino în rugăciune la DOMNUL tău care nu e nepăsător față de rana ta, și stai cu EL, căci EL te va vindeca și va îndepărta vrăjmașul de la tine.

Vine și timpul când – parcă – nu te ajută nici darurile Duhului, nici lucrarea DOMNULUI în tine, nici deschiderea pentru părtășia cu DOMNUL, ci doar încurajările și promisiunile din Cuvânt.

*

Dacă după o suferință îndelungată, dorințele inimii încep să ți se desprindă de lucrurile lumii, atunci acesta a fost rostul acelei suferințe.

*

În pustiul sufletului cântecul este o parte din „mana” și apa care-ți întreține viața.

*

Dorințele sunt fiicele inimii care se nasc în urma alipirii inimii de lume, de persoane ori de DUMNEZEU.

O inimă întreagă a DOMNULUI este una ce rămâne alipită de DOMNUL, indiferent ce comori străine o trag spre ele; ea se primește de la DOMNUL la cerere.

Moartea și învierea sunt într-o asemenea inimă care te atrage mereu spre DOMNUL: moarte față de tot ce nu este din DUMNEZEU și înviere pentru tot ce este al DOMNULUI.

*

Cred că ajungem la vârsta responsabilității spirituale doar când putem întreba oricând. „Doamne ce vrei TU?”

Orice lucru de care mă pot lipsi nu-mi este necesar.

Câtă odihnă are inima care a stins focul dorințelor proprii...

*

Rugăciunea inimii este un dar ceresc și conține mai mult decât repetarea unei scurte implorări; este o stare spirituală de liniștire și odihnă în care omul intră în sine însuși și primește dincolo de aceasta – de la DOMNUL! – intrarea inimii în duhul care se deschide pentru a se închina împreună cu inima ce preia

cuvintele duhului: de laudă, închinare, mijlocire, cerere, adorare. Rugăciunea inimii poate veni ca răspuns la cererea pentru dechiderea duhului sau de la DOMNUL, ca să mobilizeze inima despărțind-o de lume.

*

Păcatul săvârșit rănește duhul și inima pe care numai DOMNUL le mai poate vindeca.

*

Nimic din ce nu e făcut prin Duhul DOMNULUI nu are în sine rodul și valoarea veșniciei.

*

Nimic nu schimbă omul ca suferința și dragostea (atunci când omul devine capabil să o prețuiască la justa ei valoare).

*

Dacă nu ierți în mod definitiv pe toți cei care ți-au greșit ori au păcătuیت împotriva ta, vei fi legat în neiertare și amărăciunea ta oferă Satanei dreptul să te chinuiască și să te însuflețească.

Iertarea te eliberează ca să poți iubi și să fii împăcat cu semenii tăi.

Cea mai mare libertate este în dragostea lăuntrică ce se dăruiește celorlalți. Deși părtășia cu DOMNUL este cea mai mare fericire, ea funcționează numai pe jumătate câtă vreme nu-i poți iubi pe cei din jur. Când poți să ierți oricât de mult ți-ar fi greșit cineva, tu însuți devii liber și împăcat în inima ta cu Domnul și cu oamenii. Dacă tu nu îi ierți pe alții, nici DUMNEZEU nu te poate ierta pe tine. Când ai crescut ca să poți ierta și să poți renunța la orice amărăciune pe care o mai ai împotriva cuiva, ți se eliberează mintea și inima în capacitatea de a iubi pe alții ca pe tine însuți. Judecarea pe care tu o faci împotriva altora se întoarce peste tine căci este o lege spirituală să fii judecat așa cum judeci tu pe alții. Când iubești nu mai judeci, dar accepți și îi cuprinzi pe toți în inima ta. Amărăciunea sufletului împotriva cuiva este dovada neiertării și arată procentul acesteia. Judecarea alimentează cearta. Ca să poată exista, duhul de ceartă se manifestă prin cel pe care poate să-l însuflețească.

*

Boala te face mai smerit și te păstrează într-o dependență mai mare de DOMNUL și mai aproape de EL.

*

Căci nu contează felul în care spui ceva, ci duhul în care spui. Și nu contează genul muzical în care se cântă, ci duhul în care se cântă.

Muzica clasică necesită un talent special și educație muzicală, dar o inimă bună poate cânta DOMNULUI și în alte genuri muzicale accesibile persoanei care cântă. Trebuie să citim dincolo de formă, dar deosebirea duhurilor nu este moștenire adamică, ci un dar al DUHULUI SFÂNT.

Unele lucruri nu le înțelegem decât după ce am spus altele contrare lor.

*

Dacă DOMNUL nu ne tratează părerea bună de sine prin împrejurări umilitoare, riscăm să devenim niște fanfaroni înfumurați cu darurile Sale de HAR.

Importanța proprie este o formă de orgoliu și mândrie. Ce mică și slabă este ființa umană și ce mare și importantă se crede...

*

Și nu vei fi judecat ori răsplătit după câți talanți ai numărat la alții, ci după cum l-ai administrat tu pe al tău.

*

Internetul – ca și televizorul – poate deveni un hoț al relației sănătoase și adânci cu DOMNUL.

*

Dependența permanentă de DOMNUL și încrederea în EL tot timpul sunt stări prin care EL ne binecuvântează.

*

Mândria împietrește inima.

Împietrirea, încremenirea și duritatea sufletească sunt dovada că privim de sus (adică ne îngâmfm sau suntem mândri).

*

„Rugăciunea lui ISUS” a călugărilor din răsărit păstrează sufletul activ și disponibil pentru relația cu DOMNUL, eliminând tendințele depresive, iar vorbirea și cântarea în limbi corintene, cu gura sau cu inima, alungă depresia și zidesc inima.

*

Când pofta de mâncare devine lăcomie, atunci pânțelele tău este dumnezeul tău.

*

O inimă care a renunțat la voința proprie pentru DOMNUL și pentru semenii săi, dăruiește o parte din mireasma DOMNULUI atunci când dăruiește aproapelui său.

Există o fericire lăuntrică a celui ce dăruiește cu dragoste.

*

Între locul unde ai ajuns cu DOMNUL și standardele avansate ale Scripturii poate să fie o diferență și o distanță, dar nu nesocoti Lucrarea DOMNULUI care te-a transformat și te-a condus până aici, doar pentru că nu ai depășit încă multe standarde...

Creșterea o face DOMNUL, încet, definitiv și sigur, iar ritmul creșterii – dacă o vrei! – e ritmul LUI. Cu cât o transformare e mai complicată, cu atât pregătirile pentru ea sunt mai multe.

Eliberarea poate fi un proces ori se poate împlini într-o secundă. Cel ce-Și zidește Biserica și-Și pregătește Mireasa alege metoda eliberării fiecăruia.

Înțelegerea odihnește zbuciumul și alină tensiunea în care te zbați (datorate realizării diferenței dintre tine și chipul întreg al DOMNULUI – în care vei fi transformat).

Rămâi cu DOMNUL mereu, căci EL te va conduce la fiecare pas în viitor.

*

Uneori maturitatea se dovedește prin puterea de renunțare și prin capacitatea de dăruire. Frângerea devine tot

mai grea atunci când nu o acceptăm și dacă nu ne frângem din relația cu DOMNUL, va trebui să fim disciplinați prin suferință sau chiar prin moartea fizică. Nu vom putea face dărnici din dragoste dacă nu luăm ulei de rezervă prin trăirea cu DOMNUL...

Când aștepți ceva de la oameni și nu de la DOMNUL – care-ți poate da și în alt fel – vei fi dezamăgit, căci DOMNUL a blestemat demult încrederea în oameni.

DOMNUL ne stinge dorințele ce ard pentru lucruri ca să nu ne legăm inima de lume. Renunțarea la sine și moartea față de voința proprie sunt lucruri în care ne conduce EL pentru a ne putea dărui valori veșnice. O inimă ce arde pentru lume nu se poate bucura de DOMNUL și nu-L poate cuprinde. EL nu se dăruiește unei inimi împărțite pentru că aceasta nu ÎL poate prețui, ci Îi întoarce spatele. Dedicarea și părtășia se înnoiesc mereu căci sufletul singur este pustiu, dar trăirea cu DOMNUL este fericire.

*

Sunt stări prin care trecem, în care nu putem să ne oferim cu dăruire în părtășie frățască și în care nu trăim conștient în părtășie cu DOMNUL, iar cei care ne-ar putea ajuta nu sunt ori nu pot funcționa...

Când trăim cu DOMNUL părtășia cu EL ne face capabili să ne dăruim.

*

Voința proprie este și așteptarea de la frați și nu de la DOMNUL direct.

Când suferă un mădular, tot Trupul suferă și doar Capul poate să coordoneze ajutorul.

Una este să prețuim pe cineva și alta să ne folosim de acea persoană. Funcționarea împreună este un Har de la DOMNUL.

*

Se zice că „întâlnirile nu sunt întâmplătoare”.

Un suflet care abuzează de alții – fie din nevoie, fie din

lipsă de frângere – va fi crescut și disciplinat de DOMNUL. Numai Harul poate zidi și poate crește frații pentru bună învoire. Sufletele dominante sunt folositoare în împrejurări dure, dar în părtășia frățească devin un dezastru – dacă nu se lasă frânte de Domnul.

*

A conduce spiritual înseamnă a îndruma, a arăta direcția. Stăpânirea și impunerea sunt mijloace carnale cu care se ordonează lumea – nu Biserica! Darea pe mâna Satanei este o problemă care în faza actuală a Bisericii îi revine DOMNULUI, dar excluderea de la părtășia sfinților le revine acestora. Una este căderea în păcat și alta practicarea lui voluntară. Una este robia și alta este libertatea. Pe cel pe care-l iubești nu-l mai judeci. Una este hula și alta robia legii păcatului și a morții.

Neacceptarea celui care nu-ți convine și dorința de a-l schimba este dovada lipsei de dragoste față de el. Când iubești nu mai manipulezi și nu mai domini pe cel iubit.

Uneori DOMNUL îngăduie un om care-ți este un spin în inimă ca să-ți lărgască inima și capacitatea de a iubi pe cel care te înțeapă.

Trăirea prin DUHUL este și trăirea în dragoste.

Și nu vei ajunge să te bucuri de roadele voinței proprii – chiar dacă le obții – pentru că sunt blestemate.

Mulțumește DOMNULUI și observă cât de multe a schimbat în fratele tău – nu cât te deranjează – și îl vei prețui mai mult.

*

Când tu renunți la lucrurile pe care le iubești și pe care le vrei neapărat, DOMNUL pune comorile LUI înlăuntrul tău.

Sunt comori lăuntrice pe care vorbăria despre ele și dezvăluirea lor le risipesc și le disprețuiesc valoarea. Cea mai de preț comoară se păstrează în cel mai mare secret.

*

Munca pentru subzistență este una din părțile importante ale destinului.

*

Una din metodele pe care duhul lumii le folosește împotriva creștinilor este trezirea curiozității și distragerea atenției de la problemele majore ale destinului la intrigi politice, vești care nu ajută și divertisment interesant – dar inutil!

Cine funcționează sănătos spiritual scapă din aceste capcane.

*

Critica este un duh rău care însuflețește oamenii amăgindu-i cu gândul că sunt observatori fini ai unor amănunte și diferențe care le scapă celorlalți.

*

Asuprirea este un duh rău care se luptă să ne însuflețească să îi subjugămpe alții prin manipulare și control; ea poate coexista cu duhul de ceartă și de mânie.

*

Duhul „fiarei”: duh de impunere, de frică, de control și teroare – se luptă să răpească bucuria și odihna copiilor DOMNULUI.

*

Există un duh – bun – al rugăciunii, care conține un grad de comuniune cu DOMNUL și este diferit de efortul sufletească pentru rugăciune.

*

Dacă nu ai învățat până atunci, la bătrânețe ești ajutat să te desparți de toate și să te legi de DOMNUL – dacă vrei...!

*

„Arătarea DUHULUI este spre folosul celorlalți”. Mintea nu poate să explice și să cuprindă lucrurile, slujba sau viața DUHULUI.

Analiza sufletească stinge DUHUL.

*

Nu te supăra pe DOMNUL dacă nu face după cum aștepti tu sau după cum spun alții că va face. EL va face conform Vooi Sale și a promisiunilor Sale din Cuvânt pe care tu le crezi; și fii sigur că va face cum e mai bine.

Izvoarele inimii

*

Așteaptă viitorul din mâna DOMNULUI, dar nu din hazard și întâmplare – cu încredere în DOMNUL și bizuindu-te pe EL, nu pe puterile tale – căci Dragostea LUI le va rândui pe toate împreună, spre binele nostru.

*

Nu putem trăi prin duhul decât atunci când el se manifestă; iar dacă manifestarea aceasta este Viață, cum va fi plinătatea DUHULUI?

*

Moda face parte din chipul veacului acesta.

*

Frica de evenimentele viitorului și trăirea anticipată a viitorului sunt stări și gânduri ce trebuie îndepărtate din suflet, căci altfel te descurajează și atrag alte gânduri negre și depressive.

*

Cu excepția DOMNULUI, tot ce păstrăm în inimă ca și posesie este un idol. Există un duh al posesiei lucrurilor materiale care poate dubla pofta după ele; este ceva mai mult decât purtarea de grijă și folosirea lucrurilor.

Lasă-L pe DOMNUL să te rănească și să te rupă de orice ești legat în inima ta, pentru ca EL să devină subiectul, interesul, atenția și preocuparea ta; apoi EL te va purta prin viață. EL vrea să devină dorința ta – dincolo de orice – ca să te poți bucura și să fii fericit în viață.

*

Munca pentru întreținere este o parte din rostul vieții, iar sănătatea e un talant prin care ar trebui să ne întreținem pe noi și pe cei nenorociți.

*

Suferința te smerește și te face dependent de Creator.

*

Deși marile zdrobiri ale sufletului sunt esențiale pentru ca DOMNUL să ne poată folosi manifestându-ne prin DUHUL

atunci când decide EL – iar noi acceptăm! – pe măsură ce creștem în omul lăuntric, TATĂL ne curățește sufletul de păcate ascunse (pe măsură ce putem purta aceste curățiri) ca să aducem mai multă roadă, ajutându-ne să ne dezbrăcăm de omul vechi și să ne lepădăm de noi înșine.

Dar se pare că trăirea și umblarea prin DUHUL sunt un pas mai departe și o treaptă mai înaltă în slavă.

*

Pofta rea este o dorință care arde și vrea să fie împlinită neapărat pentru a obține avantaj și satisfacție carnală ori sufletească; aici intră și posesia în inimă a lucrurilor materiale.

*

Discreția este o forță care leagă pe cel ce o practică de viața duhului; se urmărește în vorbire și se primește prin rugăciune. Ea presupune păstrarea secretelor altora, lipsa bârfei și a lingușelii, verticalitate și lipsa flecăreliei și a vorbăriei goale și lumești.

*

Există vocații care nu au echivalent în profesiile pământești.

*

Când te hrănești în inimă cu mulțumirea posesiei lucrurilor materiale – ori chiar le adori – DOMNUL vrea să te elibereze ca să te poți hrăni cu EL, care ți-a dat binecuvântarea, și să te bucuri de EL, care ți-a dat bunăstarea.

*

Există o predicare în duhul legii care-ți dă crampe sufletești ca să răspunzi prin predicare celor care așteaptă mesaj de la tine și există o predicare prin DUHUL SFÂNT, dar poți oferi și adevărurile pe care DOMNUL le-a lucrat în tine.

*

Cunoștința satisface sufletul, dar numai comuniunea cu DOMNUL satură inima.

*

Unele suferințe sunt destinate special ca să ne apropiem mai mult de DOMNUL.

*

Odihna inimii de dorințele proprii este una dintre cele mai mari mulțumiri pentru lăuntruul unui om născut din nou.

*

Valoarea mea nu stă în ceea ce sunt, în ceea ce fac sau posed, ci în Cel care m-a creat spre lauda slavei Sale – un om nou în HRISTOS DOMNUL. Căci în mine însumi nu sunt nimic, dar în HRISTOS am fost născut din DUMNEZEU – copil al Său prin DUHUL care m-a regenerat și m-a născut din EL.

*

Trăirea prin Duhul este un Har pe care DOMNUL îl dă celor consacrați LUI, dar e necesar ca ei să colaboreze cu DOMNUL DUHUL (căci altfel sting Duhul).

*

„Carnea (incluzând și sufletul) pofteste împotriva Duhului și Duhul împotriva cărnii”. De acest război nu putem scăpa, dar putem să trecem de partea Duhului – dacă dorim fericirea – căci altfel ne hrănim cu moartea.

*

Când DOMNUL îți tratează inima prin cruce te stingi ușor la fel ca și un răstignit, dar după moarte vine învierea. „Cine își va pierde viața pentru DOMNUL o va câștiga”. „Crucea lui HRISTOS prin care eu sunt răstignit față de lume și lumea față de mine”.

*

Nu e sănătoasă pentru omul dinlăuntru părtășia sufletească multiplă – adică deschiderea întregii inimi și a sufletului în fața Adunării. Una este mărturisirea păcatelor și cererea sfatului celorlalți pentru problemele prin care trecem, și alta este expunerea sufletească în fața tuturor care exacerbează sinele – dar nu îl leapădă. Intimitatea sufletească se dezvăluie particular și reciproc în prietenie, nu în Adunare – care se centrează în jurul DOMNULUI, dar nu a sufletelor noastre. Prietenii se manifestă mult prin dragostea „phileo” și se leagă prin intimitatea sufletească – „Merg doi oameni împreună fără

fie învoiți?” Părtășia Adunării este în duh – dacă ne dorim o încheietură sănătoasă a Trupului Domnului, și nu un grup de psihoterapie ori de analiză sufletească...! Atingerea DOMNULUI și a vieții Duhului ne zidește și ne crește omul dinlăuntru. Părtășia sufletească ne leagă doar sufletește unii de alții. Iar dacă urmarea DOMNULUI prin lepădarea de sine și prin luarea crucii este un scop al DOMNULUI și al nostru – ca să fim ucenicii Săi mereu și pentru totdeauna – atunci aceasta vom manifesta în Adunare și vom fi legați împreună prin Duhul – nu prin sufletele noastre! Iată de ce atunci când ne adunăm în jurul DOMNULUI nu o putem face decât în duhul și în părtășia omului lăuntric, căci intimitatea și părtășia sufletească exacerbează și dezvoltă sinele, pe când Adunarea în jurul DOMNULUI hrănește și zidește duhul – lepădând sinele – pentru a-L înălța și a-L onora pe DOMNUL între noi. Prietenii bune nu sunt rele, dar părtășia sufletească nu este motorul de funcționare al Adunării, ci părtășia în DOMNUL, rugăciunea, Cuvântul, cina în străngerile laolaltă în jurul DOMNULUI – nu în jurul sufletelor noastre ! Fapte 2:42, 1 Corinteni 14:26. Dacă vrem să funcționăm ca Adunare a DUMNEZEULUI Cel Viu, vom aduce în ea doar ceea ce manifestăm în jurul DOMNULUI – dar nu în jurul nostru! Autocentrarea și centrarea în DOMNUL sunt lucruri opuse unul altuia. Putem deveni prieteni cu cine dorim – dacă suntem compatibili – dar e necesar să funcționăm ca frați cu toți copiii DOMNULUI. Într-o Adunare pot fi și frați din cete diferite, fiecare aducând în părtășie din moștenirea spirituală a cetei lui. Să dezvoltăm legătura frățească pentru că este în DOMNUL – prin strângerea în jurul DOMNULUI – dacă vrem să fim zidiți și să creștem corporativ în Trupul DOMNULUI „căci Dragostea lui HRISTOS ne strânge”.

*

Nu vom putea iubi pe DOMNUL cu toată inima decât atunci când ea este întreagă înaintea LUI.

*

Lăcomia de mâncare este un idol – o trăire pentru carne – care mă desparte de HRISTOS.

*

Chiar după ce am cerut ca DOMNUL să ne răstignească față de lume, iar dorințele noastre sunt ucise în război cu îndemnul duhului, inima noastră tot nu e capabilă să-L dorească pe DOMNUL dacă EL nu pune această dorință în ea. Noi putem fi capabili de o fărâmbă de credință și de orientare spre DOMNUL, dar numai EL poate curăți și înnoi izvoarele vieții care curg din inimă „căci cine s-ar putea apropia din capul său de DOMNUL”?

*

Una este duhul de insensibilitate care poate dubla o inimă împietrită și care-ți blochează sentimentele și gândurile, și alta este lepădarea sinelui de dragul DOMNULUI – pe care ÎL urmezi.

*

Inima omului nu-și găsește odihna decât în locul cel mai de jos în care nu mai dorește să fie nimic, decât un vas golit de sine și de orice ar conține pentru a se putea uni cu Domnul, care să o umple și să fie totul pentru ea.

Cât timp mai cauți împlinirea poftelor sufletului tău – chiar pofta după cunoștința spirituală care nu vine din relația cu DOMNUL și din foamea de a-L cunoaște și de a relaționa cu EL – nu vei cunoaște fericirea unei inimi dăruite numai LUI și care – tocmai de aceea! – ÎL primește pe EL pe deplin. Unitatea ființei umane venită din unirea cu DOMNUL este un dar pe care-l primesc cei care vor să I se dăruiască LUI în întregime, după ce au fost trecuți de DOMNUL prin tratamentele pentru recunoașterea sinelui, în scopul lepădării lui, și pentru a deveni capabili să-L dorească doar pe DOMNUL. Un suflet lepădat de sine primește în schimb unirea inimii cu DOMNUL, trăirea cu DOMNUL în cunoștință și comuniunea lăuntrică a duhului în DOMNUL.

O inimă care a acceptat desfășurarea războiului dintre îndemnurile duhului și dorințele sale până la lepădarea oricărei dorințe în afara celei după Domnul, primește, prin exerciții repetate, unirea cu DOMNUL. În momentul în care tu dezvălui altuia partea cea mai intimă a relației tale cu DOMNUL EL se retrage pentru că tu ai interpus între voi un auditor, pe altcineva... Cina cu DOMNUL este doar între tine și EL, căci altfel stingi duhul. Dezvăluie dacă vrei pașii dinapoi, dar nu intimitatea cinei cu DOMNUL – care este doar pentru tine și EL – pentru că te iubește și pentru că L-ai iubit doar pe EL mai mult ca orice. Nici măcar dorința de a face bine nu trebuie să fie înaintea dorinței de comuniune cu DOMNUL. Între trăirea prin gândire și trăirea prin duhul este rivalitate; trăirea prin duhul se folosește și de minte la nevoie, dar trăirea prin gândire exclude trăirea prin duhul „căci gândirea cărnii este moarte, dar gândirea duhului este viață și pace”. Dacă gândirea conduce ea stinge duhul. Dacă duhul conduce, trăirea prin el se detașează de gândire căci se centrează în DOMNUL, dar folosește gândirea ca o unealtă de lucru. Dacă duhul nu se manifestă nu poți produce prin efort trăirea prin el, dar când se manifestă poți să îl stingi dacă nu-l urmezi îndeaproape.

*

Este un Har să-ți discerni nevoia spirituală a momentului prin care treci.

*

Un stomac supraîncărcat micșorează mult sensibilitatea față de duh.

*

Dacă citind Cuvântul – ca să-L cunoști pe DOMNUL, ca să-ți vorbească și să cunoști căile LUI – simți că ÎL atingi pe DOMNUL înlăuntru, citirea și-a atins scopul.

*

Dacă faci scop în inima ta din orice altceva decât din DUMNEZEU, ți-ai ratat destinul.

Izvoarele inimii

*

Natura este creația DOMNULUI, un loc de reculegere din agitația lumii și biserica necredincioșilor – dar cei mai mulți nu-L văd pe Creator în ea, ci se bucură doar de minunea creației.

*

Și dacă unul din motoarele cercetării, descoperirii și cunoștinței umane este curiozitatea, ea este dimpotrivă și una din cauzele ce provoacă diferite pofte; de aceea necesită tratamentul DOMNULUI și înfrânare.

*

Duhul izolării te face indiferent, insensibil și incapabil să comunici prin inima ta cu cei din jur.

*

O inimă deschisă spre DOMNUL primește fericirea din partea LUI – căci EL este Izvorul Fericirii! – dar și această deschidere este darul DOMNULUI pentru inima consacrată și curată.

*

Când L-ai atins pe DOMNUL oprește încercările și exercițiile devoționale căci și-au atins scopul.

*

Sunt lucruri pentru care conștiința nu te mustră și pentru care ai și pace-n inimă ca să le faci, dar pe care Cuvântul Noului Testament le interzice.

Mari sunt și vor fi răsplătirile celui ce păzește Cuvântul și își zidește casa pe Stâncă.

*

Ești fericit când faci un bine.

*

Rugăciunea făcută din inimă este respirația duhului.

*

Jocurile de societate sunt un mod civilizât de ucidere a timpului liber și pot deveni un viciu al lăcomiei de bani pentru cei ce practică jocurile de noroc.

*

Câte din valorile lumii mai rezistă în fața unei boli necruțătoare? Dar în fața veșniciei?...

*

Mijlocirea este o luptă a sufletului, cererea e un efort, dar închinarea este stare de odihnă a inimii înaintea DOMNULUI.

*

Uneori este îngăduit peste inima noastră un timp de ispitire prin pofta după lucrurile lumii, pentru păstrarea lor în inimă, pentru preocuparea de ele și pentru conceperea planurilor pentru obținerea lor. Deși pot fi dorințe omenești legitime, ele sunt idoli câtă vreme le păstrăm în inimă.

„Dacă nu veți fi liberi de legăturile inimii nu veți fi liberi în veci!” – spunea odată DUHUL SFÂNT.

Un plan conceput trebuie încredințat DOMNULUI și lăsat în mâna LUI pentru împlinirea ori neîmplinirea lui – după cum decide EL – dar inima trebuie să fie liberă și dăruită curată, în întregime, doar DOMNULUI.

*

Nu te sforța să te rogi ori să citești Cuvântul căci DOMNUL va pune inima ta să-ți vorbească pentru ca să-L cauți pe EL și va pune foame de Cuvânt în tine.

Trăiește curat și normal, veghind asupra căii tale și așteptându-L pe DOMNUL, care te va surprinde.

*

Sunt cazuri când o nevoie sau o strâmtorare te constrânge la rugăciune, iar DOMNUL te ascultă.

*

Ca să poți lupta cu amărăciunea ce o ai împotriva cuiva trebuie să stai cu DOMNUL și să te alimentezi din EL.

*

Dragostea topește în sine păcatul ce s-a făcut împotriva ei, iertând, acceptând și dăruindu-se.

*

Dedică-ți viața DOMNULUI și nu folosirii talanților tăi – care trebuie să curgă din relația ta cu DOMNUL.

*

Voință proprie este și încapățânarea de a-ți împlini o dorință „inofensivă” care arde în inima ta atunci când lăuntru tău nu e de cord cu arderea ei. Lepădarea acestei dorințe este o mare frângere plină de odihnă fericită!

*

Avem nevoie de Har pentru a trăi o viață creștină – nu pentru a ne automatiza – căci după cum „prin Har am fost mântuiți, prin credință și acesta (.....) e darul lui DUMNEZEU”, avem nevoie de puterea DOMNULUI pentru a trăi pentru EL. Dacă EL ne ajută, putem lua atitudinea potrivită, dar fără viața duhului – care vine din EL – suntem morți.

*

DOMNUL Dumnezeuul tău te scapă de presiunea lumii și a lucrurilor ei, dându-ți ca subiecte de gândire „lucrurile de sus – nu cele de pe pământ” și „tot ce e drept, tot ce e vrednic de primit, orice faptă bună (.....)” ca să te însuflețească mărindu-ți astfel orizontul gândirii și echilibrându-ți trăirea printr-o însuflețire sănătoasă prin care participi la viața de familie, de biserică și la viața socială. Trăirea prin duhul este trăirea după Cuvânt prin voința și puterea de înfăptuire pe care DOMNUL ni le dă. În aceasta intră și părtășia cu DOMNUL și cina cu EL, dar cuprinde atâtea lucruri câte numai Harul Său ne ajută să le trăim: golire de sine și biziuire pe DOMNUL, stăpânire de sine și abandonare în DUHUL, lepădarea dorințelor inimii și punerea dorinței după DOMNUL în ea, plus tot Harul necesar împlinirii acestor lucruri... De la voința de înfăptuire a Cuvântului până la puterea de înfăptuire pot să fie mai multe eșecuri care pregătesc terenul pentru primirea Harului puterii de împlinire.

*

Ca să ÎL poți iubi pe DOMNUL cu toată inima, trebuie să-L dorești cu toată inima.

Lepădarea oricărei dorințe din inimă și cultivarea dorinței după DOMNUL în ea sunt o necesitate – dacă vrem să fim una cu EL și să-L câștigăm în întregime pe EL... Aici mulți

ucenici ÎL părăsesc și nu-L mai urmează pe DOMNUL pentru că NU VOR să renunțe la toate pentru EL, ci mai păstrează în inima lor idoli pe care-i iubesc mai mult decât pe DOMNUL. „Cine nu renunță la tot ce are nu poate fi ucenicul lui ISUS... Dacă voinște cineva să-L urmeze pe DOMNUL...”

Puterea de înfăptuire o dă EL, dar cine-L iubește pe DOMNUL mai mult decât orice încât să-L urmeze?

Dorințele inimii sunt izvoarele vieții sufletului. Convertirea dorinței după viață în dorința după DOMNUL aparține lepădării de însăși viața ta. Inima este nespus de înșelătoare și preia chiar un obiect necesar ca unealtă, transformându-l în subiect dorit ca posesie în ea. Lepădarea în inimă față de orice și cultivarea dragostei pentru DOMNUL în ea, scoaterea din inimă a orice și legarea ei prin dăruire de DOMNUL... „Dragostea de DOMNUL stă în păzirea poruncilor LUI.”

*

Smerenia minții este o stare în care simți și cunoști că nu știi nimic și că ceea ce știi este nimic în comparație cu infinitul. Căci „dacă cineva crede că știe ceva, încă n-a cunoscut cum trebuie să cunoască”.

*

Bigotul este judecătorul altora care nu sunt ca el, ca să le impună propriile sale valori, credințe, păreri, concluzii și principii.

*

Duhul legii te determină ca să adopți comportamente voluntare pe care ți le impui și care nu te vor feri pentru că nu ai primit puterea de îndeplinire a cuvintelor Scripturii pe care vrei să le trăiești. Acest duh este un surogat ce îți usucă vlaga și îți stinge omul dinlăuntru. Rămâi înaintea DOMNULUI până vei primi Har pentru trăirea Cuvântului și nu te lăsa însuflețit de duhul legii, căci el nu este o alternativă a Harului, ci este robie sub demonul legii. Trăirea prin efort a Cuvântului determină – după mai multe eșecuri – trăirea prin porunci omenești ce îți

închipui că vor corespunde Cuvântului, dar care vor degenera în trăirea sub duhul legii. Fără Har nu este împlinire a Cuvântului. Duhul legii îi judecă pe alții prin Cuvânt, îi lovește, îi asuprește și le impune Cuvântul. DUHUL DOMNULUI cercetează, convinge, zidește, transformă și le oferă libertate oamenilor de a colabora – ori nu – cu EL.

Dacă ai primit voința de îndeplinire a Cuvântului, dar nu și puterea de îndeplinire, vei încerca prin efortul propriu împlinirea lui și vei ajunge ori la eșec, ori îți vei forma porunci omenști cu care te vei lega și te vei chinui pe tine – și pe alții! – înșelându-te că aceste porunci și decizii ale tale sunt chiar Voia DOMNULUI. Numai lumina DUHULUI te va lămuri și te va conduce la nevoia de Har și la așteptarea lui, căci numai DOMNUL va putea lucra în tine împlinirea Cuvântului care va curge ca un râu de viață, dar nu te va lega în lanțuri și-n cătușe cum face duhul legii (în care degenerează poruncile omenști). Nu există împlinire a Cuvântului în afara relației cu DOMNUL. Cine separă Cuvântul de DOMNUL și de relația cu EL, se rătăcește și se chinuie singur. Se poate ca apostolul Pavel să fi prezentat o parte a Cuvântului ca ceva spre care tânjea și unde se lupta și el să ajungă și poate nu ca pe ceva ce el l-a trăit deja în întregime.

Avem nevoie de DOMNUL ca să-I putem trăi Cuvântul, iar relația cu DOMNUL va elibera în noi împlinirea Cuvântului. Depindem de DOMNUL și pentru lucrurile mici ale vieții și pentru împlinirea Voii Lui. Ceea ce EL ne cere este gata să ne ajute EL să facem – dacă nu trăim singuri și de capul nostru...

Diavolul acuză și judecă. DUHUL DOMNULUI convinge de păcat și cercetează. „Dacă ne-am judeca singuri n-am mai fi judecați...”

*

Există niveluri mai profunde ale vieții decât a nu trăi în păcate trupești. Există eliberare de păcatele sufletești și există nivelul când nu mai trăiești prin faptele sufletului, ci prin duhul.

Izvoarele inimii

*

Meditarea inimii în dăruire către DOMNUL ne duce în comuniunea cu EL.

*

Există legături sufletești nesănătoase care determină în noi gânduri despre sau către persoana respectivă cu care avem astfel de legături, mult mai târziu de când nu ne-am mai întâlnit cu acea persoană – uneori și după ani de zile.

DOMNUL ne eliberează de aceste legături dacă-L rugăm aceasta.

*

Roagă-te ori de câte ori îți amintești de DOMNUL.

*

Nu putem sluji și lumii și DOMNULUI. Când căutăm lucrurile lumii și nu mai putem trăi fără să purtăm unul în inima noastră, stingem duhul și ieșim din Prezența DOMNULUI.

*

Una este să trăiești în duhul rugăciunii și alta să trăiești în efort și-n tânguiri lipsite de ungere. Dragostea de DOMNUL și dăruirea către EL atrag ungerea LUI peste tine. Să se vesească sufletul meu cu lauda Ta, DOAMNE. Dacă-ți poți uni mintea cu inima atunci când inima se roagă, ești în duhul rugăciunii. În acest duh participă toată ființa la rugăciune. Rugăciunea inimii iubitoare de DOMNUL este un dar din partea LUI. O inimă care se dăruie cu dragoste pe sine DOMNULUI în rugăciune... Declară în mintea ta ce este DOMNUL pentru tine, căci aceasta este o dovadă a dragostei pentru EL și astfel ÎL iubești cu o parte din sufletul tău. Dragostea voinței presupune acceptarea, alegerea și supunerea sub Voia DOMNULUI, oricare ar fi ea.

*

Și dacă DOMNUL a lucrat în tine până în zona unde nici o dorință pământească nu mai arde în inima ta, păzește-ți inima și nu mai lăsa să se ridice nici o dorință până la nivelul unde să ardă vulcanic. DOMNUL să-și facă lucrarea LUI cu dorințele pe

care le-ai ascuns, le-ai îngropat sau le-ai depozitat și care trăiesc latent în adâncul inimii. Inima aprinde prin dorință ceea ce acceptăm noi să intre în ea; planurile, dorința după lucruri etc., nu pot rămâne în inimă dacă noi nu acceptăm.

*

Există o legătură sufletească nesănătoasă între asuprit și asupritor. Asupritul reacționează împotriva asupritorului prin sentimente negative și prin acțiuni de apărare sau chiar de lovire. Când asuprirea a încetat, cel asuprit se oprește greu din reacția lui până ce și-a răzbunat toată durerea prin suferința provocată asupritorului. Numai DOMNUL poate rupe această legătură nesănătoasă și îl poate face capabil pe cel rănit să-și iubească dușmanul. Există o asuprire religioasă prin care creștinii cu temperament dominant „lovesc” pe ceilalți creștini. De aceea DOMNUL tratează prin cruce tot sufletul – inclusiv temperamentul sau firea – ucenicilor săi. Din păcate însă foarte mulți nu sunt ucenici și fug de lucrarea crucii, trăind de capul lor. Ei vor să beneficieze de toate binecuvântările DOMNULUI în timp ce trăiesc de capul lor. Vine însă un timp al judecății DOMNULUI care începe din Casa LUI și un timp al răsplătirii pentru fiecare inimă.

*

Munca pentru subzistență nu este mai puțin valoroasă decât alte activități productive sau nu, căci face parte din rostul vieții.

*

Când Pavel apostolul vorbește despre dragoste spunând că „dacă fără dragoste îmi dau toată averea săracilor, îmi dau trupul să fie ars, sau mut prin credință munții și cunosc toate tainele, atunci nu sunt nimic și nu-mi folosește la nimic”, el nu acuză pe cei ce fac acestea – pentru că ar contrazice Scriptura – dar spune că nu acestea îmi dau valoare, ci dragostea, fără de care nu sunt nimic. Iar dragostea despre care Pavel vorbește este Dragostea DOMNULUI pe care o toarnă în noi prin viața noastră cu EL și din relația noastră EL.

„Să nu obosim în facerea binelui”, dar să dezvoltăm comunicarea, relația și părtășia cu Iubitul nostru DOMN.

*

Trăiește din toată inima și nu abandona mintea ca un organ nefolositor, ci ancorează-te cu ea în realitate, fără să excluzi meditația înaintea DOMNULUI și nici contemplarea Lui când duhul te atrage spre acestea.

*

Pofta altor lucruri este o ispită ca toate ispitele și trebuie tratată ca atare prin veghere, rugăciune, împotrivire la tentații și cererea mijlocului de ieșire din ispită de la DOMNUL.

*

DOMNUL ne tratează emotivitatea ca să ne putem ține sub control sentimentele atitudinilor negative cum sunt: neiertarea, critica, neacceptarea celorlalți, lipsa de dragoste, împietrirea, care toate ne întinează inima și pe care trebuie să le dizolvăm, cu ajutorul DOMNULUI, în stări pozitive opuse.

*

Părerea de sine este o stare suflătească foarte ascunsă ce împiedică părtășia noastră cu DOMNUL și smerenia inimii.

*

Autoritatea se exercită în scopul în care a fost delegată, iar cine o exercită prin asuprirea celorlalți va pierde investirea – în cazul autorității spirituale – până va fi capabil de o exercitare în dragoste.

*

Tot ce preocupă, frământă, desfată și hrănește inima ta, în afara DOMNULUI, este un idol.

*

Câtă vreme te mai crezi cineva în inima ta și mai păstrezi părerea de sine nu ești lepădat de eul tău, ci ești centrat în tine însuși. Dar când te consideri un nimic pe tine însuși ești pe calea duhului, iar sufletule „ca un copil înțărcat la sânul mamei lui”, căci altfel sufletul acționează și trăiește independent de DOMNUL, mândru, egoist și idolatru.

Izvoarele inimii

*

Există un duh materialist ce frământă, preocupă și absoarbe atenția oamenilor de la DUMNEZEU spre materie, cu scopul de a-i îndepărta de DOMNUL pentru lucrurile și valorile lumii.

*

Atitudinea de judecare a altora este o parte a judecării care uzurpă dreptul Superiorului Suprem de a judeca și vine din siguranța de sine, din plinătatea de sine, din autocentrare și iubire de sine. Dacă te doare păcatul celui pe care-l judeci vei mijloci pentru el, căci „cine te-a pus pe tine judecător peste alții?” Iar dacă-ți iei tu singur dreptul de a judeca, vei cădea răpus de aceeași judecată – căci aceasta este o lege spirituală dată de Creatorul tuturor. Între mustrarea dragostei – care e plină de bunătate – și judecarea altora este o mare diferență și prăpastie.

*

Munca este un act de creație, căci faci prin ea ceva ce nu era înainte.

*

DOMNUL ne dăruiește binecuvântarea sănătății nu numai pentru bucuria noastră, ci ca să putem face mai bine și mai eficient Voia LUI.

*

Câteodată vin în inimă dorințe care nu ne aparțin și împotriva cărora trebuie să luptăm pe viață și pe moarte, că Satana poate acționa până la nivelul inimii – dar mai departe nu!

*

Atitudinea de independență a inimii și de neatârnavă de DUMNEZEU te lipsește de binecuvântările cerului și te izolează în propria ta nimicnicie.

*

Fiind sănătos poți deveni plin de tine din cauza confortului biologic și nu-I mai mulțumești DOMNULUI pentru

Izvoarele inimii

darul ceresc al sănătății, ci crezi că este o stare pe care o meriți tu – căci, DOAMNE, cât ești de grozav...

*

Cântările inimii sunt un mijloc de luptă împotriva lumii – de asemenea și rugăciunea, chiar dacă este sufletească.

*

Atunci când renunți la un lucru pentru DOMNUL, ceea ce îți oferă EL după aceea este infinit mai prețios!...

*

Când îți pare rău după banii cu care ai cumpărat lucrurile strict necesare, atunci tu îl iubești pe Mamona. Mai bine bucură-te de DOMNUL și de darurile Sale și mulțumește-I pentru ele.

*

Când te despați în inima ta de orișice pentru DUMNEZEU, EL îți vine în întâmpinare.

*

După ce DOMNUL ne tratează părțile importante ale sufletului – minte, emoții, voință, temperament – și dorințele inimii prin lucrarea crucii, EL ne face capabili să ne stăpânim și să ne conducem sufletul și inima astfel încât să controlăm stările, sentimentele, gândurile, atitudinile și dorințele ca să nu mai depindem de ele și să nu ne mai însuflețească decât acelea pe care le acceptăm.

*

Între mulțumire și recunoștință este o diferență. Poți mulțumi lipsit de inimă și de recunoștință... Recunoștința este un profund sentiment de îndatorare, de prețuire și dăruire spre cel care ți-a dăruit cadouri prețioase – așa cum DOMNUL ne dăruiește sănătatea și nu suntem capabili de recunoștință pentru ea în timp ce o trăim...

*

Cine manipulează pe alții va fi însuflețit el însuși de duhul asupririi care îi va manipula trupul până la epuizare, ba chiar îi va genera – din cauza realizărilor fizice prin trupul său

datorate acestui duh – stări și atitudini de plinătate de sine, siguranță de sine și înălțare de sine până la îngâmfare și împietrire. Când acest duh e scos afară, omul simte în trup o mare epuizare și sfârșeală.

*

Omul capabil de recunoștință vede toate bunătățile din viața lui și toate împrejurările ca venind din Mâna DOMNULUI.

*

Există un duh al comerțului, subtil, viclean și înșelător care atrage oamenii să cumpere și ceea ce nu au neapărată nevoie, stârnindu-le poftele prin tot felul de produse, prin reclame și lucruri de ocazie.

*

Spune-ți problemele tale lui DUMNEZEU, care ți le poate și purta și rezolva.

*

Internetul îți dă senzația de comunicare, dar în final rămâi cu inima pustie. Numai comuniunea cu DOMNUL te împlinește și te face fericit.

*

După lepădarea de sine alimentează-ți inima cu Dragoste din părtășia cu DOMNUL. Sunt diferite grade de părtășie. Primul se realizează când tu vii în fața DOMNULUI vărsându-ți inima și ridicându-ți mintea la Tronul de Indurare al TATĂLUI. Alte niveluri oferă și extazul și contopirea inimii cu DOMNUL în duh. În primele niveluri inițiativa părtășiei este a ta, în celelalte este a DOMNULUI. Nu încerca lepădarea de sine fără să practici părtășia cu DOMNUL pentru că nu vei reuși să o menții. Trebuie ca locul sinelui să fie luat de DOMNUL – cu care ai comuniune – căci altfel lepădarea de sine este doar un exercițiu ascetic fără rod. Părtășia cu DOMNUL te capacitează cu lepădarea de tine și de orice ai, căci inima se hrănește din Har și din Prezența DOMNULUI și nu mai are nevoie să conțină și să nutrească alte dorințe.

*

Oare a dedica pentru slava DOMNULUI lucrurile care le faci înseamnă că și sunt făcute efectiv spre slava Lui? Ori este nevoie și de altceva? Doar părtășia Harului te face capabil de o astfel de dedicare pe care o trăiești cu inima? E foarte adevărat că atunci când inima participă la ceea ce faci spre slava DOMNULUI trăiești comuniune cu DOMNUL prin ceea ce faci – chiar dacă este un banal lucru fizic.

*

Nu judeca și nu-i acuza pe frații tăi. Încearcă să percepi locul unde au ajuns ei cu DOMNUL și vârsta lor spirituală, că de multe ori aceasta este diferită de numărul de ani care au trecut de la nașterea lor din nou și depinde de cât au lăsat crucea să acționeze în sufletele lor și până unde au renunțat la ei pentru DOMNUL – urmându-L.

*

Păcatul și ispita îți sunt dușmani permanenți, față de care trebuie să fii vrăjmaș permanent în gardă – chiar și când nu vezi mâna Satanei în spatele lor. Nu-ți expune slăbiciunea în fața dușmanului, ci păzește-te continuu de orice atac – aceasta e vecherea. Împotrivirea până la sânge în lupta împotriva păcatului și Harul pe care DOMNUL ți-l oferă – dacă-L ceri! – ca să primești mijlocul de ieșire din ispită, alungă dușmanul de la poarta ta. Nu privi șarpele în ochi pentru că te va răpune. Omoară-l sau fugi – dacă nu poți altfel! Cu păcatul și ispita nu se stă la târg. Lovește-i fără milă. „Supuneți-vă DOMNULUI și împotriviți-vă diavolului tari în credință și el va fugi de la voi”. Maturizarea nu aduce numai viața de înviere, ci și rezistență și determinare în lupta cu ispita, cu păcatul și cu diavolul.

*

Asuprirea altora prin manipulare – ca să se manifeste în limita cuvintelor tale – este o acțiune a voinței care colaborează cu diavolul. Relațiile întreținute prin inimă acordă celorlalți libertate de manifestare ca persoane libere, prețioase și unice.

*

Părtășia cu lumea seacă viața lăuntrică.

*

Zdrobește simțul și dorința de posesie a inimii prin renunțare și prin dărnicie. Dacă nu renunți la orice simț al proprietății din inima ta, nu vei mai găsi odihna. „Nu vă strângeți comori pe pământ...” Inima ta nu se poate alipi de DOMNUL HRISTOS și nu se poate bucura de EL atâta timp cât mai posedă în ea orice altceva în afară de EL și ceea ce pune EL în ea. Dacă iubești lucruri utile și performante și faci planuri legate de ele (chiar să le dăruiești altora), aceste planuri te despart de DOMNUL pentru că au la bază dragostea pentru un lucru din lume.

*

Dacă te gândești la problemele omenirii din perspectiva lui DUMNEZEU, reușești să vezi viitorul în ansamblu și nu te mai sperie ziua de mâine – că tu ești în mâna DOMNULUI care decide viitorul – iar pământul nu este decât locul unei călătorii vremelnice și atelierul lui DUMNEZEU, unde ne formează DOMNUL pentru veșnicia cu EL.

*

Mulțumirea care vine din împlinirea dorințelor este sufletească – dar nu satură sufletul! – însă mulțumirea inimii care vine din DOMNUL și din relația cu EL împlinește, satură și ferește.

*

Nu trăi din dorințe, din atitudini sau din învățături, dar cere și așteaptă trăirea și umblarea cu duhul.

*

Crucea DOMNULUI este locul unde eu am fost răstignit de drept acum 2000 și ceva de ani pentru că eram în HRISTOS.

Crucea mea este locul în care eu trăiesc această răstignire de fapt, acum când mă supun îndemnurilor DUHULUI și când mă lepăd de mine și de lume pentru a-L urma pe DOMNUL. HRISTOS DOMNUL ne dă la început trăirea prin

duhul din când în când, pe măsura în care ÎL lăsăm să cucerească noi teritorii din sufletul nostru prin tratarea prin cruce, dacă noi o acceptăm, și NU ne iubim sufletul – prin refuzul crucii și prin alegerea dragostei de sine, de lume și de lucrurile ei.

*

Momentele când ești învățat de DUHUL SFÂNT prin ungere nu trebuie monitorizate, căci stingem Duhul dacă ÎL monitorizăm.

*

Dacă trăiești în (prin) planuri, mulțimea lor nu se mai termină, iar dacă trăiești în (prin) dorințe, numărul lor devine fără sfârșit.

*

În secolul vitezei omul a ajuns mai independent de mediul său natural de viață și – drept urmare – mai independent de DUMNEZEU.

*

Angoasa existențială și neacceptarea vieții – cu tot ce-ți aduce ea – sunt sentimente și stări aduse de diavol în suflet, pentru a te atrage în depresie și-n sinucidere. Dezicerea de aceste stări în inima ta, dar și verbal – pentru ca lumea nevăzută să ia cunoștință în mod legal de hotărârea ta – cât și muștrarea diavolului prin sângele DOMNULUI cu rugăciunea ca DOMNUL să-l mustre, și dragostea de viața lăuntrică, alungă vrăjmașul cu stările negre, aducând bucuria de viața dinlăuntru și de făptura care ai fost creat.

*

Cine oprează pe alții prin stări sufletești cum sunt: mânia, nemulțumirea, critica, așteptările, pretențiile, judecățile, răutatea, irascibilitatea etc., va fi opresat și el prin stări negre, demonice cum sunt: angoasa, frica, lipsa de speranță și de orizont, neputința de a trăi în condiții relativ normale etc.

Îngrijorarea este neîncredere în DOMNUL și poate atrage alte sentimente și stări negre.

Pocăința personală aliniază sufletul în ordinea DOMNULUI.

DOMNUL nu ajută acolo unde trebuie să ne pocăim noi înșine și să ne judecăm pe noi înșine – dacă noi nu vrem s-o facem...

*

Cine caută, dorește sau păstrează lucrurile lumii în inima lui s-a despărțit de HRISTOS. Cine caută, dorește și păstrează pe DOMNUL în inima lui are împlinire, mulțumire, odihnă, fericire și comuniune cu EL.

*

Nu căuta experiențe spirituale ori împlinirea unor adevăruri biblice, dar caută-L cu inima ta pe DOMNUL.

*

Este absolut necesar să aduci dorințele care bat la ușa inimii tale înaintea DOMNULUI – încredințându-le LUI – ca să se facă voia LUI cu ele, dar să nu lași să pătrundă în inima ta decât dorința după DOMNUL și ceea ce pune EL în ea.

*

Există o fiică a mândriei numită importanța de sine prin care ne simțim „cineva” sau ne simțim importanți prin ceea ce facem, prin ce suntem, ori din cauza bunăstării trupești cauzată de sănătate. Această stare sufletească hrănește puterea naturală a omului vechi și orgoliul, izolând inima față de smerenie și de golirea de sine, umflând eul și îndepărtând starea de copilăș al DOMNULUI.

*

Nu îți dărui inima ta dorințelor sau lucrurilor, dar dă-I-o DOMNULUI ca să o umple cu EL și să o îplinească prin Viața LUI.

*

Munca pentru subzistență este unul din rosturile vieții și păstrează sănătatea trupului și a capacităților sufletului.

*

Rugăciunea este un talant.

*

Cine devine plin de sine din cauza darurilor de Har se nefericește, căci inima celui născut din DOMNUL nu e fericită decât în smerenie – când se consideră nimic – și în unitate cu DOMNUL.

*

Atingerea lumii mânjește duhul prin dorința ori pofta după lucruri. Lucrurile la care nu renunți în inima ta te leagă de lume și te despart de HRISTOS.

*

Adâncul infinit al odihnei din liniștea duhului...

*

Duhul sărbătorilor religioase umflă și dezumflă sufletul celor care se lasă manevrați de el, ca pe un balon de săpun.

*

Permite-ți să fii uman. Recunoaște că nu te poți automatui. Renunță să te schimbi după chipul intențiilor tale. Discerne ce vrea DOMNUL să facă în tine acum – și lasă-L s-o facă!... Intră în părtășia DUHULUI SFÂNT pe care s-o dorești și s-o cauți. Unește-te cu DOMNUL, discerne-L pe EL și nu trăi singur în inima ta...

*

DUHUL rodește înfrânarea dorințelor și lucrează răstignirea lor, pârjolindu-le puterea. Dacă prin tine însuți lucrezi uciderea dorințelor nu ești decât un ascet creștin, dar dacă trăiești liber, DUHUL le va trata prin cruce și te va face capabil de lepădarea lor pentru a trăi – la un nivel mai profund al inimii – dorința după DOMNUL. Este evident că dacă nu accepți lucrarea crucii, vei trăi prin dorințe în mod sufletesc și vei rata planul DOMNULUI pentru tine la nivel de inimă (care este ușa spre duh sau pridvorul duhului). Inima este ușa sau pridvorul dintre suflet și duh, locul de trecere dintre ele. Partea inimii dinspre suflet este locul unde se frământă dorințele și planurile. Partea inimii dinspre duh este locul unde se percep îndemnurile duhului. Prin inimă se transmit și se manifestă în

suflet roadele duhului. Sunt decizii ale inimii care se nasc din roada stăpânirii de sine. Exemplu: „Nu-mi voi lua lucrurile pe care le poftesc, ci acelea de care am nevoie”. Sunt dorințe fără de care se poate trăi și care sunt simple pofte ale inimii, și sunt dorințe care sunt nevoi prin care trăiești folosindu-ți talanții. Există dărnicie care e făcută în puterea furtunoasă a sufletului și pe care o poți percepe uneori ca aparținând puterii sufletești. Duhul este odihnă și liniște în DOMNUL. E mult mai ușor să-ți manifesti sufletul – chiar prin dărnicie – decât să stai cu DOMNUL în odihna duhului. Dacă dărnicia nu e făcută din dragostea duhului, nu va avea răsplată cerească, ci numai pământească. Trece un timp până când învățăm din experiență să deosebim puterea sufletească de duh. Uneori sunt necesari cinci ani – sau mai mulți – de frământări, zbateri, experiențe, lupte și cerneri, ca să putem deosebi amestecul sufletului într-o anumită manifestare a inimii. Acolo unde inima e frământată de puteri care se impun și o leagă este vorba de manifestarea în forță a sufletului – sau chiar de manifestări demonice – care se luptă să primească acces la nivelul inimii. Duhul face inima liniștită, odihnită și ușoară, capabilă să zboare în libertate, dar sufletul o leagă și pretinde împlinirea cu orice preț a dorințelor pe care le seamănă – prin ochi, prin minte și voință – la nivelul superficial al inimii dinspre suflet. Manifestările sufletești de la nivelul superficial al inimii prin dorințe și planuri ne rup și ne despart de DOMNUL, dar există și unele dorințe și planuri după Voia DOMNULUI în inimă. Manifestările duhului ne pun în părtășie cu DOMNUL, ținând cont și de celelalte nevoi secundare ale ființei, dar dându-le acces la îndeplinire în dependență de duh și în trăirea cu DOMNUL – nu în trăirea pentru suflet prin dorințe.

Vine timpul când poți să alegi dacă trăiești prin forța sufletului ori prin liniștea odihnei duhului – când poți lepăda trăirea forței sufletești. DOMNUL vrea să ajungem la trăirea prin duhul pentru a le putea dăruia celor în nevoie și din roadele duhului, nu doar din roadele pământului. De aceea zice EL că

Maria – sora lui Lazăr din Betania – și-a ales partea cea bună. Oprirea trăirii prin dărnicia din forța sufletului nu este împotriva dărnicii, ci împotriva dărnicii unilateral – materiale, lipsită de darurile și de roadele DUHULUI. De aceea în dărnicie se dovedește lepădarea de sine, dar se și cerne și se deosebește sufletul de duh. Să nu oprești dărnicia, dar oprește trăirea prin forța sufletească și hrănirea sufletului cu faptele bune, alegând să mergi mai adânc spre trăirea spirituală. Când vei ajunge să dăruiești cu dragostea DUHULUI lucrurile necesare celui lipsit, făcându-i parte și de roadele spirituale împreună cu cele materiale, ai trecut în altă clasă de pregătire în ucenicia din Școala DOMNULUI. Când nu pui accentul pe dăruirea materială, ci pe starea cu DOMNUL în duhul, dărnicia ta va deveni echilibrată în armonie cu inima DOMNULUI și cu mădularele încheieturii în care te-a pus EL – dacă nu ai dezertat din locul tău decis de DOMNUL! ...

*

Nu oferi lucrurilor plăcerea inimii tale pe care numai DOMNUL și frații o merită – aici intrând și sora pe care ți-a dăruit-o DOMNUL ca soție!...

Duhul îți dă puterea să trăiești în orice condiții te-ar duce DOMNUL, fără să poțezi lucruri și fără să te bucuri de lume – ci de DOMNUL pe care ÎL dorești.

Asceza este ultima rețetă în care sinele zelos nu vrea să moară, ci să supraviețuiască în sărăcie și-n austeritate. Una este să trăiești prin sinele ascet și alta să trăiești prin duhul.

*

Poți să dăruiești fără să-L iubești pe DOMNUL cu scopul de a obține împlinirea promisiunilor LUI de binecuvântare peste tine, dar nu-L poți iubi pe DOMNUL fără să dăruiești celor în nevoie din darurile LUI. Dragostea de DOMNUL te transformă prin Prezența LUI și prin DUHUL LUI care rodesc în inima ta facerea de bine și dragostea de oameni.

*

Abia când te consideri, când te simți și devii un nimic

pentru tine, în sufletul tău și-n inima ta, atunci abia primești acces în duhul; atunci duhul poate pătrunde prin inima ta în sufletul tău ca să-ți inunde ființa. Numai cine este și devine nimic în sine însuși poate să-L cuprindă și să-L manifeste pe DUMNEZEU. Acesta nu e ascetism, ci lepădare de sine. Doar o inimă de copilăș se poate bucura de TATĂL ei în întregime. Când ești nimic, nici laudele nici disprețul nu te-ating, iar tu poți oferi apreciere tuturor.

*

Nu-I cere și nu-I „impune” DOMNULUI să se manifeste într-un anumit fel, dar caută-L pe El cu toată ființa ta. Rugăciunea inimii este un dar din partea DOMNULUI.

*

Lucrurile n-au valoare în sine însele ca să le acorzi plăcerea inimii. Valoarea lor stă în utilitatea lor – care poate fi înlocuită de multe ori... Utilitatea decorativă este de cele mai multe ori un moft – dacă nu te conduce dincolo de plăcerea de a privi – iar valoarea metalelor aurifere nu stă în agonisirea lor, ci în schimbul cu alte lucruri utile și în ajutorul pe care îl acorzi altora cu ele, dacă vrei să ai parte de răsplată veșnică. Cei care adună lucruri „și-au luat partea pe pământ”, iar în cer n-au nici o moștenire pentru că aici le-a fost comoara...

Ca antidot în lupta împotriva dorințelor după lucruri „gândește-te la lucrurile de sus”.

*

Dacă te-ai ruga în timpul pe care-l pierzi în altă parte, viața ta lăuntrică și a bisericii ar fi alta. CUVÂNTUL nu deosebește rugăciunile „sufletești”. E bine dacă ai alternative spirituale, dar decât să nu te rogi deloc, roagă-te sufletește, căci sunt lucruri pe care DOMNUL nu le face din cauză că nu le cere nimeni cu stăruință și credință. (Personal am primit o bună parte din extraordinarele minuni pe care DOMNUL le-a făcut în viața mea în urma rugăciunilor insistente pe care le-am făcut ani de-a rândul înainte de nașterea mea din nou...). Un suflet rugativ către IEHOVA DUMNEZEU are mult mai multe șanse

de-a păși în slava vieții spirituale decât unul pasiv și preocupat de lume.

*

În starea în tăcere înaintea DOMNULUI se odihnește inima noastră și ni se înviorează duhul.

*

Relația cu DOMNUL este poate cel mai important talant pe care l-am primit. Relațiile cu cei apropiați și cu frații sunt alți talanți ce trebuie administrați.

*

Exercitarea puterii prin autoritate declanșează o plăcere de sine cu care sufletul se hrănește și-și dezvoltă forța naturală în independență, dacă nu este lepădat din start prin folosirea autorității pentru slujire – nu pentru a-i subjuga pe alții.

*

Să nu desconsideri nici o suferință umană, pentru că numai cel care o îndură îi cunoaște prețul.

*

Inima omului se îngâmfă pe seama celorlalți ca să-i privească de sus și ca să-i stăpânească.

Slujește celorlalți, dar nu stăpâni pe nimeni.

*

Binecuvântarea – ca și sănătatea – este un dar de la DUMNEZEU și nu un drept al nostru...!

*

Numai o inimă golită de sine ÎL poate primi pe DUMNEZEU și poate fi astfel fericită.

Cine nu este capabil de golirea de sine, nu poate iubi.

Îngâmfarea naște asuprirea altora și o inimă împietrită, dar remediul ei este golirea de sine care eliberează capacitatea de a te dăruia dinlăuntru – ce se desăvârșește prin creșterea duhului care rodește dragostea.

Putem avea unele boli pentru că ne-am înălțat pe noi înșine împotriva altor copii ai DOMNULUI care sunt bolnavi, iar noi – vezi DOAMNE cine suntem! – n-am fi bolnavi... (Țefania 2:10)

*

Cine își înalță inima pe baza binecuvântărilor DOMNULUI se înșeală singur. Judecata de sine este necesară permanent dacă vrem să nu cădem și să nu pierdem curgerea binecuvântărilor DOMNULUI.

Mulțumirea de sine blochează creșterea spirituală și declanșează căderea sufletească ce ne descoperă adevărata față a eului nostru fărădelege.

Încrederea ta să nu fie în binecuvântările DOMNULUI, ci în DOMNUL ÎNSUȘI, că forța sufletului este hămesită după binecuvântările DOMNULUI, dar numai inima și duhul se hrănesc cu DOMNUL.

Sufletul se bizuie pe binecuvântările DOMNULUI și se desfătează cu darurile LUI, dar este incapabil să se încreadă în DUMNEZEU și să depindă de EL.

*

Voința proprie și plinătatea de sine sunt forțe prin care sufletul se hrănește și trăiește luptând să nu se golească de sine și să nu se lepede de sine.

Trăind prin forța sufletească a voinței proprii ori în duhul – prin dependență de DOMNUL și prin rugăciune.

*

Rugăciunea involuntară (neimpusă de sine) în limbi corintene zidește duhul, subordonează și echilibrează sufletul, eliberează mintea de presiunea gândurilor involutare și de forța dorințelor și a planurilor inimii.

*

Ca să poți educa și instrui un copil trebuie să-l accepți ca persoană și să-l descoperi cunoscându-i părțile bune – pe care să le folosești împreună – și cele rele – pe care să le temperați, cât și înclinațiile lui ca să-i dezvolți talentele.

Acceptarea și tratarea copilului ca și o persoană – relaționând prin inima ta cu inima lui – atrage colaborarea lui cu tine.

*

Nu trebuie să oprim dărnicia și faptele bune doar pentru că nu le facem din dragoste – și conform 1 Corinteni 13 nu suntem nimic – ci trebuie să ne lăsăm transformați prin lucrarea crucii pentru ca Dragostea – HRISTOS DOMNUL să se poată manifesta și să poată trăi în noi, iar noi să trăim prin EL – care este Dragoste. „Fă faptele credinței și ale dragostei” spunea odată DUHUL SFÂNT.

*

Dacă nu îți ocupi sufletul cu rugăciunea îl vor ocupa gândurile, planurile, imaginile și dorințele. Rugăciunea care imploră mila DOMNULUI peste nevrednicia, peste ticăloșia, păcătoșenia, goliciunea și orbirea personală te conduce pe calea spre trăirea și viața duhului.

*

Nu vei deveni frustrat, nici rătăcitor de la destin și nici nu-ți vei îngropa talanții dacă vei face toate lucrurile necesare „din toată inima ca pentru DOMNUL” și „spre slava LUI”.

*

Părtășia cu DOMNUL este cel mai mare talant pe care-l ai și în trăirea lui, timpul se transformă în veșnicie.

*

Mulțumirea și bucuria duhului se nasc din exersarea stării inimii înaintea DOMNULUI fără altă dorință decât EL, mila LUI și ceea ce EL vrea să manifeste, să inițieze și să facă în tine și prin tine.

*

Înzestrările, capacitățile și talentele naturale NU sunt darurile DUHULUI, ci doar puterea fiecăruia potrivit căreia ni se încredințează – ori NU – talantul DUHULUI, după cum EL voiește.

Astfel, un organizator înnăscut poate primi ori NU darul cârmuirii în Trupul DOMNULUI, un translator de multe limbi omenști poate primi ori NU darul tălmăcirii limbilor DUHULUI, un bun analist poate primi ori NU discernerea

duhurilor, o minte ageră poate primi ori NU darul de învățător în Biserică, iar un sfătuitor înțelept poate primi ori NU slujba de a păstori copiii DOMNULUI etc. Darul DUHULUI înobilează și transcende talentul fraților tratați prin lucrarea crucii, într-o slujbă, într-o lucrare sau într-un dar spiritual, pentru transmiterea și curgerea vieții de înviere. Doar talentul nu autorizează pe nimeni să execute slujba ori Lucrarea DUHULUI, dar poate fi exercitat în lucrările proprii pentru DOMNUL ori pentru semenii, lucrări ce vor fi testate prin proba focului după motivația fiecăreia. Deosebirea între capacitățile naturale și darurile DUHULUI este posibilă doar prin darul deosebirii duhurilor, dar pe care, într-o oarecare măsură, îl are fiecare copil al DOMNULUI și care este dezvoltat și exercitat deplin doar la cei cărora DUHUL l-a dăruit pentru Lucrarea Lui, după cum EL voiește.

*

Nu-I „impune” DOMNULUI felul în care să ți se descopere, căutându-L ori așteptându-L doar într-un anumit fel. Așteaptă-L, dar în orice fel vrea EL să ți se descopere ori să te surprindă.

*

Neacceptarea altora pe care unii o practică din cauză că ceilalți sunt, gândesc și cred altfel decât ei, stârnește în cei cu care vin în contact aceeași reacție; pentru că „inima omului răspunde inimii omului așa cum răspunde în apă fața la față”.

*

Polizorul are două caracteristici importante: se învârtă în jurul său și șlefuieste tot ce atinge prin asta. La fel sunt și unii dintre noi...

*

Duhul criticii este frate geamăn cu duhul neacceptării și însuflețește uneori pe mulți creștini. Duhul indiferenței blochează curgerea dragostei lăuntrice prin inima omului, cât și manifestarea dragostei firești.

*

Se vântură prin creștinism învățăături care ne zidesc sufletul și ne conservă eul, păstrându-le neatinse de lucrarea crucii; se propagă un soi de falsă spiritualitate lipsită de DUHUL SFÂNT și o progenitură de învățătură care nu ne duc niciuna la viața lăuntrică, ci ne dezvoltă capul mare și ni-l împeștează cu podoabele duhului lumii. Dezvoltând plinătatea de sine prin gândire pozitivă și prin cultivarea sufletului, aceste învățăături produc oameni fricoși de moarte, împodobiți cu toate achizițiile moderne ale duhului lumii. Acești „creștini” moderni se bucură de lume și de lucrurile ei mai mult decât de viața lăuntrică izvorâtă din DOMNUL; sufletul lor are nevoie de tot felul de cârje și de pompe cu care să se hrănească și își dezvoltă părerea de sine prin încurajări, prin laude și confirmări de la alții – la fel de plini de ei înșiși.

În timp ce viața lăuntrică a duhului goleşte sufletul de sine prin lucrarea crucii care îl zdrobește, pompele sufletești și noile învățăături false care se vântură prin creștinism încurajează și hrănesc viața naturală ce se dezvoltă prin ele și prin alte manifestări ale duhului lumii.

Orice învățătură care salvează, hrănește și încurajează sinele, nu vine din DUHUL DOMNULUI, ci este sufletească-lumească-drăcească.

*

Dacă îți manifesti talentele (înnăscute) din părtășia cu DOMNUL sau pentru ea și din îndemnurile duhului, bine faci. Dar dacă o faci independent, ești ca un măgar sălbatic – „căci ce lucru deosebit faci? Nu fac și păgânii la fel?”

Orice faci despărțit de DOMNUL este nimic. Binele oamenilor este un scop bun, dar faptele bune fără dragoste sunt moarte căci doar bunătatea dragostei le dă viață. Comuniunea cu DOMNUL oferă dragoste faptelor tale de sacrificiu. În sine, sacrificiul poate fi legalism curat dacă nu vine din părtășia cu DOMNUL. Între sacrificiu și dăruirea de sine este un fir roșu care desparte carnea de viața spirituală. Dăruirea de sine

trăiește doar în Prezența DOMNULUI. Poți face milostenie fără să iubești. Procentul de sacrificiu, durata lui și prezența dragostei lăuntrice dovedesc dacă sacrificiul e făcut din legalism ori este dăruire de sine care conține viața dragostei în ea. Iubește-L pe DOMNUL iar din părtășia inimii cu EL va curge – din inima LUI – Viața de Înviere care va determina manifestarea LUI în inima ta.

*

Când te simți mai gol vino la DOMNUL care te va umple cu ce ai tu nevoie pentru a funcționa. Starea ta cu DOMNUL te hrănește spiritual și te face capabil să trăiești mai departe.

*

Păcatul apasă duhul ca o greutate și închide ușa spre duh. Dușmanul nu se mai luptă cu cei care au inima împărțită pentru că aceștia nu sunt un pericol pentru el, dar urăște pe cei radicali ce s-au consacrat în întregime DOMNULUI și care nu se lasă păcăliți de duhul lumii.

Îți trebuie timp ca să te vindeci după o înfrângere și mult Har ca să nu renunți la luptă și la predarea totală DOMNULUI.

Căderile din care ne ridicăm ne smeresc și ne ajută să descoperim starea reală a inimii.

Maturizarea spirituală nu înseamnă doar vârstă mai mare sau cunoștință mai multă, ci experiență mai bogată cu DUMNEZEUL tău.

*

Informarea poate fi un idol care satisface curiozitatea dacă este împotriva îndemnurilor duhului.

*

„DOMNUL sărăcește și EL îmbogățește” (cântarea Anei). Dacă acceptăm acest lucru ca fiind voia DOMNULUI pentru noi, dar nu rezultatul întâmplării ori a șmecheriilor unora, ne vom liniști inimile și ne vom încrede în DOMNUL, bazându-ne pe EL pentru cele necesare.

Nu-ți lăsa inima atrasă, preocupată și măcinată de îngrijorări, ci îndreapt-o spre Bunătatea DOMNULUI și centrează-te în EL.

*

Întreținerea biologică umană echilibrată (hrană, muncă, somn), oferă suportul pentru trăirile sufletești și spirituale. Interacționarea persoanelor este inevitabilă și interacționarea stărilor în care ele trăiesc. O persoană care trăiește predominant prin voință va reacționa prin voință.

Cine-și hrănește sufletul cu mizerii, le va și conține. Trăirea spirituală duce persoana în atmosfera cerului.

Omul este o ființă trinitară; când una din părți suferă, toate sunt afectate. Organismul este ca o mașinărie la care trebuie să ții cont de condițiile de funcționare optimă. Dacă ceva este în exces ori în minus, nu va funcționa bine. „Trupul este un bun slujitor, dar un rău stăpân”, zice un vechi proverb.

*

Nu poți accepta persoana pe care nu ești decis să o iubești cu toate brutalitățile sale sufletești (prin care te rănește deseori) și cu toate lipsurile și defectele sale.

*

După un atac vrăjmaș treci printr-o perioadă de convalescență.

*

„Vorbește cu răutate ca să asuprească, vorbește de sus”. (Psalmii)

*

Dacă este ceva curat în mine, aceasta este prin sângele și prin meritele DOMNULUI ISUS. Dacă este ceva schimbat în mine, aceasta este Lucrarea LUI.

*

Dorințele de a (te) dărui prin dragoste lăuntrică tuturor te va duce în stări greoaie și în cuptor, căci DUHUL SFÂNT vrea să rodească această dragoste în tine; dar tu nu ești capabil să o dai, ba dimpotrivă, sufletul tău egoist și îngust va răni pe alții. De aceea DUHUL SFÂNT te va pune în locuri, în relații și în stări unde se va dovedi realitatea rea a sufletului și a inimii tale ca să-ți dorești curățirea lor. Și Duhul DOMNULUI te va trata – dacă dorești și

acceptți aceasta – până când sufletul și inima ta vor fi un curat canal de transmitere a dragostei lăuntrice – fericită stare și binecuvântată roadă!...

În râvna noastră și în răutatea sufletului nostru ni se părea de datoria noastră să corectăm ceea ce vedeam rău la alții și să impunem un anumit standard spiritual... Dragostea nu face așa ceva, ci mijlocește și atrage, prin sine, pe alții la DOMNUL, dăruindu-se și acționând la îndemnul DUHULUI. Biruința dragostei stă în dăruirea ei – chiar și atunci când este agresată de răutatea și brutalitatea sufletelor altora. Împotriva ei nu există armă, dar ea curge din DUMNEZEU prin omul lăuntric, într-un suflet curățit prin foc și despărțit de duh.

*

Atunci când vrei să-I mulțumești DOMNULUI pentru toate lucrurile EL îți dă capacitatea s-o faci, iar „o inimă mulțumită are un ospaț necurmat”.

Recunoștința este mai mult decât mulțumirea; este un sentiment de îndatorare prin care te închini înaintea DOMNULUI, căruia nu-I poți răsplăti binefacerile.

*

Și dacă relația cu DOMNUL – și colaborarea cu Voia LUI în ceea ce lucrează EL acum în tine – este cel mai prețios talant, administrarea celorlalți talanți se subordonează în cea mai bună ordine.

Pentru că nu doar ce lași în urmă după moarte contează, ci și ceea ce duci cu tine dincolo de poarta ei de trecere în veșnicie.

*

A te lepăda de tot ce ai pentru DOMNUL înseamnă și a-ți dezlega inima de orice posesie din ea, de orice afecțiune sau plăcere pentru orice – în afară de DOMNUL! – și a o pune la dispoziția LUI. Dacă vom cădea de acord să-L urmăm pe DOMNUL, e necesar – conform cerințelor Sale – să acceptăm lepădarea de tot ce avem, iar EL ne va da și capacitatea s-o facem; căci DOMNUL nu ne cere lucruri pentru care nu ne va

dărui și voința și puterea de înfăptuire – odată ce noi am ales Voia LUI.

Nu acorda plăcerea inimii tale decât lui DUMNEZEU, căci atunci fericirea ta nu va mai apune.

*

Când te pocăiești după căderea în vreo ispită, trebuie să te dezici și verbal de colaborarea cu demonul păcatului respectiv și să te consacri din nou DOMNULUI – dacă vrei să funcționezi normal și sănătos. Domnul este cel ce vindecă rănilor făcute de păcat în inimă și-n duh prin Dragostea și Bunătatea inimii Sale. DOMNUL îngăduie să fim ispitiți ca să ne încerce și ca să cunoaștem ce este în inima noastră.

*

Ura este o formă a răutății declanșată și de răni sufletești și se manifestă prin sentimente, prin atitudini, cuvinte și acțiuni violente. „Punerea la punct” a altuia vine din împotrivirea la cel rău, pe care vrem să-l manipulăm, să-l stopăm și să-l asuprim cu o inimă îngâmfată care se ridică deasupra lui. A răspunde cu rău pentru rău înseamnă a înmulți și a provoca răul să se dezvolte. Mustrarea celui care păcătuiește împotriva ta are șanse de funcționare numai dacă acesta ți-e frate. Păgânii și vameșii sunt vânduți răului. Îngâmfarea și poziționarea deasupra provoacă înmulțirea răului. Oamenii mici se îngâmfă pentru că nu se hrănesc cu valori mari, ci se ridică în inima lor deasupra altora pentru a-și hrăni astfel sufletul cu importanță de sine.

Inima nu găsește odihnă decât în locul cel mai de jos unde este nimic și de unde privește pe ceilalți mai presus de sine, prețuindu-i cu dragoste.

Iertarea, smerenia dragostea, îndelunga răbdare, mustrarea cu bunătatea venită din dragoste, neîmpotrivirea față de cel rău, întoarcerea celui alt obraz, facerea de bine celor ce te urăsc etc., sunt arme prin care biruiesti răul prin bine.

Chiar între frați sunt și cei care nu se supun Cuvântului și nu trăiesc în Cuvânt, ci trăiesc de capul lor după sisteme

propriu de valori, născute din egoism.

Răul nu poate fi biruit de noi decât prin bine. În Trupul DOMNULUI se practică muștrarea fratelui care a păcătuit împotriva ta, dar a te învoi să mergi împreună în unitate de inimă nu funcționează decât la cei ce vor să fie capabili de această învoire până la lepădarea de sine și sacrificiu pentru unitate. Unde lucrarea crucii nu este acceptată și unde lepădarea de sine nu este practică nu există urmarea DOMNULUI și ucenicie în Școala LUI. Nu poți merge împreună cu astfel de frați pentru că ei ÎL refuză – respingându-L – chiar pe DOMNUL HRISTOS. Este nevoie de mijlocire și de un nucleu de frați ce funcționează sănătos în unitatea inimilor pentru a înainta pe urmele DOMNULUI. Cei neconsacrați DOMNULUI pe viață și pe moarte, nu-L vor urma pe DOMNUL decât până unde le convine pentru a-și salva și conserva sinele. Iubirea de sine este dușmanul lui DUMNEZEU și reșuta diavolului în cel credincios. DOMNUL face lucrarea Sa zidindu-și Biserica iar, acolo unde există unitatea inimilor EL poate lucra liber. Inimile nu se pot uni dacă sufletele nu se lasă tratate de DOMNUL.

*

Trufia, mândria, orgoliul, îngâmfare, aroganța, privirea de sus, înălțarea de sine sunt oarbe și înguste în înțelegere. Smerenia vede, înțelege și-ți deschide orizonturi noi.

Smerenia este odihnă și bunăstare pentru inimă, fiind soră geamănă cu fericirea.

Păcatele sufletești nu sunt mai puțin vinovate decât cele trupești. Este un Har să poți deosebi stările sufletești și atitudinile și să poți opera cu sufletul ca și cu un organ.

Vine o vârstă când ajungi să poți deosebi și lepăda stările păcătoase ale sufletului și când prin inima ta duhul poate să se manifeste în sufletul tău cu roadele DUHULUI SFÂNT. Această manifestare este un Har care curge din disciplina și instruirea pe care ne-o administrează DUHUL DOMNULUI. Dezbrăcarea de omul vechi cuprinde atât păcatele trupului, cât și ale sufletului și ale inimii – Coloseni 3:5 și 8 – iar îmbrăcarea

cu omul cel nou este deschiderea inimii curățită de stările păcătoase prin lepădarea și izgonirea lor – pentru că le-am discernut în noi și am primit putere de la DOMNUL pentru lepădarea lor – pentru curgerea și manifestarea duhului înviat prin care acum trăim – Coloseni 3:10, 12 și 14.

*

Nici măcar dorința de administrare a talanților nu trebuie să ia locul DOMNULUI în inimă. Rugăciunea este un talant care ne leagă – poate – cel mai mult de DOMNUL.

*

Înainte de a ne zdrobi sufletul prin lucrarea crucii, DOMNUL ne zidește inima și omul lăuntric pentru ca astfel întăriți să putem accepta și să dorim crucea. Nu există curgere a Vieții de Înviere fără zdrobirea prin cruce, căci sufletul nostru firește și carnal este total de natură contrarie acestei vieți, este antispiritual.

*

Inima copiilor (spirituali) este zidită prin minuni.

*

DOMNUL face lucrarea crucii doar în cei care o acceptă și chiar prin cei de lângă ei. După ce ne-a tratat dorințele inimii prin cruce, DOMNUL ne-o curățește de ceea ce iese din ea – și care întinează omul – zdrobind-o pentru a o goli de sine, ca să nu mai fim un spin care înțeapă.

*

În stările sufletești negative și grele de care nu poți scăpa, prin care trebuie să treci și care nu se schimbă nici prin rugăciune, să nu arunci nimic peste bord, ci caută să vezi dacă nu porți în inimă neiertare și amărăciune care pot da vrășmașului teren legal să te lovească.

Nu judeca, pentru că stările și păcatele celor pe care-i judeci vor veni peste tine – ca să devii capabil să-i înțelegi. Prin judecarea altora te înalți pe tine pe scaunul DOMNULUI de Judecător și te amesteci în treburile altora.

Nu ai tu probleme destule? Că te mai amesteci și în

treburile altora prin judecare și-ți aduni astfel pe inimă păcatele și stările lor pe care DOMNUL le îngăduie peste tine ca să fii judecat și tu cu aceeași judecată...

*

Plinătatea de sine este rezultatul influenței diavolului prin iubirea de sine. Una este golirea de sine voluntară și alta cea produsă de lucrarea crucii care omoară relele care ies din inimă.

*

DOMNUL ne lasă să ne simțim și singuri ca să ne încerce dacă dorim să ne încredem în continuare în EL și să depindem de EL, ori alegem independența, neîncrederea în EL și voința proprie...

*

Păcatul este abatere de la destin, despărțire de DUMNEZEU, ruperea comuniunii cu DOMNUL și unul din cei mai mari vrăjmași ai creștinului. Pocăința este venirea la ISUS DOMNUL – care ridică păcatul lumii – cu adâncă mâhnire, cu regret și căință pentru răul săvârșit și cu o întoarcere definitivă la DOMNUL.

*

Câtă vreme inima noastră se mulțumește și se bălăcește în stările sufletului, DOMNUL nu ni se poate oferi în comuniune lăuntrică pentru că noi nu tânjim și nu suntem înfometați după EL. Abia când toată inima noastră e sătulă și dezgustată de lucruri, de trăirea în suflet și de orice altceva, dorindu-L întreagă numai pe DOMNUL, EL ni se poate oferi. „Mă veți căuta și Mă veți găsi dacă Mă veți căuta din toată inima.”

*

Cel care ne păstrează ca să nu cădem este DOMNUL – de care ne legăm prin rugăciune și care ne ajută să veghem – nu puterile noastre limitate și slabe.

*

Împietrirea și duritatea pe care o conțin activitățile sufletești blochează inima ca să nu poată sesiza „susurul blând și subțire” al duhului și finețea prin care se exprimă duhul...

*

Când DOMNUL îți deschide lăuntru și suflă plinătatea Duhului în toată făptura ta, trăiești prin duhul.

Sufletul are brutalitatea unei fiare în orice activitate și manifestare a sa – în comparație cu gingășia duhului.

Trăirea fapturii prin duh este viață și pace. Nu duhul va trăi prin suflet, ci persoana – din cauza sufletului lepădat și zdrobit prin cruce – ÎL va putea urma pe DOMNUL trăind prin duhul. Trăirea prin duhul este o blândă, ușoară, scumpă și dulce beție în DUHUL DOMNULUI, în totală luciditate și discernământ. Creștinul sufletește e mai obișnuit să-și ia sufletul în voința proprie decât să se supună duhului trăind prin duhul care o inundă. Chiar o înghițitură de vin – diferit de cina DOMNULUI – stinge duhul, pentru că lovește locașurile duhului cu senzații brutale.

*

Omorârea timpului este un păcat.

*

Cu cât ai ajuns mai aproape de DOMNUL, cu atât rănilor produse de păcat sunt mai adânci.

Încrederea în DOMNUL pentru iertarea păcatelor îți leagă inima de EL.

*

Persoanele pe care le-am pierdut le prețuim mai mult decât atunci când le-am avut.

*

Duhul mândriei produce autocentrare, făcând omul să trăiască prin minte și orbindu-l să nu se perceapă pe sine în mod obiectiv și să nu poată acorda atenție DOMNULUI din duhul în trăirea zilnică, nevăzând și nesimțind valoarea semenilor.

*

Încrederea în DOMNUL și speranța în Bunătatea LUI sunt medicamente pentru inima încercată de „stările sufletești cu care diavolul se luptă să cânte în noi ca și un cântăreț pe clapele pianului”. (Nicolae Tonoiu)

*

Vin timpuri când sesizezi tot mai des omul lăuntric și când te poți adânci prin el în comuniune cu DOMNUL, trăind astfel prin duhul.

*

Căci valorile nu sunt obiectele trainice pe care le folosim toată viața, lăsându-le ca moștenire nepoților noștri, ci adevăratele valori sunt cele pe care le ducem cu noi în veșnicie și pentru care vom avea răsplată veșnică... Acestea din urmă trebuie iubite, urmărite și trăite – dacă dorim fericire pământească și cerească!

*

Nu urmări ca alții să te ducă în prezența DOMNULUI prin învățături, programe și slujbe creștine, dar caută-L pe EL tu singur în cămăruța ta și-n felul tău, iubindu-L și căutându-L până-L vei găsi, căci EL nu se lasă căutat în zadar...

*

Dacă nu faci din DOMNUL centrul și miezul binecuvântărilor Sale, nu ești decât pustiu, nefericit și gol. Acordarea atenției inimii și a adorării către binecuvântările DOMNULUI întrerup relația cu DOMNUL.

*

Omul care n-a ajuns la scârba de sine nu se cunoaște îndeajuns. O, adâncurile insondabile ale inimii omenesci nespuse de rea și înșelătoare...

*

Creștinismul prin efortul propriu este neputincios, carnal și idolatru prin egocentrare. Dependența de DOMNUL și de HAR ne poziționează corect spiritual.

*

Îndreaptă-ți inima spre DUMNEZEU și-atunci dorințele ei după lucruri se vor micșora. Să nu-ți dorești din toată inima și să nu iubești din toată inima decât pe DOMNUL, căci numai EL te poate satura; dar atunci când acorzi toată inima la orice altceva decât DOMNULUI, vei fi nefericit și pustiu căci nu ți-ai păzit inima, ci ai dăruit-o unui idol...

*

Între materie și spirit, angajarea responsabilă pentru subzistență și pentru condiții de viață decente este o dovadă de echilibru, de credincioșie și de recunoștință față de DOMNUL.

Dacă reușești să dăruiești jumătate din ceea ce ai săracilor, ai reușit să ți-L faci dator pe DUMNEZEU – iar EL nu se lăsa de rușine!...

*

Munca echilibrată este unul din cele mai bune medicamente împotriva depresiei.

*

După ce ai intrat în tine însuți – recunoscându-ți rana inimii și vărsându-ți inima ca apa înaintea DOMNULUI – ațintirea minții în DUMNEZEU, la Tronul Său de Îndurare, hrănește inima ta cu pace: „Celui cu mintea ațintită în Tine Tu îi oferi pacea, da pacea, pentru că se încrede în Tine”. Atunci poți să-ți îndrepti mintea și spre duh pentru ca să ai viață și pace căci ești conectat cu TATĂL din care te hrănești în duhul. Să fii apucat de DUHUL și revărsarea LUI peste noi sunt Harurile DOMNULUI.

*

Sunt momente când spiritual nu mai funcționează nimic din ce a funcționat înainte, tocmai pentru că DOMNUL vrea să te pregătească și să-ți descopere lucruri noi. Abia după ce ne-am ațintit mintea în DUMNEZEU gustăm viața și pacea din duh. Aceasta este o comuniune voluntară a inimii cu cerul, prin care – dacă o practicăm din când în când ca pe o concentrare spirituală – dobândim sănătate și echilibru spiritual. Trupul nu rezistă mult în această concentrare; de aceea e bine să o practicăm din când în când, sesizând nevoile spirituale ale inimii și ținând cont de neputințele cărnii. După concentrarea spirituală e bine să continui cu vărsarea inimii înaintea DOMNULUI, care echilibrează inima în relația cu materia mediului de viață, fizic și social.

Pacea ca stare a inimii și pacea ca roadă a DUHULUI...

Deși concentrarea spirituală nu este gustarea DOMNULUI și cina cu EL, totuși aduce binecuvântări din DUMNEZEU, prin stări de pace de la Tronul Său de Îndurare și prin atingerea vieții duhului.

*

Jocurile sociale și ieșirile în aer liber micșorează tensiunile afective dintre cei care le practică.

*

Între activitatea necesară întreținerii și activitatea făcută din prevedere, între duhul activist și a face tot ce faci pentru slava DOMNULUI... Între „mâna harnică” și duhul activist care te robește în activitate ca să nu te mai gândești la DUMNEZEU...

*

Cine flecărește se crede important prin ceea ce spune, dar nu transmite adevăratele valori.

*

Exersarea în dărnicie rupe carapacea egoismului și îndepărtează sărăcia celui care dăruiește.

*

Starea în părtășie cu lucrurile și îndreptarea minții spre ele este moarte, care stinge duhul și distruge trăirea prin duhul. Depindem de Harul DOMNULUI și în lepădarea de sine și în îndreptarea minții spre duh și-n trăirea prin duhul.

*

Deși sunt făcute de DUHUL, arătarea DUHULUI și apucarea DUHULUI din Lucrarea LUI sunt altceva decât părtășia DUHULUI – care necesită lucrarea crucii împreună cu Har, pentru a putea fi trăită.

DUHUL SFÂNT este DUHUL odihnei lăuntrice și al binecuvântărilor, nu al zbaterilor, al frământării și al luptelor inimii.

Când te lași umplut de EL nu te mai lupți să obții lucrurile poftite de inimă, căci EL te face să vezi binecuvântările DOMNULUI și să fii recunoscător pentru ele. „A trăi prin EL” înseamnă a-L lăsa să te umple și să primești de la DOMNUL

ceea ce ai nevoie, devenind mic față de EL – care e atât de Mare... În momentul când vrei să obții, cu forța, binecuvântările DOMNULUI – și nu prin rugăciune – DUHUL SFÂNT se stinge!...

*

Dacă mijlocești pentru grupuri, pentru localități și zone, vei fi lovit de diavol dacă nu o faci împreună cu mai multe biserici și credincioși și dacă inima ta nu este subordonată niciunei grupări mari de credincioși...

*

Să-ți lepezi toate dorințele din inimă – oricât ar fi de arzătoare și presante – pentru a-L câștiga pe DOMNUL în ea... Dorințele vijelioase care vin în inimă și luptă să-și impună împlinirea lor, nu ne aparțin, ci sunt insuflate de duhul lumii sau de alt duh străin.

*

Atunci când cauți împlinire prin orice altceva decât prin trăirea prin DOMNUL dinlăuntrul tău, ai ratat ținta.

*

Israelul ca țară nu are nimic sfânt în sine, dar ceea ce are deosebit este sfințenia DOMNULUI care a ales acest popor al Său și care a trăit ca OM în această țară.

*

Trăirea prin duhul este și trăirea prin simțul vieții lăuntrice și prin părtășia cu viața duhului.

*

Împlinirea dorințelor vijelioase și arzătoare, care luptă să te oblighe la împlinirea lor, împietrește inima.

*

Există un duh al credinței pentru vindecare ce vine din inima decisă pentru a-L crede pe DUMNEZEU pe Cuvânt pentru promisiunile de vindecare.

*

Ideile, înțelegerile și concluziile sunt lucruri sufletești care leagă inima de ele, în detrimentul duhului – ce nu se

manifestă dacă omul nu-și dăruiește inima în întregime pentru a trăi prin DOMNUL.

*

Lepădarea de sine, de tot ce ai, de viața sufletului, este renunțare la „lucrurile” materiale, trupești și sufletești pentru cele duhovnicești.

Când ești dispus să renunți la tot ce ai mai scump pe pământ pentru lucrurile DUHULUI și pentru DOMNUL – chiar la valorificarea talentelor pentru a dobândi lucrurile duhului...

Lepădarea de sine creștină nu este o asceză moartă, ci este renunțarea la ceva de preț pentru ceva din DUMNEZEU, renunțarea la ceva inferior pentru CEL PERFECT.

*

Se pare că trăirea prin DUHUL este trăirea prin inima eliberată de orice legătură – și a dorințelor la care inima a renunțat pentru DOMNUL, cât și a planurilor pe care le-a încredințat DOMNULUI – și care s-a dăruit DOMNULUI cu care s-a unit („Cine se lipește de DOMNUL este un singur duh cu EL”).

*

Inima trăiește prin dorințe și planuri; încredințează-le DOMNULUI pe cele bune, renunțând la legătura cu ele creată prin preocupare și prin concentrarea atenției launtrice pe ele. Lasă-le din mâini și prinde-ți inima numai de DOMNUL. Dezlipește-te de ele ca să te poți alipi numai de DOMNUL. Renunță la ele pentru a-L câștiga pe DOMNUL. Și atunci când inima ți-e concentrată în DUMNEZEU, celelalte pot să fie sau poți să nu le ai – pe tine nu te mai leagă și nu te mai afectează, că ești lipit de DOMNUL care-ți hrănește inima și prin care trăiești.

*

Trăirea prin duhul este felurită. Nu doar extazul Dragostei DOMNULUI este trăire prin duhul, ci și odihna dorințelor care trece în tăcerea în duhul.

*

Omul care este ceea ce este datorită posesiilor sale ori care devine datorită propriilor acțiuni, imagini și păreri de sine, este departe de identitatea sănătoasă care este în DUMNEZEU și din cauza LUI.

*

Dărnicia și preocuparea pentru dărnicie micșorează egocentrarea, îți dau o fericire pe care nici o posesie materială nu ți-o poate oferi și te îndreaptă spre Dăruitorul ceresc, ca să-I ceri împlinirea planurilor și a dorințelor de dărnicie – legându-te de EL, în al cărui cer îți este Comoara.

*

Starea cu DOMNUL în rugăciune favorizează trăirea prin Duhul.

*

Doar un suflet ce cunoaște – și de aceea recunoaște – valoarea fiecărui cadou și a fiecărui lucru pe care-l are este capabil de recunoștință.

„Și ce lucru ai pe care să nu-l fi primit?” Căci nu poți recunoaște decât ceea ce ai cunoscut mai înainte și nu meriți nimic din tot ce ai primit, ci totul e din Harul și din mila DOMNULUI.

Iar în final nu suntem și nu merităm nimic, căci tot ce avem și tot ce suntem se datorează îngăduinței și Harului DOMNULUI cu care conlucrăm – ori nu...

Plinătatea de sine se naște și se hrănește din considerația că ceea ce ești, ce faci și ce ai ți se datorează ție, când de fapt sănătatea, organismul, puterea, împrejurările, materia, lucrurile, uneltele, societatea, natura etc., nu sunt producțiile tale, iar trupul, sufletul și duhul ți-au fost dăruite. Tu nu ești decât ceea ce vrei – cu care acționezi prin sufletul și prin trupul pe care le-ai primit – în exterior sau în tine însuși. Dar și faptul că poți să vrei este determinat de Creatorul care ți-a dăruit voința.

Izvoarele inimii

*

DOMNUL ne dă trăirea prin duhul din când în când, în funcție de pregătirea progresivă – prin zdrobire și creșterea capacității de consacrare – a inimii noastre de a trăi prin duhul. Ca să fie capabilă de consacrare DOMNUL zidește inima omului.

*

Între manifestarea plinătății de sine, din cauza binecuvântărilor și a ajutorului DOMNULUI, și recunoștință e necesar ca inima să se poziționeze corect prin smerenie totală, căci tot ce suntem și avem este din Harul DOMNULUI.

*

Desfătarea sufletului cu muzică creștină și cu Cuvântul este apă și hrană în pustiu.

*

Nu purta grija și responsabilitatea unei zile, ci încredințează-o DOMNULUI după ce ți-ai programat-o și trăiește încrezându-te în EL și trăiește prin EL.

*

Adorarea ridică inima în DOMNUL și o unește cu EL.

*

Ca să recunoști și să apreciezi fericirea trebuie să treci și să guști nefericirea.

*

Sanctionezi pe alții nu pentru că-ți pasă de ei, ci pentru că-ți pasă de tine și nu-ți convine cum sunt ei, că dacă ți-ar păsa de ei i-ai iubi și ai mijloci pentru ei.

*

Când ești hotărât să nu mai iubești lucrurile și să renunți la eforturile proprii de a scăpa de această dragoste, DOMNUL aduce în inima ta Dragostea TATĂLUI.

*

Nu le pretinde oamenilor să vină la DUMNEZEU ori să se apropie mai mult de EL, că cei mai mulți nu vor aceasta și nici nu pot s-o facă, ci du-L tu pe DOMNUL la ei prin viața ta și manifestându-te prin EL.

*

Diavolul se luptă să cânte la corzile stărilor noastre sufletești, ca să ne împiedice să intrăm în inima noastră pentru a sta cu DOMNUL și pentru a trăi prin duhul.

*

În căutarea ta după DOMNUL există un timp al efortului personal, un timp al neputinței și al abandonului și un timp al Harului, când DOMNUL vine la tine și ți se descoperă pe Sine fără nici un efort din partea ta – căci atunci nu manifesti decât receptivitate și colaborare.

*

Consacrare DOMNULUI până la abandonare în toată Voia LUI – chiar dacă aceasta înseamnă ca EL să se ascundă ori ca tu să suferi. Dăruirea prin rugăciune DOMNULUI cu dragostea ta pentru EL, rugăciunea inimii care laudă, cere, iubește și trăiește doar pentru EL, o rugăciune ce curge dinlăuntru fără premeditare, necesitând doar uneori o corecție foarte mică.

*

Când DOMNUL se ascunde și ne lasă singuri, zbaterile, căutările și descoperirile pe care le facem în tânjirea noastră după EL ne fortifică, iar ungerea lăuntrică ne descoperă lucruri care ne zidesc.

*

Trăind spre slava DOMNULUI primești o răsplată în cer egală cu răsplata multor acțiuni și jertfe. Iar dacă DOMNUL nu ți s-ar ascunde NU ai putea cunoaște din infinitele LUI feluri de manifestare, că te-ai crampona ca și măgarul în felul în care ți s-a descoperit deja, pentru a nu pierde minunăția Lui...

*

Nu aștepta mereu ca să trăiești evenimentul următor, ci trăiește pentru DOMNUL evenimentul în care ești deja.

*

Înlocuiește nemulțumirea vieții cu trăirea pentru DOMNUL.

*

Unește-te cu DUMNEZEU ca să iubești oamenii așa cum sunt și nu te lăsa supărat de colțurile și de spinii lor, ci roagă-te DOMNULUI, în ascuns, pentru transformarea lor.

*

Nu te chinui să-i duci pe oameni la DOMNUL, ci du-L pe DOMNUL la oameni, prin viața ta trăită prin EL. Dar nu-L poți duce și nu-L poți dăruia oamenilor pe DOMNUL decât în măsura în care te hrănești cu EL și umbli înaintea LUI.

*

M-am străduit să-i duc pe oameni la DUMNEZEU, dar oamenii – chiar mulți creștini – sunt nesupuși, nepregătiți și răzvrățiți; așa că m-am hotărât să-L duc pe DOMNUL la ei și să-i accept pe toți așa cum sunt, iubindu-i și făcându-le bine.

*

Intrând în inimă, acolo, adânc, la izvoarele vieții roditoare ale DUHULUI, să mă hrănesc și să trăiesc prinTine.

Fărămă spirituală în infinitatea DUHULUI, dar nu în senzațiile cărnii.

Atingerea DOMNULUI hrănește, odihnește și propulsează, prin viață, înainte.

Trăind prin DUHUL viața de înviere din DOMNUL se manifestă prin noi (sau umblând prin DUHUL, manifestăm viața DOMNULUI prin suflet și prin trup și trăim și Lucrările DUHULUI).

*

Trăirea prin dorințe – dorind lucruri speciale sau necesare și performante – și trăirea prin planuri, nu sunt trăirea prin duhul. Trăirea prin voință nu este trăirea prin duhul. Trăind prin duhul nu umbli după frumusețea din afară, ci ai un simț lăuntric ce reglează îngrijirea trupului și îmbrăcarea lui, precum reglează și folosirea banilor. Simțul lăuntric al duhului deosebește tot ce nu-i trăire prin duhul (chiar graba hărniciei și voința bună – ca trăire prin voință).

*

Nu vei putea opri răutatea sufletească a altora prin sancționare, ci prin neîmpotrivire, prin dragoste, prin rugăciunea de mijlocire și prin facere de bine.

*

Cunoștințele nu au sfârșit. Hrănirea cu gânduri este moarte. Sistemele de valori depind de individ. Trăirea prin gândire conferă autoritate sufletească. Trăirea prin pofte după lucruri este moarte. Trăirea prin decizii este trăire sufletească de scurtă durată – dar chinuită. Trăirea prin atitudini este trăire sufletească pe care mergi un drum nu prea lung și dai faliment.

*

Bârfa este atribuirea unor rele imaginare unei persoane absente, cât și povestirea relor făcute de ea, vorbind-o de rău.

*

Există o trăire prin senzații, datorată satisfacției muncii reușite și a activității fizice îndeplinite.

*

Nu intra cu nici un suflet în relație prin tine însuși, ci prin DUMNEZEU, căci doar așa vei avea relații bune și cu rost, fără frustrări și răniri și fără să-ți risipești viața în flecăreli, în sufletisme și în relații superficiale neroditoare. Una este ajutorarea și alta comuniunea inimilor prin învoirea de a merge împreună în viață. Una este părtășia sufletească și alta unitatea în Duhul în jurul DOMNULUI.

*

Plinătatea de sine datorată trăirii prin voință într-un trup sănătos... Trăirea aceasta poate fi combinată cu trăirea prin rațiune, prin emoții, prin senzații, prin temperament, prin dorințe, planuri și amintiri. Viața biologică a unui trup sănătos poate genera trăirea animală prin senzații, combinată cu trăirea carnală prin suflet. Este total din altă lume și de altă natură trăirea prin DOMNUL – care locuiește în cei născuți din EL. Simțul vieții lăuntrice a duhului ne atrage spre trăirea prin DOMNUL. După drumuri și eșecuri care generează nefericirea

– datorată trăirii trupești și sufletești – avem șansa ca să dorim trăirea prin DOMNUL (DUHUL) și să o alegem. Dar e necesar să ne hrănim cu nefericirea de la capătul drumurilor noastre din trăirea trupesc-sufletească (bio-psihică) pentru ca să ne săturăm, să ne obosim și să ne scârbim de trăirea prin noi înșine, pentru a deveni capabili să dorim și să alegem trăirea prin Duhul. DOMNUL este cel care lucrează în noi și voința și ne dăruiește și înfăptuirea: este un Har pe care putem să-l dorim și să-l cerem – dacă nu ocolim și nu fugim de lucrarea crucii. „Obosești mergând dar nu zici: „încetez”, tot mai găsești putere în mâna ta de aceea nu te doboară întristarea...”

Doar trăirea prin DUHUL transformă trupul într-un templu – și nu într-un instrument (obiect de uz) ori într-un stăpân...

Noi nu suntem posedați de DUHUL, ci suntem locuință a LUI și bucătică din EL, prin duhul nostru născut din DUMNEZEU. Și pe măsură ce noi trăim prin EL, ne inundă sufletul. Dacă ne împotrivim Lui, ÎL blocăm, ÎL stingem și ÎL întristăm.

*

Există duhurile rele care pot influența, pot însufleți ori pot stăpâni oamenii ca să folosească trupul ca un instrument sau ca și un obiect de uz, dar nu ca pe o parte din ei înșiși. Astfel omul poate face lucruri dificile și grele, supunându-și trupul la eforturi deosebite, dar fără să simtă oboseala normală pentru acestea. Abia când duhul respectiv e recunoscut și omul se dezice de el și-l muștră prin sângele DOMNULUI poruncindu-i să plece în Numele lui ISUS, omul resimte oboseala datorată efortului făcut. Căci duhul rău împietrește sufletul și face trupul insensibil pentru a se manifesta pe sine prin acestea; fiindcă îngerii căzuți sau demonii s-au stricat definitiv pentru a face rău oamenilor, pentru a-i junghia, pentru a-i fura și a-i distruge – luptând împotriva DOMNULUI care a creat oamenii.

*

Adâncul întinericului din gravitatea lui DUMNEZEU.

*

Înnoirea în duhul minții înseamnă și experimentarea noutății duhului.

*

Duhul ne umple doar în măsura lepădării de noi înșine și a tratării noastre prin cruce. Iar noi putem trăi prin DUHUL în măsura în care ne consacrăm DOMNULUI și în măsura în care DUHUL ni se deschide. Duhul nu manifestă darurile LUI prin noi, decât în măsura consacrării noastre și a acceptării acestei manifestări; este o colaborare din partea noastră cu DOMNUL DUHUL și o întrepătrundere dorită și acceptată reciproc: „sută la sută voința noastră și sută la sută voința LUI”, cum zicea Dan.M.

*

Există un duh rău al agitației care te face să lucrezi arzând în grabă – atunci când nu e cazul – și să nu trăiești înaintea DOMNULUI spre slava LUI.

*

Să poți să-ți lepezi inima și să o dezlipești de lucrurile care o atrag, de planuri, de dorințe și de amintiri... pentru a o îndrepta, întreagă, spre DOMNUL.

*

Duhul importanței de sine te influențează, te însuflețește și chiar te stăpânește – dacă îi permiți! – să te crezi important datorită lucrului făcut, datorită organizării planurilor pe care le împlinești și datorită „poziției sociale” pe care ți-o oferă profesia, banii, proprietățile ori realizările, ca să-ți hrănești sufletul cu importanță de sine care să te situeze cel puțin la nivelul celorlalți – dacă nu mai sus – prin îngâmfare, aroganță, prin orgoliu, mândrie și chiar trufie.

Cine se ia prea în serios pe sine însuși este egocentrat și nu se poate smeri.

*

Să-ți poți controla sufletul ca să învingi nemulțumirea, pentru a fi mulțumit cu starea în care te găsești și cu ceea ce ai.

*

Când îți hrănești sufletul cu importanța de sine ești influențat, însuflețit ori chiar stăpânit de diavol să faci asta.

*

Sănătatea și munca echilibrată sunt doi talanți pentru care ne va judeca DUMNEZEU de felul în care i-am folosit.

*

Există un duh al muzicii care te face capabil să cânti compoziții „proprii” la prima încercare – inclusiv cuvintele – și să folosești instrumente la care nu ai învățat să cânti (de exemplu: toba pentru ritmuri necunoscute) până obosești și chiar după aceea.

Există un duh de amuzament care te face capabil să devii amuzant și să faci lucruri pe care nu le-ai făcut niciodată, dorind să fii amuzat la rândul tău.

Aceste duhuri rele nu pleacă până nu te dezici de ele verbal și nu le mustri prin sângele DOMNULUI ISUS, rugându-L să le mustre cum a zis arhanghelul Mihail în lupta cu Lucifer. „DOMNUL să te mustre Satano, DOMNUL să te mustre.”

Astfel de duhuri demonice când te influențează ori când te însuflețesc, te fac să dorești, să-ți placă și să te desfătezi cu programe televizate ce transmit aceste manifestări satanice.

*

Obișnuința cu binefacerile repetate de la DOMNUL face inima nesimțitoare și înclinată spre independență.

*

Există o răutate a inimii frustrate pentru că nu i-a dat DOMNUL ce-și dorea din EL și care s-a întors cu răutate la dorințele, la planurile sale și la dragostea sa pentru lucruri sau pentru lume, nevoind să accepte cu resemnare tot ce a hotărât DOMNUL să-i dea – ori să nu-i dea – și toate stările prin care EL îngăduie să treacă.

*

Dacă devii un transmițător de banalități și flecăreli, pierzi din bogăția vieții lăuntrice, devenind ușor. Dar dacă nu

transmiți lucrurile neimportante atunci când îți vine să le zici, ele se sting și nu te mai presează să le spui.

*

Pornesc de la adevărul că nu toți membri unei denominațiuni, organizații sau grupări creștine sunt mântuiți, dar că fiecare grupare creștină ce crede în mântuirea prin DOMNUL HRISTOS aparține, prin membrii ei născuți din DUMNEZEU, la Trupul DOMNULUI care e Biserica Vie – Mireasa DOMNULUI HRISTOS. Aici nu se pune problema că numai una este adevărată – după cum nici Trupul nu este o singură încheietură – ci că fiecare conține și trăiește o parte din Adevărul care este DOMNUL. Gruparea creștină ce consideră că numai ea conține și trăiește Adevărul este sectară și oarbă.

*

Utilitatea unor obiecte decorative este dată de măsura în care sugerează, descoperă și transmit valorile veșniciei. Dacă un obiect decorativ devine un obiect de închinare, atunci a devenit un idol ce trebuie distrus și aruncat „la șoareci și la lilieci”. (Căci dacă închinarea noastră nu este determinată de DUHUL lui DUMNEZEU din noi, ci avem nevoie de obiecte și imagini prin care să ne amintim de Creator, atunci nu avem DUHUL lui HRISTOS, ci doar o formă de evlavie fără putere și nu-L avem pe DOMNUL HRISTOS ca Mântuitor, ci doar o formă de religiozitate moartă – dacă nu chiar un duh religios de minciună! ...

*

Duhul literei Scripturii care transpare uneori din Biblia deschisă la întâmplare – pentru nevoia de călăuzire... – deși poate ghici exact situația prin care treci, te călăuzește uneori împotriva judecății sănatoase și împotriva Voi! DOMNULUI exprimată prin Cuvântul scris „și iarăși este scris”.

*

Să poți primi cu liniște și resemnare, acceptând supus tot ce îngăduie DOMNUL pentru tine... Atunci singurătatea – în care simți că EL te părăsește uneori – nu te va mai chinui căci

primești Voia LUI abandonat în ea, oricare ar fi ea.

În procesul care se petrece în inimă între dorința aprinsă după DOMNUL și zăbovirea Lui, inima învață supunerea față de EL.

*

Să nu ai nici o așteptare de la cel pe care îl iubești, dar să pretinzi de la tine tot ce poți să faci pentru el.

*

Există un duh (bun) al cumpătării, care te ajută să fii mulțumit cu ceea ce ai și să nu cumperi lucruri care nu-ți sunt neapărat necesare. Dacă vrei să colaborezi cu el, devii echilibrat și mulțumit, având un bilanț financiar sănătos.

*

Sunt rugăciuni pe care, din pricina stadiului de maturitate, a experienței, dezvoltării și capacității noastre, DOMNUL nu ni le poate îndeplini încă, până va trece un timp – când suntem ca un fruct copt pentru a primi folosirea pentru care am fost destinați din veșnicie.

Pentru că timpul unor „lucruri” pe care le ceri de la DOMNUL este îndepărtat, EL nu-ți poate îndeplini unele rugăciuni imediat.

Nu descuraja, ci așteaptă să vină timpul fiecărui lucru și slava fiecărei vârste spirituale.

*

Inima în care s-a aprins dorința după lucruri și pofta altor lucruri va trebui să lupte cu ele la fel ca împotriva altor patimi și vicii trupești ori sufletești, după ce a primit Harul stingerii lor. Căci ele se pot reaprinde, iar cu ispita lor va trebui să lupți ca și cu orice altă ispită – dacă vrei să ai inima liberă și fericită cu DOMNUL ei.

*

Dacă nu îndeplinești ghionturile lăcomiei pânteceleui după mâncare și băutură, ele se vor stinge după un timp destul de scurt.

*

Atunci când nu poți ierta pe cineva care prin păcatul său ți-a rănit conștiința și a făcut să fie vorbită de rău Calea DOMNULUI, pune-ți la lucru dragostea care acoperă totul și acoperă-l cu această dragoste, chiar dacă nu se pocăiește de răutatea păcatului său pe care îl expune tuturor – practicându-l! – chiar și după ce a fost muștrat...

Atunci când îl iubești pe acest om cu această dragoste care acoperă totul, abia atunci inima ta devine liberă de răutatea lui și capabilă să-l ierte, nu în sensul de a-i accepta răutatea cu care păcătuiește împotriva DOMNULUI rănind conștiința fraților, ci în sensul de a-l putea acoperi sperând în reîntoarcerea lui prin pocăință la DOMNUL și la frații lui pe care i-a sfidat cu răutate, prin păcat expus și voluntar, și în sensul de a nu ține cont de răutatea cu care ți-a rănit conștiința, ci de a-i suporta slăbiciunile – datorită cărora s-a vândut să trăiască în păcat – sperând că se va lăsa convins de DUHUL DOMNULUI să se căiască, și mijlocind pentru el. Deși nu poate avea acces la părtășia inimilor sfinților dacă nu se pocăiește, ei vor mijloci pentru el, așteptându-l să se întoarcă...

Dragostea ce acoperă totul eliberează inima de durerea provocată de păcatul celui pe care-l acoperă, cuprinzându-l în nădejdea ei, cu puterea de a-l suporta, așteptându-l până se va întoarce, cu căință, la DOMNUL și la frații săi.

Exersarea dragostei care acoperă totul dezvoltă capacitatea de a mijloci pentru cel pe care îl acoperă.

De unele păcate pe care nu le vedem – ci le justificăm!... – nu vom putea fi convinși decât în anumite adunări și timpuri sau în prezența anumitor mădulare din Trupul DOMNULUI.

*

În pauzele muncii intelectuale este sănătos să activezi alți centri nervoși din creier (pentru a-i deconecta pe primii) prin activități fizice.

Lauda și închinarea personală prin cântece relaxează și revigorează o minte obosită.

*

Când ți se-aprinde inima de vreo dorință care îți vine în ea, poți să te lași purtat de ea ori poți s-o stăpânești prin lepădare și s-o treci în camera așteptării pentru realizare posibilă ori pentru nerealizarea ei – după cum hotărăște DOMNUL căruia i-o încredințezi – fără s-o lași să mai ardă în inimă și să te poarte-n diferite planuri pentru împlinirea ei.

*

Toată persoana se exprimă prin inimă – care este cheia funcționării persoanei.

Cu inima liberă de dorințe și planuri – după multe drumuri ale ei și tratamente făcute de DOMNUL – se poate uni mintea pentru a-L căuta pe DOMNUL mai departe.

*

DOMNUL HRISTOS n-a spus: „Rugați-vă prin duhul ca să nu intrați în ispită”, ci „Rugați-vă... ca să nu intrați în ispită...”

„Faceți tot felul de rugăciuni” cuprinde și rugăciunile sufletești – cu mintea, cu inima – și rugăciunile prin duhul, sarcina duhului și rugăciunea în limbi. E drept că sufletul obosit de stăruință, în rugăciunea cu mintea și cu inima, dorește și are nevoie de tăcerea înaintea DOMNULUI, de Prezența DOMNULUI, de comuniunea, de contemplarea și uniunea cu DOMNUL prin duh.

*

Sănătatea este o parte din fericirea pământească pe care nu o recunoaștem când o avem și după care plângem când n-o mai avem.

*

Hrana este mai importantă decât timpul, iar timpul este mai prețios decât banii.

*

Lumina instruieste pe cei care au vedere, dar numai puterea duhului oferă împlinirea adevărilor pe care le dorești – dintre cele văzute – iar această putere este un Har care trebuie cerut prin rugăciune.

*

Duhul consumului de bunuri materiale vrea să te facă să cauți, să iubești, să dorești și să cumperi lucruri fără de care poți trăi eficace, dăruind o parte din lucrurile tale celor lipsiți.

Dumnezeu nu rămâne niciodată dator: „Cine dă celui sărac împrumută pe DUMNEZEU – iar EL îi va răsplăti!...

*

Să-ți lepezi dorințele din atenția inimii, să-ți lepezi autocentrarea și să trăiești înaintea DOMNULUI.

Dorințele ce vor și par să te călăuzească ce să faci nu-ți aparțin, ci sunt influențe străine, căci dacă ar fi voința ta expresă exprimată prin ele, nu s-ar schimba așa ușor și repede.

*

Există un duh de răutate, de irascibilitate și nemulțumire ce poate să-ți influențeze ori să-ți însuflețească sufletul (dacă nu-l descoperi și nu i te împotrivești cu toate forțele) ca să fii brut, sălbatic, nemulțumit, neînduplecat și rău, spre deosebire de starea normală transparentă și bună a sufletului – dacă s-a lăsat tratat prin cruce...!

*

Și dincolo de dorințele din inimă, care te mână, este ceea ce tu vrei sau nu și de care se prinde inima ta.

Dincolo de frământarea dorințelor din inimă, care te mână, este lumina lăuntrică a duhului – care te-așteaptă...

*

Nu fă tu lucrarea DOMNULUI în tine, ci așteaptă cu bucurie și trăind normal lucrarea LUI.

Atunci când vine DOMNUL la tine, dacă nu lași totul pentru EL, ci vrei să faci „numai puțin” orice altceva, L-ai pierdut. Și cine știe cât pustiu vei mai trăi – ca să înveți să-L prețuiești – până la o nouă vizită a LUI în inima ta...

*

Renunțând la toate dorințele, să-ți pui inima să-L caute pe DOMNUL.

*

Lăcomia de bani nu înseamnă doar a iubi și a dori banii mai mult decât pe DUMNEZEU și persoanele, ci și a economisi și a administra banii în așa fel încât dovedești prin aceasta că puținii tăi bani sunt mai importanți decât persoanele apropiate sau îndepărtate...

În momentul în care ceea ce faci cu banii tăi e mai important decât persoanele ești stăpânit și bolnav – în sufletul și în inima ta – de lăcomia de bani.

*

Dacă acorzi curiozității o mare atenție și un mare procent din timpul zilei... dacă informarea înlocuiește ori defavorizează rugăciunea... dacă altceva devine, într-un interval de timp, mai important decât DOMNUL tău, atunci vei pierde comorile ascunse ale inimii Iubitului tău Domn și-ți vei zidi turnurile minții, dar nu vei descoperi și nu vei trăi în raiul duhului. Nu bogăția informațiilor mintale, ci sărăcia duhului primește fericirea DOMNULUI...

*

Duhul informării și interesul unora – care dirijează știrile pentru a-i dezinforma pe cei mulți – manevrează buletinele de știri și sting duhul de rugăciune și de mijlocire.

*

Dacă-ți hrănești inima cu dragostea pentru lucruri plăcute și utile, o vei găsi seacă, pustie și goală; dar dacă o hrănești cu dragostea de DOMNUL, îi vei dărui adevărata împlinire și fericire.

Dacă nu-ți hrănești inima cu obiecte, cu persoane, senzații ori stări, ci cu Însuși DUMNEZEU, vei fi împlinit.

*

DUHUL SFÂNT nu este național, dar nici duhul național nu este sfânt!...

*

Când cuvintele unui proroc te centrează într-o stare sufletească ori într-un gând al minții – dar nu în DOMNUL – atunci izvorul lor nu este DOMNUL.

Izvoarele inimii

*

DOMNUL nu ne cere să intrăm în duh, ci să trăim prin duhul și să umblăm cu duhul (după duh).

*

Dacă pământul poate fi așa frumos, atunci cum va fi cerul?...

*

Sunt două feluri de înțelepciune care influențează ori însuflețesc stările sufletești și gândurile noastre: cea firească – sufletească – demonică ce intră prin suflet, și cea de sus care vine din duhul omului lăuntric născut din DUMNEZEU.

Există o înțelepciune sufletească-demonică a posesiunii obiectelor, a răutății și a egoismului, după cum există și un început al înțelepciunii de sus, care stă în dăruire și în venerarea DOMNULUI.

Doar o inimă zdrobită și smerită poate avea bunătate și îndurare față de alții.

*

Zidește-ți dăinuirea prin lucrurile veșnice. Să supraviețuiești cu minim și să dăruiești maxim.

*

Manipularea, conversațiile și hrănirea cu idei și cu știri politice, produc o trăire prin suflet.

*

Frământarea inimii pentru lucrurile materiale și pentru bani este produsă de dragostea de lume și de duhul materialismului (Mamona).

„Cine se lipește de DOMNUL este un singur duh cu EL.”

*

Caracterul se dovedește în focul relațiilor sociale și familiale, care provoacă manifestarea conținutului inimii oamenilor.

*

Nu te lega prin promisiuni pe care le faci altora.

Izvoarele inimii

*

Când nu mai judeci pe nimeni în sufletul tău și renunți la amărăciunea și la neiertarea care le mai ai împotriva cuiva, inima ta devine liberă pentru a se uni cu DOMNUL.

*

Ceea ce-ți frământă și-ți preocupă gândirea se numește idolul tău.

*

Răutatea și mânia personală întinează duhul.

*

Dacă nu ocolim crucea, DOMNUL ne va trata pe rând și „izvoarele vieții care ies din inimă” pentru ca tot ce suntem noi ca persoană să se poată alipi de Domnul ca să trăim prin EL – care trăiește în noi cei născuți din EL.

*

Multe din lucrurile necesare, mărunte, consumă timpul celor importante, dar dacă reușești să te rogi, relativ continuu, ori dacă ajungi să faci toate lucrurile spre slava Domnului, timpul este câștigat, căci ai transformat lucrurile mărunte în lucruri importante prin modul în care le faci.

*

Am moștenit un sistem religios pe care-l numim „biserica”, un program cultural-religios pe care-l numim „serviciu divin”, o organizare comunitară pe care o numim „cult” și o învățătură pe care o numim „credință”, dar nu trăim prin credință, nu deosebim Trupul Domnului, nu avem ungere și nu ne supunem Domniei Duhului în Adunare, ci Îi îngrădim libertatea, ÎL stingem și trăim de capul nostru!...

*

Mai ales prin filme, diavolul cântă pe coardele sentimentelor noastre după cum a influențat și a inspirat pe cei care au produs filmele – căci foarte rare sunt filmele produse și jucate de creștini.

*

Nu-ți fă nici un fel de obicei creștin, dar fii mereu atent

încotro bate vântul Duhului și urmează-L. Obiceiul te încastrează în forme fără viață, dar Duhul dă viața de înviere în libertate sfântă – NU în libertinaj...! – și în odihna „pensionării de eforturile proprii” (N.Tonoiu).

*

Cine asuprește pe alții prin atitudine de aroganță, îngâmfare și privire de sus, este un rău care se hrănește cu suferința altora pentru a obține considerație de sine prin răutate. Inima omului nu găsește odihnă decât atunci când a ajuns în starea cea mai smerită și mai bândă. „Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine căci Eu sunt blând și smerit cu inima și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre” – spune Domnul Hristos.

*

Cei mai mulți oameni care te contrazic nu o fac de dragul Adevărului, ci ca să se afirme și să-și autoconfirme superioritatea prin informații și argumente care contrazic, pentru ca să-și hrănească astfel, singuri, valoarea și confirmarea de sine.

*

Răutatea și cuvintele răutăcioase, ura și atitudinea dușmănoasă, violența verbală și fizică, nedreptatea, orgoliul și privirea de sus rănesc inima care se află aproape de cel care le practică.

*

Tot ce nu este strict necesar și eficace este lăcomie idolatră! Frumosul nu este confirmat decât în măsura în care ne îndreaptă spre Creatorul nostru Cel Atotputernic și spre valorile Lui veșnice.

*

Talentul artistic este capacitatea de a transforma valoarea trăirii umane în diferite feluri de artă. Sufletul artistului a fost creat de Dumnezeu ca să poată manifesta diferite talente artistice, dar talentul netratat prin cruce este idol personal sau sluga dracului.

*

Trăirea prin voință într-un organism relativ sănătos (care-ți permite datorită sănătății să-l exploatezi), nu este trăirea prin duhul.

Există un duh demonic care luptă să te influențeze și să te însuflețească să-ți supui trupul, prin voință, folosindu-l ca pe un instrument (unealtă) și să-ți impui voința în realitatea materială și-n mediul tău social. Acest duh aduce o exacerbare a voinței proprii, pentru a te abate de la finalitatea trăirii creștine care este prin duh.

*

Atunci când nu poți să renunți la planuri și dorințe legitime și posibil de îndeplinit – dar nu strict necesare și eficiente – lepădarea de sine te capacitează să trăiești, prin sacrificiu, pentru a dăruii „fiilor întristării și copiilor morții” (celor aproape de moarte).

*

Rugăciunea de mijlocire este un talant, iar duhul ei nu trebuie stins!...

*

Sensibilitatea inimii datorată amintirii rănilor pe care cineva ni le-a făcut, dovedește faptul că nu suntem încă dispuși sau capabili să-l iubim cu dragostea agape.

Când amintirea persoanei care ne-a rănit ne mai provoacă-n inimă durere și respingere, numai asaltul dragostei – care iubește cu fapta și cu adevărul – va reuși să ne vindece inima, definitiv, de orice sensibilitate dureroasă pentru rănille trecutului. „Ce bine aș putea face persoanei care m-a rănit?...” Căci binele acesta făptuit îmi vindecă rănille inimii. Rugăciunea de mijlocire pentru cel ce m-a rănit face parte din asaltul dragostei pentru el. Dragostea nu este pasivă, ci acționează prin binele pe care-l face celui pe care-l iubește.

Trăirea prin duhul vindecă, automat, toate rănille inimii pentru că o deconectează, schimbându-i sursa de alimentare din viața sufletească, înlocuind-o cu viața Domnului din duh.

*

Nu este treaba mea să critic ori să judec familiile lui Israel ori Adunările Domnului, ci să particip, dacă pot, la zidirea membrilor lor și la Lucrarea Duhului, și – dacă mi se dăruiește – să mă bucur de binecuvântările seminției lor.

*

Inima este poarta dintre suflet și duh sau tinda duhului unde intră și iese Domnul; iar eu pot trăi în suflet ori – atunci când nu am ocolit lucrarea crucii în mine – vine timpul când pot alege să trăiesc cu inima prin duhul. Această trăire se învață și se exersează în timp – dacă o dorești și dacă nu te ferești și nu te întorci cu spatele de la suferințele pe care ți le aduce crucea.

Odihna vieții duhului și a trăirii prin duh. Ieși din nemulțumirea și din răutatea sufletului tău și deschide-ți inima pentru duh.

*

Când Domnul îți copleşește inima cu binecuvântări materiale, o face ca să-ți sădească-n ea încrederea că EL va fi cu tine și nu te va părăsi nici în vremuri triste și grele, dar nici în vremuri bune.

*

Domnul vrea să ne curățească de viața stricăță până-n rădăcina sufletului – prin lepădare de sine voluntară și alegerea crucii – pentru ca să ne putem alipi, cu toată inima, de DOMNUL, din omul lăuntric ca să trăim prin Duhul.

*

Când DOMNUL interzice duhului literei să-ți mai răspundă când deschizi Biblia la întâmplare, înseamnă că ești crescut pentru a deosebi călăuziri mai bune.

*

Bucuria de mâncare, de băutură și de soția tinereții rezumă omul doar la rostul său biologic, sufletesc, și este recomandată de un om care n-a cunoscut – având – nașterea din Domnul și trăirea pentru EL.

*

De multe ori țepușul din carne ne este bun străjer și Domnul îl folosește ca factor de motivație pentru punerea talanților în negoț (în scopul folosirii lor eficiente).

Boala smerește sinele și-l determină să-și recunoască dependența de Domnul.

Domnul ne dăruiește cadoul sănătății ca să-L urmăm pe El cu bucurie, dar nu să mergem în viață independenți, nerecunoscători și de capul nostru, ca niște măgari sălbatici.

*

Sufletul se umflă cu siguranță de sine, cu independență și importanță de sine, bizuindu-se pe sănătatea pe care Domnul i-a dăruit-o drept cadou.

*

Dacă trăiești prin Duhul, atunci – drept consecință – vei împlini Cuvântul; dar dacă trăiești prin suflet (care nu-i decât o fiară dresată!) și te forțezi să împlinești Cuvântul, vei falimenta până la urmă în manifestări nestăpânite ale propriului tău sine, nelepădat și nerăstignit.

*

Și pentru că în majoritatea adunărilor avem întâlniri tradiționale, cu programe artistice-religioase plus vestirea Cuvântului (vestire care e bună – DACĂ e făcută sub ungerea Duhului!...), e vai de noi dacă nu avem și adunări conduse de Duhul Sfânt, în case – după modelul primilor creștini – căci s-ar putea ca mulți să vină la Adunare doar pentru programul artistic; dar în Adunările conduse de Duhul Sfânt, starea inimilor este descoperită prin Duhul.

*

Înlocuiește trăirea prin dorințe cu trăirea în rugăciune. Rugăciunea minții este mâna stângă ce lucrează fără mâna dreaptă – care-i rugăciunea cu duhul. Uleiul din candelă este plinătatea Duhului, iar uleiul de rezervă este starea ta cu Domnul în urmarea drumului pe urmele Lui. Istoria personală cu Domnul nu este drumul de capul tău, care se raportează la

Domnul doar ca la o Persoană de Referință Absolută și care vine la Stăpân doar ca să beneficieze de împlinirea nevoilor personale... Ci istoria personală cu Domnul necesită urmarea Domnului în supunere sub Voia Dragostei Lui care te purifică – dacă te lași purificat! – și te cheamă pe urmele Lui ca să te transforme – dacă te lași transformat!

Vorbirea cu psalmi este împărtășirea cunoașterii personale a Domnului din drumul tău pe urmele Lui, cu frații cu care trăiești în unitate – dacă trăiești!...

Există o stare pe loc în extaz cu Domnul, dar există și urmarea Lui oriunde te cheamă și oricare ar fi prețul pentru a-L avea pe EL – Mărgăritarul cel mai prețios, Minune a Persoanei Dragostei și Bunătății Sfinte care Judecă-n Dreptate, Milă, Adevăr și Îndurare.

Există o rugăciune a inimii în limbi, care întregește rugăciunea cu stăruință a gândirii. O inimă zdrobită este inima care își simte nimicnia în fața Perfecțiunii Splendorii Sfințeniei Grandioase a Celui Atotputernic.

*

Gradele de rafinament din vestimentație și decor dovedesc o exacerbare a egoismului, a iubirii de lume – de arginți – de slavă deșartă, cât și un dispreț, o desconsiderare și o ură față de săraci, față de „copiii întristării și fiii morții”.

Extravaganța, eleganța costisitoare și hainele și podoabele scumpe dovedesc o centrare pe frumusețea exterioară și lipsa celei interioare – care nu are nevoie de cârje pentru a se manifesta.

*

Una este să „adormi” în binecuvântările Domnului și alta să-L urmezi pe El mai departe, veghind.

*

Dacă faci din alcool un divertisment culinar obișnuit și nu un ingredient necesar doar în problemele de sănătate ale stomacului – ai intrat pe panta dependenței și robiei.

*

Dacă nu prețuiești inspirația fiecărui talant, ea dispare și zboară de la tine până cine știe când...

*

Dacă atunci când devenim plini de noi înșine și siguri pe noi din cauza unui organism sănătos, nu ne golim de noi înșine și de aceste atitudini sufletești, ne îndreptăm, cu siguranță, spre cădere – căci plinătatea de sine și siguranța de sine sunt fiicele mândriei.

Dacă te mândrești pentru darurile Harului, nu faci decât să sfidezi meritele și Bunătatea Celui care ți le-a dăruit pentru administrare.

*

Domnul ne ridică dușmani și îngăduie să fim răniți ca să învățăm să iertăm și să-i iubim pe cei ce ne rănesc.

*

Decât să trăiești prin păcat ori de capul tău, mai bine prin reguli devoționale; dar decât să trăiești prin obiceiuri și prin reguli devoționale, mai bine să trăiești prin dragostea duhului – atunci când o descoperi.

Dar dragostea duhului nu-i decât unul din extazele spirituale pe drumul spre ceruri, pe urmele Domnului.

*

Trăirea prin duhul nu este doar un extaz trecător, dar la deosebirea duhului de suflet ajungi după multe și amare drumuri, în pustiul sufletesc. Ca să îți poți înțelege drumul trebuie să îl parcurgi mai întâi.

*

Voința este ajutorul care ține inima orientată spre țință. Trăirea prin dorințe și planuri nu este spirituală.

Dezamăgirea este răgazul de odihnă al voinței și clatină zidirea pentru reorientarea spre țință – ca să rămână ceea ce nu se clatină.

Atunci când cazi în suflet obosit, rugăciunea inimii în limbi îți zidește puterea de a trăi și de a-L urma pe Domnul mai departe.

Izvoarele inimii

Tăria voinței de a-L urma statornic pe Domnul este un dar din partea Lui – EL care primește consacrarea noastră.

*

Uneori – când cauți Voia și Calea Domnului în Cuvânt – ÎL atingi pe Domnul după ce ai parcurs poate zece capitole sau mai mult...

*

Cântările inimii în limbi îți zidesc omul lăuntric.

Zidește-ți altarul inimii prin duhul, cântând cântările cu duhul (în limbi) și lăudând pe Domnul cu psalmi (cu mintea) în limba maternă.

Una este să ascuți psalmi și alta ca inima ta să se închine prin psalmi Regelui ei Iubit.

Cântările inimii și altarul Domnului din ea îți dezleagă inima de lume.

*

Alcoolul modifică simțurile, sentimentele și gândurile celui care îl consumă, furându-i mintea.

*

Critica este o fiică a răutății și este diferită de corectarea pentru conformare cu Adevărul făcută cu dragoste – doar în cazul când cel care greșește dorește să cunoască Adevărul.

Vrăjmășia este manifestarea răutății și poate avea cauze ca: supărarea, jignirea, împotrivirea, dezaprobarea etc.

Există răutate care caută prilejuri de vrăjmășie ca să se poată manifesta, pentru că cel care o poartă este plin de ea și curge din inima lui.

*

Sănătatea este mai prețioasă decât banii.

*

Puterea luminii strălucitoare a Dragostei care arde înlăuntrul creștinului și pe care el o poate cunoaște cel puțin o dată în viață...

*

Este important nu doar să stai înaintea Domnului în

rugăciune, dar și să umbli cu EL în trăirea zilnică. Ne-am obișnuit să venim la Domnul doar când ne rugăm, iar apoi trăim singuri și de capul nostru. Domnul vrea să ne fie Însoțitorul și Tovarășul nostru în jugul Lui. Lucrurile necesare supraviețuirii se fac înaintea celor pe care le lași moștenire. Domnul vrea să fie Cel care împarte cu noi sarcinile vieții noastre și Cel care ne ajută să trăim în lumea asta străină.

*

„Nimic pentru mine”; „dragostea nu caută folosul său”... Atunci când nu mai cauți folosul tău, atunci iubești. „Cine nu se leapădă e tot ce are” și „cine știe să facă un bine și nu-l face”!... Binele este și dărnicia, bine este și rugăciunea de mijlocire pentru vrăjmașii tăi și pentru cei pierduți, pentru slujitorii Domnului și pentru toți oamenii. Bine este să te lași curățit de Domnul, prin cruce, până la capăt...

*

Așteptăm de la predicatori mesaje puternice, nemaiauzite și care să rezolve cel puțin o parte din problemele, întrebările și nevoile noastre spirituale... Dar câți mijlocim pentru fiecare predicator în timpul predicării lui și-n timpul nostru din afara Adunării?...

*

Supraviețuirea este urgență și necesită hrană, îmbrăcăminte, adăpost, încălzire, îngrijire igienică, medicamente și siguranță. Binele este și dăruirea pentru supraviețuire.

Educația asigură și dezvoltă șansele autoîntreținerii pe termen lung. Siguranța și protecția asigură cadrul pentru supraviețuire, iar locuința aparține acestui cadru.

Binele este repararea unor relații în măsura posibilităților. Binele este bunăvoința pentru conviețuire armonioasă în familie, în societate și-n comunitate – dacă ești integrat într-una!...

Cei flămânzi, bolnavi, închiși, străini și goi sunt frații Domnului, care necesită prioritate absolută în facerea binelui.

Prin educație o parte din înțelepciunea de viață a generațiilor care au trecut se transmite generației care vine. Această transmitere depinde de maestru și ucenic.

Există o înțelepciune spirituală creștină ce se transmite în părtășia mădularelor în Trupul Domnului.

*

Atât de mult iubești pe cineva, cât de mult te rogi și te sacrifici pentru el; cu cât te sacrifici mai mult, cu atât îl iubești mai mult. Iubirea este și o consecință a sacrificiului tău pentru cineva.

*

Cântați Domnului cântările care prin armonia, prin limpezimea, înțelepciunea și frumusețea lor ÎL ating pe Domnul, dar și inima celor care ascultă.

Nu este bine să facem din cântare o gălăgie zgomotoasă, dezordonată și indiferentă, nesimțitoare și urâtă care este o spurcăciune pentru Domnul și pentru ascultătorii care o suportă...

*

Din dorința de a asigura o organizare comunitară care să integreze toate categoriile de vârstă și din dorința de a asigura o diversitate a programelor religioase, adunările diferitelor culte amestecă Lucrarea Domnului cu lucrarea omului și Lucrarea Duhului cu sudorile omului care nu are Duhul Domnului. Este adevărat că și copiii creștinilor sunt sfinți până la vârsta când pot deosebi binele de rău și când devin responsabili de păcatele lor – căci „toți oamenii au păcătuit” – dar oare o Adunare a lui Dumnezeu condusă de Duhul Său, nu de un organizator care n-are darul supranatural al Duhului Sfânt pentru cârmuire – ci doar talentul înăscut pentru organizare – nu va integra comunitatea în viața spirituală a Domnului după cum inima celor ce asistă la Lucrarea Duhului este dispusă ca să-I răspundă Domnului?

Pentru cultivarea talentelor naturale ale oamenilor naturali există școli și maeștri disponibili pentru a face educarea celor ce s-au născut cu ele... Pentru ce să amestecăm paie cu

grâul, fânul cu perlele și aurul cu lemnele care ard? Cine are un psalm și este îndemnat de Duhul Domnului să-l spună în Adunarea Dumnezeului Cel viu, s-o facă, dar să nu amestecăm obiceiurile și tradițiile noastre cu Lucrarea Duhului și talentele naturale cu darurile Sale de Har, căci dacă o facem, stingem Duhul și ne trezim săraci, ticăloși, orbi și goi. O cântare simplă cântată la îndemnul Duhului este infinit și fără margini mai valoroasă decât cântările tuturor formațiilor muzicale creștine perfect școlite artistic și bine intenționate – dar care fac lucrarea lor.

Biserica primară nu avea divertisment artistic, dar avea Prezența Vie a Domnului prin Duhul, în mijlocul ei, care zidea Împărăția Domnului, dar nu amuza și nu gâdila sufletul celor ce intrau la Adunarea ei.

Dacă ne este dată lumina și discernământul prin care deosebim sudorile efortului personal de Lucrarea Duhului și prezența Vieții Domnului de mizeria lucrărilor omului pentru Domnul, să-L lăsăm pe Duhul Domnului să ne-adune, să ne organizeze, să ne conducă și să ne dea Viață în străngerile laolaltă în jurul Domnului, dar să nu săvârșim urâciune Domnului prin fapte moarte, prin sudori și poziționări omenești la rang de autoritate de viață și lucrare a Duhului.

Dumnezeu te poate salva din mijlocul unui bordel, a unei moschei musulmane ori a unei întruniri demonice dacă tu ÎL cauți din toată inima pe Domnul, dar acolo unde omul nu ÎL lasă pe Domnul să conducă, acolo unde dăm nisip ca hrană în loc de grâu și zidim cu fân în loc de aur și pietre scumpe, acolo unde Duhul e stins și omul ia locul Domnului în Adunarea Dumnezeului Cel viu, acolo Domnul Hristos e scos afară din Biserică pentru obiceiuri, tradiții ori divertismente religioase. Cine vede să înțeleagă, iar cine nu vede să nu vadă!

Să strigăm către Domnul după slava Prezenței Sale în Adunare și să agonizăm pentru mădulare, pentru încheieturi și pentru sănătatea Trupului Domnului.

Dacă avem doar adunări de vestire a Cuvântului și

programe artistice religioase, dar nu avem și Adunări vii centrate în Hristos care se manifestă prin Duhul în mijlocul lor și unde slava Domnului coboară, riscăm să avem Biserici fără Dumnezeu, mădulare amputate, încheieturi bolnave, frați mincinoși, iar în loc de temple vii – ruine, în loc de bucuria Duhului – oboseală blazată și timp pierdut.

Doamne-ndură-Te de noi să nu vedem doar ținta pentru Adunarea Domnului, dar să deosebim încheieturile bolnave și funcționarea mădulelor, căci fiecare Adunare și grup de Adunări ale Domnului au binecuvântările seminției lor și darurile lor de Har. Să mulțumim Domnului și pentru încheieturile bolnave și pentru mădulele care suferă, dar să agonizăm pentru sănătatea Miresei Domnului.

De ce avem fanfare și coruri în unele Adunări? Nu este suficient Domnul pentru Biserica Lui? Credeți că în Adunare trebuie să se facă educația artistică a tinerilor? De ce nu sfidăm obiceiuri, șabloane și tradiții omenești pentru a merge spre ținta unei Adunări curate spiritual și după Voia Domnului?

Dar tu, iubește familiile Domnului chiar dacă sunt sărace și destrămate. Mijlocește și pentru ele – dacă Domnul ți le pune pe inimă – dar mijlocește pentru toți copiii Domului.

Adunările organizate în culte handicapează mădulele prin manifestările mulțimilor organizate după obiceiuri și tradiții. Nu sunt încurajate și dezvoltate funcționările tuturor mădulelor, astfel că avem participanți activi, dar și asistenți ca niște legume la programele stabilite de sute de ani în care se fac doar schimbări de persoane, dar nu de programe religioase cultice.

Biserica Primară avea adunări în Templu și adunări în case. Pentru noi adunările în case nu mai există pentru că suntem neputincioși în a-I oferi Duhului Sfânt rolul de conducător, iar noi nu ne luăm pe cap o asemenea responsabilitate.

Pentru părtășia sufletească este loc destul în prietenii de care suntem capabili – sau nu! – dar pentru părtășia

spirituală este nevoie de adunările din case care necesită să cuprindă toate manifestările mădularelor Trupului – conduse de Cap! – și Lucrările Duhului, după cum Acesta dăruiește Harul fiecărei întâlniri.

În adunările comune femeia n-are drept să învețe pe alții, dar în prietenii sau în întâlniri de femei sunt datoare să le-nvețe pe cele tinere.

Împarte binecuvântările seminției tale și a talanților tăi cu alții, iar Domnul îți va dărui din binecuvântările celorlalte seminții din Israel.

*

De ce cântăm noi oare? Pentru că ne place să cântăm și să ne delectăm sufletul sub paravanul unor Psalmi care ne îndeamnă să-L lăudăm pe Domnul? Pentru că ne place să ne hrănim sufletele cu muzica unor formații artistice religioase? Iar în toate astea lipsesc stările de recunoștință și de mulțumiri adresate Domnului?

Este bine să mulțumim Domnului din datorie, dar este superior să avem în inimă mulțumire, recunoștință, închinare și adorare pentru Domnul care ne-a binecuvântat cu Har și felurite bunătăți. Nu avem tot timpul inimă bună ca să cântăm...

*

Viața cu Domnul are multe felurite aspecte, care nu sunt mai puțin spirituale unele decât altele – exterioare sau lăuntrice.

Este spiritual să lucrezi ca pentru Domnul, dar și să mănânci spre slava Domnului, să respiri ori să te bucuri de soția tinereții tale, spre gloria Domnului. E spiritual și extazul, dar și stăruința în cereri pentru cei nemântuiți și mijlocirea pentru copiii Domnului. E spiritual să-ți folosești talanții spre slava Domnului și spre binele oamenilor, dar și să dăruiești bunuri și să ai compasiune. E spiritual să ai părtășie frățească, dar și să mijlocești pentru predicatorii adunărilor tradiționale și legaliste.

Diferitele feluri de trăire cu Domnul se rotesc în viață ca

spițele unei roți; de aceea nu rămâne extremist și încremenit într-un singur fel de trăire, ci deosebește spre ce îți călăuzește Domnul pașii pentru momentul următor din viață și spre ce te îndeamnă Duhul – atunci când te îndeamnă. Mare este Domnul și vrednic de laudă!

*

Biblia conține o parte din Înțelepciunea lui Dumnezeu pe care o descoperim progresiv, prin lumina Duhului Sfânt care trăiește în noi – cei născuți din Dumnezeu – pe măsura creșterii și maturizării noastre spirituale.

*

Greșelile unei seminții nu trebuie mustrate în plenul adunării, ci doar în sfatul bătrânilor și numai dacă ești trimis special, autorizat de Domnul pentru asta. Căci nu pot copiii purta poverile și problemele unei comunități. Dacă vrei să faci Lucrarea Duhului nu-ți poți expune propriile gânduri, întrebări, dileme și nedumeriri, ci trebuie să urmezi Duhul și să I te supui – dacă vrei să nu-L stingi, să nu-L întristezi și să beneficiezi de ungerea, de Harul și autoritatea Sa.

*

„Rănilor făcute de un prieten dovedesc credincioșia lui”. Cine-și închide inima din cauza rănilor făcute de prietenul său va rămâne singur, căci „este UN prieten care ține la tine ca un frate” – nu doi! – iar „prietenul adevărat iubește oricând și în nenorocire frate ți se face”. Dacă nu vrei să iubești oricând, nu ești un prieten adevărat. Cel ce ți s-a făcut frate în nenorocire este prietenul tău. „Nu părăsi pe prietenul tău și pe prietenul tatălui tău.”

*

Ungerea te conduce în învățare, te instruiește și te ajută să folosești și să dezvolți – prin folosire – darul, talantul, slujba.

Împlinește un Cuvânt atâta timp cât ai voința și puterea de înfăptuire pentru el, căci după aceea Domnul va aduce altceva în trăirea ta cu EL.

*

Să nu dăruiești numai din datoria de a trăi în Cuvânt, ci bucuros pentru că dăruiești Domnului – căci Lui Îi dăruiești când dai celor flămânzi, bolnavi, săraci, închiși, nenorociți și goi.

Măsura dărniciiei – în funcție de ceea ce ai – dovedește măsura dragostei tale pentru Domnul și determină o parte importantă din fericirea și din bucuria ta, „căci este mai fericit să dai decât să primești”. Niciodată Superiorul Suprem nu-ți va rămâne dator.

*

Nu te încrede în sentimentele și-n imaginile care vin în inimă, că sunt schimbătoare și „cine se încrede în inima lui este un nebun”. Încrede-te în Domnul și zidește pe Cuvântul Lui pe care-L împlinești, căci casa zidită pe Hristos-Cuvântul va rămâne-n veci .

Dărnicia micșorează egoismul și autocentrarea, rupând lanțurile sărăciei de peste cel care dăruiește.

*

Critica este denunțarea răului și a lipsei de potrivire cu adevărul, dar nu de dragul adevărului sau al binelui, ci fără bunătate și Har – dar cu răutate – căutând și găsind subiecte și oameni care să fie criticați, pentru că inima care practică acest cancer al relațiilor o face ca să-și poată manifesta răutatea și să-și hrănească sufletul cu manifestarea inteligenței sale într-un mod distructiv asupra altora.

Acuzarea este atribuirea vinovăției unor persoane pe drept sau nedrept.

Judecarea este emiterea de verdicte și sentințe asupra altora, în prezența sau în absența lor, cu scopul de a-i acuza și de a-i condamna pentru delict sociale, pentru păcate ascunse ori pentru vicii și defecte de caracter și de comportament.

Mustrea este exprimarea durerii celui care arde din cauza păcatelor altora, prin acordare de Har cu bunătate, îndemnându-i la pocăință și trezindu-le conștiința prin arătarea

cărării vieții și a autostrăzii morții, pentru a-i ajuta să decidă în cunoștință de cauză. Muștrarea se practică doar după multă mijlocire în rugăciune și la îndemnul Duhului Sfânt.

*

„Cum voi exprima recunoștința pentru binefacerile Domnului față de mine?... Voi înălța paharul izbăvirilor și voi povesti minunile Domnului în Adunarea Lui și-n mijlocul oamenilor drepi.”

*

Sănătatea este un cadou de la Dumnezeu, dar nu un drept în posesia copiilor Satanei. Dar pentru copiii Domnului, sănătatea este un drept al lor din moștenirea pe care Domnul o are pentru ei. Ca să intre în posesia ei și să primească moștenirea Domnului, trebuie să o treacă prin legea credinței pe numele lor și în posesia lor.

Rugăciunea stăruitoare pentru vindecare o primește (vezi pilda cu văduva și judecătorul nedrept) dacă nu sunt piedici care opresc vindecarea cum sunt: neiertarea, amărăciunea, nediscernerea Trupului Domnului la cina Domnului, păcate neiertate (din cauza lipsei de căință și încredere în Domnul Hristos pentru iertare) etc.

Credința că Domnul a suferit durerile bolilor noastre și că EL a fost rănit pentru noi și în locul nostru, pentru ca rănilor Lui să vindecă bolile noastre, ne aduce vindecare prin rănilor Lui (Isaia 53 și 1 Petru).

Mijlocirea pentru Trupul Domnului – pentru zona Trupului Domnului unde simți tu dureri în trupul tău – poate aduce vindecare dacă Domnul ți-a dat Harul să împlinești, în trupul tău, ceea ce lipsește suferințelor Sale pentru Trupul Său – Biserica.

Mustrarea Satanei pentru boală – dacă boala respectivă e atacul lui – mijlocirea pentru frații ce suferă de boala ta și pentru vindecarea bolilor lor pot aduce vindecarea – „Domnul a vindecat pe Iov după ce Iov s-a rugat pentru prietenii săi”.

Mărturisirea păcatelor, oferind trăirea în lumină și

rugăciunea unora pentru alții, ungerea cu untdelemn de către prezbiteri, sunt alte mijloace pentru vindecare.

Căutarea unui medic potrivit și luarea unui tratament adecvat poate aduce vindecarea trupului de anumite boli.

De asemenea supunerea față de Domnul în toate și în aspectele pentru care „suferința îți deschide urechea la ascultare” (Iov) „recunoscându-ți rana inimii tale” (Solomon), împlinirea scopului suferinței – curățire, cercetare, desăvârșire și scopuri tainice știute de Domnul – aduc vindecarea și binele pentru care a fost destinată suferința.

Să nu trăiești în păcat după o vindecare, nici în îngâmfare, căci acestea dezlănțuie mânia Domnului peste tine (2 Cronici 32:25).

Termenul „mântuire” tradus la noi din limba greacă este „sozo” și are mai multe înțelesuri: salvat, eliberat (izbăvit), protejat (ocrotit, apărat), făcut bine (întreg, teafăr, complet) ca un izvor țâșnitor. Domnul ne dă fiecăruia – care ne întoarcem la EL cu pocăință – o măsură de credință care, în timp, crește dacă e folosită.

Vindecarea poate fi un proces lung, împletit cu eliberarea și cu maturizarea spirituală, făcându-te complet. Poate că înainte de vindecarea deplină trebuie să treacă mult timp în care „să fii bătut cu multe lovituri pentru că ai știut Voia Stăpânului și n-ai făcut-o...!”

*

Nu poți mânca și bea spre gloria Domnului decât în cumpătare și în bucurie pentru darurile Domnului și pentru EL, care le dăruiește.

A face totul spre gloria Domnului presupune și a te gândi la slava Domnului în timp ce faci orice din toate cele bune.

Când scopul tău este gloria Domnului, nu te mai poți îngâmfa – aceasta este o consecință.

Dacă nu folosești talantul care-l ai, nu primești mai mult.

Dacă gloria Domnului este scopul tău în relații, atunci

oferi o inimă bună și deschisă care provoacă același răspuns în celălalt.

Slava Domnului ca scop în timpul grabei îți eliberează ființa și conferă trăirii valoarea veșnică și eliberare de balast.

Atunci când trăiești toate spre gloria Domnului îți împlinești destinul veșnic prin tot ce trăiești. Dacă mă îmbrac spre slava Domnului nu înseamnă că voi lua neapărat alte haine, ci le voi purta spre gloria Lui, dar nu din pricină că sunt văzut ori ca să mă expun sau ca să fiu mulțumit.

*

Să nu dăruiești din datoria de a dăru, ci bucuros pentru că dăruiești Domnului – căci Lui Îi dai când dăruiești celor flămânzi, săraci, bolnavi, închiși, nenorociți și goi!

*

Omul nu-și vede răutatea criticii, a verdictelor și acuzațiilor asupra altora decât dacă e luminat și cercetat de Duhul Domnului.

Mustrarea nu conține răutate dacă vine în urma mijlocirii și nu a judecării, chiar dacă luminează deosebirea dintre autostrada morții și cărarea vieții.

*

Cine se răzvrătește împotriva autorității sub care l-a așezat Dumnezeu (ori sub care s-a adăpostit el însuși), pierde protecția ei și riscă pedeapsă fizică ori spirituală.

*

Binele tuturor cuprinde interesul general, dar interesul multora nu-i decât huzur ori dezmăț în dependență de tutun, alcool, sex, droguri, egoism etc., fiind împotriva binelui lor și neputând fi nici măcar în conformitate cu interesul general, darămite cu binele tuturor...

Numai Voia lui Dumnezeu integrează binele tuturor care i se supun și o urmăresc dorindu-i împlinirea.

*

Încheieturile nu sunt culte sau grupuri mari de adunări, ci nuclee de viață ce cuprind mădulare din mai multe cete, în

Trupul Domnului. Fiecare mădular oferă ceea ce este altor mădulare din Trup sau participă la Harul unei adunări și face legătura între încheieturi prin însăși funcționarea lui și prin mijlocire.

*

Înnoirea minții se face în procesul deosebirii binelui de rău, bazat pe lumina Cuvântului pus în minte, pe judecata sănătoasă și pe simțământul omului launtric al duhului născut din Dumnezeu.

*

După ce ne-a tratat sufletul prin cruce – inclusiv temperamentul – Domnul ne tratează inima pentru ca să nu trăim în planuri și dorințe (după lucruri), ci să ne putem lipi inima de Domnul. Curățirea inimii de pornirile omului vechi o realizează Domnul în timp și pe măsură ce ne-o dorim cu toată ființa.

Când Diavolul îți pune gânduri și dorințe în inimă acestea sunt imperative și te vor obliga la împlinirea lor fără să-ți lase altă alegere, iar dacă nu te împotrivești lor, atunci vei porni să le împlinești. Acestea nu sunt neapărat lucruri rele, ci dorințe din zona gri care au ca scop subordonarea ta prin presiunea cu care se impun, ca să te facă să crezi că sunt dorințele tale puternice care trebuie împlinite, abătându-te astfel de la libertatea cu care te-a creat Domnul și de la scopurile Sale bune pentru tine.

*

Atunci când nu mai sancționezi răutatea altora manifestată într-un fel sau altul față de cineva, ci te lupți să nu răspunzi cu rău pentru rău și să biruiești răul prin bine, atunci ai început să colaborezi cu Domnul pentru secarea izvorului de răutate din inima ta, care sancționează răutatea altora, dar tot prin răutate.

Domnul are armele binelui cu care să luptăm împotriva răului.

Iertarea altora presupune și să nu le sancționezi răutatea, ci să biruiești răul prin bine, iubind.

*

Categorisirea sau etichetarea unei persoane într-un mod nefavorabil ei înseamnă judecarea ei pentru care, cel care o face, va fi judecat la fel – de către alții, de Satan sau de către Dumnezeu, căci „ce sameni aceea vei secera”.

*

Ura, violența fizică și verbală, răutatea, vrăjmășia, asuprirea, cearta, judecarea, condamnarea (învinovățirea), defăimarea (vorbirea de rău), bârfa (vorbirea pe la spate), părăsirea prietenului tău (care „te iubește oricând, iar în nenorocire frate ți se face”) – toate sunt manifestări sufletești izvorâte dintr-o inimă egoistă, autocentrată și mândră, plină de iubire de sine, de stimă de sine, de încântare de sine, de siguranță de sine care sunt surori cu privirea de sus (îngâmfarea), cu suficiența de sine, cu plinătatea de sine, cu părerea de sine și cu voința proprie (independentă).

Atunci când Domnul îți tratează dorințele inimii, numai Harul te va ajuta să renunți la voința proprie și te va capacita să împlinești Voia Domnului – pe care o dorești tot numai prin Har. Lipirea inimii de Domnul te centrează în Dumnezeu – dacă renunți la eul tău ca să ÎL urmezi mereu pe Domnul. Odihna inimii vine din lipirea ei de Domnul și din golirea de sine pentru a fi umplută de EL – singurul care merită să fie „totul în toți”. Când îți umple inima Dumnezeu, vei trăi prin EL care este infinit și perfect. Și iată că viața (sinele) pe care ai acceptat să o pierzi pentru EL, o regăsești câștigând-o, nemărginită și veșnică, plină de EL – Minunea Dragostei Fericite și Bune – pe care nu-L putem exprima și cuprinde în cuvinte... Disponibilitatea de a trăi Cuvântul te duce la golirea de sine pentru umplerea inimii cu Domnul tău, prin care vei trăi cerul pe pământ, în inima lăuntrului tău. Dumnezeu nu a murit pentru mântuirea eului tău, ci pentru mântuirea sufletului tău golit de eu, pentru a fi umplut de Domnul și centrat în EL. Golirea de sine nu înseamnă pierderea sinelui în neant, ci regăsirea lui îmbogățit, prin locuirea lui cu Minunea care este

Dumnezeu prin care vei trăi. Aceasta nu înseamnă posedarea ta de către Dumnezeu, ci îmbogățirea ta nemărginită cu EL, în care te centrezi și prin care trăiești Viața Lui eternă, perfectă, iubitoare și bună. În Dumnezeu care te umple – pe măsura golirii de tine – nu te pierzi, ci te regăsești ca ploaia în ocean și apa în izvor, ca razele în soare și ca soarele-n Lumina care l-a creat.

Dacă ai fost luminat de Dumnezeu în cunoașterea și-n descoperirea de sine, vei ști, deplin încredințat, că „nimic bun nu locuiește în noi adică în firea noastră pământească” și ceea ce contează este duhul regenerat și născut din Dumnezeu, prin care vom ajunge să trăim regăsindu-ne – dacă am acceptat condiția necesară și esențială a urmăririi Domnului, condiție pe care Harul ne va ajuta să o îndeplinim, dacă vrem într-adevăr aceasta!

Una este să ai nevoie de Har și alta este – ca și copil al Domnului – să dorești trăirea Adevărului peste care se revarsă Harul... „Dacă împlinește cineva poruncile Mele, Tatăl Meu îl va iubi; Noi vom veni la el și ne vom face locuința (cortul) împreună cu el.”

Nu există limite în râvna pentru Domnul, căci răsplata ei conduce în odihna unui ucenic ce crește prin Har, exact cu măsura creșterii pe care o are Domnul pentru el. Domnul dă voința și înfăptuirea, dar colaborarea cu Harul este benevolă. Dumnezeu nu te va obliga să faci Voia Lui, dar te va ajuta s-o faci – dacă vrei s-o accepți...! Dacă tu, în mod deliberat și voluntar, te lupți să rămâi un bebeluș spiritual sau te paralizezi într-o anumită vârstă, refuzând Lucrarea crucii care te maturizează, Domnul nu va trece peste voința ta liberă! Însă nefericirea duhului te va muștra cu bunătate, iar pustiul sufletesc te va săra cu foc pentru ca să-ți dorești Țara Promisă sau desăvârșirea uceniciei tale în Școala Maestrului Suprem – Hristos Domnul...

Cine urăște Adevărul sau Îl refuză, nu va primi nici Harul...

Harul te conduce la Adevăr, dar cine iubește păcatul Îi întoarce spatele lui Dumnezeu și va pierde prezența Ființei Adevărului, care e Domnul Hristos.

Înainte de consacrare, Domnul îngăduie setea după ea. Înainte de Legea Duhului de Viață Domnul te lasă ca să guști din Legea păcatului și-a morții, ca să te scârbești pentru totdeauna de păcat. Mare e puterea de eliberare a lui Dumnezeu!

Ca să-și poată aprecia Tatăl, fiul răătăcit a ajuns la roșcove.

Înțelegerea poate determina o inimă să acorde har.

*

Uneori nu foamea, ci pofta celulelor gustative ale gurii te provoacă să mănânci...

*

Lucrările eului zelos făcute pentru Dumnezeu nu-s decât manifestări ismaelite împotriva fiului promis (Isac) și marșuri în pustie, menite să extermine tot ce nu vrea să treacă Iordanul în Țara Promisă. Deși au binecuvântările manei cerești și a apelor izvorâte din stâncă, drumurile pustiei sunt distrugătoare pentru cei care nu au credința biruințelor din Canaan.

Dacă ai văzut și ai trăit Lucrarea Duhului, nu mai participa, măcar tu – ca și cei ce n-o cunosc – la lucrările cărnii sufletești, zeloasă pentru Domnul, dar neputincioasă pentru golirea de sine și pentru lepădarea sinelui. Fii zelos în a sta cu Domnul, nu pentru a face lucrările personale pentru El. Căci Domnul va repeta o lecție până vei trece examenul ei final. Faptul că avem un limbaj religios, cunoștințe Biblice și o râvnă pentru Domnul, nu autorizează nimic din faptele de cenușă ale energiilor noastre naturale puse sub steagul nostru pentru Domnul, dar nu sub stindardul Lucrărilor Duhului Său.

*

Chiar dacă judeci pe altul în tăcere în inima ta, Domnul va îngădui unui demon cu chipul celui judecat să pătrundă în inima ta și să te judece „căci cu ce judecată judecați, cu aceea veți fi judecați”.

Deranjamentele și lucrurile neprevăzute care pot interveni în desfășurarea unui plan îl pot compromite total sau parțial. Dacă aparatele cu care operezi nu sunt supuse decât parțial controlului tău, pot să-ți compromită planul. Bine este să încredești Domnului planurile tale și să te supui desfășurării pe care EL o vrea sau o îngăduie. Diavolul se poate interpune un timp ca să-ți blocheze ori să-ți compromită planurile, dar aceasta numai cu îngăduința Domnului și împreună cu toate lucrurile lucrează spre binele tău. Trăiește cu Domnul și nu rămâne singur în gândurile, în stările ori în planurile tale.

Când Domnul îngăduie să ți se zdrobească voința prin distrugerea planurilor tale și prin condiționarea lor cu dependența de oameni... Interdependența umană te obligă și la relații de compromis și la relații strict profesionale. Dacă nu ai ajuns la maturitatea când poți iubi toți oamenii, multe relații sociale strict necesare te solicită prin stări nefericite. Dependența de stările sufletești și trăirea prin ele te dezaxează, căci numai trăirea cu Domnul, prin lipirea de EL, și rugăciunea te centrează în destin – care e Domnul.

Relațiile profesionale sunt reglementate în funcționarea lor și te costă servicii ori bani, dar relațiile de ajutor te costă zdrobirea orgoliului, timp, dependență, obligații (sociale).

Mulțimea lucrurilor la care ai acces ca să le folosești îți creează o supradimensionare a eului și o falsă percepție de sine, astfel încât crezi că stăpânești ceea ce nu ai și percepi eul în limitele lucrurilor pe care le folosești. Astfel, cu cât folosești mai mult ai o falsă impresie că ești mai mare. Smerenia nu presupune să folosești cât mai puțin, ci să te consideri nimic oricât de multe lucruri ai ajunge să poți folosi din lucrurile necesare supraviețuirii și împlinirii destinului tău. Deciziile radicale și ascetice nu fac decât să-ți crească independența în efortul tău de a sancționa ceea ce-ți vine împotriva și de a-ți limita accesul la ceea ce te suprasolicită. O hotărâre ascetică este

o soluție – dar nu una înțeleaptă – căci dacă vrei să ai eficacitate în folosirea talanților, va trebui să accepți frângerea impulsurilor prin autocontrol ori de câte ori acestea se manifestă imprevizibil și neînțelept. Credincioșia vizează totul din viața ta.

Dacă vei lua de la un om toate lucrurile pe care le folosește, ce mai rămâne din sinele său?

Unde ți se mută sinele când nu mai ai nimic și când vei pierde și trupul?

Cât din Dumnezeu este în sinele tău ca să aibă drept acces în veșnicie la esența Domnului? Căci noi nu suntem „așa” sau „altfel”, ci cum vrei Tu, Doamne, ajută-ne să fim.

*

Una din experiențele puternice ale inimii cu Domnul este să faci, trăind, acești doi pași: „Oprți-vă și să știți că Eu sunt Dumnezeu” și „totul să tacă înaintea Domnului căci EL s-a sculat în locașul Lui cel sfânt”.

Rugăciunea inimii în limbi are rostul ei și te zidește păstrându-ți echilibrul, dar nu e atât de profundă ca oprirea și tăcerea înaintea Domnului – „tăcerea gurii, a gândurilor, a dorințelor și a planurilor” (M.Molinos) – prin care stai înaintea Domnului.

*

„Ziua cea rea” este îngăduită de Domnul ca să cunoaștem o parte din noi, care nu se manifestă decât sub presiune și în situații grele, și ca să ne deprindem cu lupta, exersând autocontrol și toate mijloacele pe care le-am învățat, în timp, pentru a rămâne în picioare.

*

Cel care face puțin se laudă cu faptele sale, dar pe cel activ îl laudă lucrurile pe care le face. De multe ori activitatea este determinată de obișnuință, de temperament, de nevoi și mai puțin de folosirea talanților care centrează omul în destinul său. Acțiunile necesare supraviețuirii aparțin destinului și zidesc temelia vocației.

Izvoarele inimii

*

Când trăiești prin mintea ta raportată la lucrurile pe care le folosești, le posezi ori le realizezi, ești plin de tine, dar când trăiești prin inima ta cu Domnul, relaționezi echilibrat cu lumea, cu Dumnezeu și cu oamenii.

Rugăciunea inimii în limbi îți zidește inima pentru o trăire normală și echilibrată.

*

Înfrânarea prin cumpătare a lăcomiei pântecele și papilelor gustative, echilibrează inima din robia trupului pentru a putea trăi pentru Domnul în vocația ta, folosind talanții.

*

Când trăiești în părtășie cu Domnul te porți cu bunătate și îndurare față de alții, căci izvoarele vieții din inima ta sunt conectate la Domnul, dar nu la sinele tău stricat în mod definitiv.

*

Tratează pofta organelor gustative prin cumpătare și stăpânire, micșorând-o cu apă naturală, căci ea se leagă de orice, numai să nu fie stăpânită.

Ținerea trupului în stăpânire presupune să nu-i mai împlinești mofturile – în limita funcționării sale normale.

*

Deosebește-ți sufletul – ce se aprinde-n pofta lui după vreun lucru – de omul ascuns al inimii.

*

Vorbirea și cântarea inimii în limbi corintene, în mod periodic, păstrează legătura tainică a inimii cu Domnul, echilibrează sufletul, te face capabil să faci lejer lucrurile care trebuie făcute – și care sunt o povară prin faptul că nu se mai termină – dezlegând inima de lucrurile lumii, micșorând defectele de caracter ș.a.m.d.

*

Câtă energie mănâncă un duh de boală – chiar dacă nu provoacă, ci numai dublează boala – sau un duh de depresie care vine cu stări sufletești, cu gânduri și dorințe negre...

*

Nu purta greutatea și grija viitorului tău, a planurilor și a vieții tale, ci stai în odihnă cu Iubitul tău Domn și lasă-I Lui tot ce te apasă – umblând cu EL.

*

Sufletul care în stare de veghe se retrage în inactivitate va duce lipsă de ceea ce-i oferă bucurie, împlinire și bunăstare interioară („sufletul inactiv va duce lipsă” - Solomon).

Prin inactivitate expunem duhul forțelor negre satanice. Responsabilitatea și rugăciunea sunt acțiuni sufletești ce apără sufletul de dușmanii spirituali. Responsabilitatea față de viața biologică și spirituală și față de talanții primiți de la Domnul angajează inima omului în Voia Domnului.

Retragerea atrage, prin pasivitate, forțele demonice în suflet – împotriva duhului.

Retragerea este o decizie care te duce într-o stare sufletească, dar de obicei e dublată de un duh rău care cheamă alte forțe negre.

Minciuna „Nu-mi place de mine”, strecurată de diavol în minte și crezută, produce incapacitate de a te mai îngriji cu drag de propriul corp. Ca să se manifeste pe sine și ca să „fure, să junghie și să distrugă” diavolul va face orice ca să influențeze, să însuflețească și să stăpânească pe cine poate. „Doamne, izbăvește-ne de cel rău”. „Somnolența (nu somnul și nevoia trupeză de odihnă prin somn), face sufletul apatic” (Solomon) și atrage – prin pasivitate – forțele demonice.

Domnul nu distruge sufletul prin lucrarea crucii, dar ni-l curăță de tot ce ne desparte de Hristos Isus în suflet, căci Dumnezeu vrea să avem structuri sănătoase în suflet, pentru ca prin ele să curgă viața duhului – născut din Dumnezeu – prin care trăim (sau vom trăi...!).

Diavolul se luptă să distrugă vasul – trupul și sufletul – prin care se manifestă Domnul și care trăiește prin Domnul. Trăirea cu Domnul, vegherea și rugăciunea credinței ne vor păstra în sănătate.

*

Dacă ai primit Harul să nu te mai simți legat de lucrurile lumii și să poți renunța lejer la lucrurile pe care ți le dorești – când stă în puterea mâinii tale să le obții – în favoarea trăirii pentru Domnul și cu EL, nu te mai lăsa atras în mreaja poftelor altor lucruri și nu te mai lăsa legat de ele.

*

Când ai de executat un lucru, nu privi cât de mult trebuie să faci, ci cât ai făcut deja din el, căci astfel prinzi curaj – chiar dacă lucrezi încet – înaintând până îl termini.

*

De multe ori divertismentul muzical creștin radiodifuzat, cât și emisiunile creștine televizate, nu-s decât lucrări sufletești care împiedică inima noastră din trăirea ei intimă cu Domnul și de la comuniunea cu EL.

*

„A te purta aspru cu trupul tău și a-l ține în stăpânire” presupune să poți oricând hotărî ce să mănânce ori să nu mănânce – ori să bea – și aceasta fără dificultăți. Cumpătarea și stăpânirea de sine sunt roade creștine.

*

Coloseni 3. Când începem să deosebim părțile sufletești ale omului nostru vechi și izvoarele otrăvite ale inimii noastre „nespus de rea și de înșelătoare”, suntem chemați să-L căutăm cu stăruință pe Marele Proroc din Nazaret care să ne transforme izvoarele morții din inimă în izvoare vii, așa cum au transformat Moise și Elisei apele amare și otrăvite în ape bune. Iar noi suntem datori apoi să dezbrăcăm omul vechi cu mânia, iușimea, răutatea, defăimarea, îngâmfarea, plinătatea de sine, autocentrarea, siguranța de sine – și toate faptele lui – și să îmbrăcăm, prin Harul pe care ni-l oferă Domnul, o inimă plină de îndurare și bunătate, smerenie și blândețe, îndelungă răbdare, iertare ca a Domnului și cu „dragostea care este legătura desăvârșirii”.

În apele de la Mara (Exod 15:22...) Moise a aruncat un

lemn arătat de Domnul, iar apele au devenit dulci.

În apele rele ale cetății (2 Împărați 2:19...) Elisei aruncă sare în izvorul apelor care sunt vindecate – „și nu va mai veni din ele nici moarte, nici lipsă de roade”.

„Dinlăuntru – spune Domnul Hristos în Marcu 7:21... – din inima oamenilor ies gânduri rele, fapte de adulter, desfrânări, ucideri, furturi, lăcomii, răutăți, înșelăciuni, fapte de rușine, ochi rău, hulă, orgoliu, trufie, nebunie”.

Prin nașterea din nou Domnul ne-a dat o inimă de carne în care a pus legile Lui, dar trebuie să ne exersăm în a deosebi faptele omului vechi și a le dezbrăca – îmbrăcându-ne în omul nou – și să biruim izvoarele morții și ale răutății otrăvite din inima noastră înșelătoare, prin Duhul Domnului, prin Viața Domnului și prin roadele Duhului. Asta presupune lecții, instrucție (prin diferite relații care scot la iveală izvoarele morții din natura veche a inimii noastre deosebit de rea și de înșelătoare) și biruința prin Duhul Domnului și prin trecerea noastră de partea Lui – care ne ajută să biruim răul prin bine.

*

Între analiză, discernământ, observare, înțelegere și judecare, judecarea este lipsa de iubire pentru cel judecat (și aici nu-i vorba de cel ce poartă sabia ca să pedepsească faptele penale), lipsa de mijlocire pentru el și lipsa de acceptare a lui așa cum este – din neputința de a-l iubi și de a birui răul prin binele dragostei tale pentru el.

În momentul în care ai luat arma criticii împotriva cuiva ca să-l critici, să-l judeci, să-l pui la punct ori să-l sancționezi prin sentințe, încadrări și stigmatizări, în acel moment ai ridicat și ai îndepărtat de peste tine Mâna lui Dumnezeu – care te proteja până acum – ca să te expună judecății temnicerului demonic, până vei plăti tot ce datorezi.

*

Diavolul se luptă să ne fure mulțumirea și recunoștința pentru darurile Domnului, trezind în noi pofta după lucruri mai mari, pe care nu le avem – dar fără să le aducem înaintea

Domnului prin rugăciune „așteptând totul de la El” – cu scopul de a ne distruge pacea, mulțumirea și bucuria de Domnul, pentru toate binefacerile Lui.

*

Nu poți să dăruiești mereu aceleași persoane care-ți cere – dacă n-o iubești...

*

Flecăreala și vorbele nefolositoare risipesc puterea vieții lăuntrice.

*

Nu te uita la cât de mult ar trebui să se schimbe cineva, ci privește cât de mult s-a schimbat deja.

*

Domnul judecă orice plinătate de sine a creștinilor, căci nu chipul nostru infect și putred trebuie să-l dezvoltăm în noi, ci Minunea Frumuseții Dragostei Perfecte a Mirelui nostru Iubit.

*

Nu-ți cumpăra lucruri de rezervă, care nu intră în consumul obișnuit – doar dacă găsești lucrul cel mai bun să-l cumperi dacă poți – căci atunci când se vor distruge cele pe care le folosești, Domnul va purta de grijă pentru altele; iar cu banii rămași, fă cât bine poți...!

*

Golirea de sine se face și prin rugăciune și dependență de Domnul.

*

„Păzete-ți inima mai mult decât orice căci din ea ies izvoarele vieții.”

„Din inima omului ies gânduri rele, răutăți, lăcomie, orgoliu etc.” Păzirea ei presupune deosebirea acestor ape otrăvite și vindecarea lor prin dezbrăcarea de omul cel vechi și îmbrăcarea cu îndurare, bunătate, dragoste – Coloseni 3. Inima curată este o inimă care dezbracă omul vechi și îmbracă haina duhului, care se lipește de Domnul și-L dorește doar pe EL.

*

De multe ori pofta de mâncare nu este foame, ci un gând pus de Diavolul în minte – o dorință – ca să ne determine să devenim robiți ori călăuziți de trup (de carne).

Alcoolul favorizează influența și însuflețirea prin duhuri demonice – ale căror stări și gânduri le confunzi foarte ușor, crezând că sunt urmările naturale ale alcoolului. Există și o dereglare a minții prin alcool: „curvia, mustul și vinul fură mințile omului” – dar este dublată de pervertirea demonică.

Trufia – ca și păcat demonic – atrage după sine pierderea minții, care este însuflețită demonic pentru că Domnul și-a retras Mâna-I Protectoare și Bună de peste mintea trufașă.

*

Există producții sufletești creștine, transmise prin radio sau televizor, care nu te pun în legătură decât cu sufletul nezdrobot al celor care le fac, lipsiți de mireasma Domnului și de atracția spre EL.

*

Odată ce am fost tratați de Domnul prin cruce și am murit în anumite zone din sufletul și din inima noastră, trebuie să ne exersăm în lepădarea de sine, cu purtarea acelei cruci peste inima noastră.

*

Sunt momente când gustăm sentimentul duhului ca venind dinlăuntru în inima noastră cu viață, cu speranță și încredere în Domnul pentru toate.

*

Vobirea inimii în limbi corintene dezleagă inima de lucruri și o leagă de Domnul.

*

Inima Domnului ni se descoperă și ne atinge și prin simțământul (duhului) omului lăuntric.

*

„Cine se folosește de lucrurile lumii să fie ca și când nu s-ar folosi de lume – ca fiind a lui – căci chipul lumii acesteia trece”.

*

Atunci când nu mai ai bani se dovedește dacă tu te-ai încrezut în bani ori în Domnul, care te aprovizionează și-ți poartă de grijă oricând – atâta vreme cât te încrezi în El că-ți poartă de grijă!...

*

Dacă vei cere Domnului o inimă după Voia Lui, luptele tale cu dorințele inimii vor fi mici, căci Domnul îți va întocmi inima în Voia Lui.

*

În ceasurile așteptării – când nimic din ce se întâmplă nu te zidește – să nu devii dezamăgit de Dumnezeu, căci El vrea să te binecuvânteze și altfel decât L-ai cunoscut până acum și să te surprindă cu zone pe care nu le-ai cunoscut din Persoana Sa. Dar așteaptă-te la Bunătatea Lui și caută-L pe EL, sperând și așteptând Minunea Domnului prin care vrea să te surprindă altfel și să te binecuvânteze. Fii mulțumitor pentru ce Domnul îți rezervă astăzi și nu te aștepta că EL, în viitor, te va distruge – căci aceasta este sugestia Satanei! Fiindcă „Voia Domnului este bună, plăcută și desăvârșită”, iar gândurile Sale cu privire la noi sunt „gânduri de pace, nu de nenorocire, ca să ne dea un viitor și o nădejde”. Așteaptă-te la Minunea care te va surprinde din Dumnezeu, dar în dragoste, în bucurie și în pace, pentru că așa este Dumnezeul nostru pentru cei născuți din EL.

*

Există un demon care poartă masca profunzimii sufletești (!), dar care nu are nimic de-a face cu Duhul Domnului ce locuiește în creștin și care atrage inima creștinului spre el, ca să nesocotească pe majoritatea creștinilor considerându-i superficiali. Acest duh rău se luptă să absoarbă gândurile și atenția celui pe care reușește să-l influențeze ori să-l însuflețească, îndepărtându-l de rugăciune și de căutarea Domnului. Dacă reușește să te înșele că deține o profunzime adevărată, te va influența prin stări sufletești – care par profunde, dar nu sunt decât sufletești – și te va despărți de

Domnul și de frați. Se luptă să te influențeze să-i nesocotești pe frați pentru că nu sunt profunzi, ci sunt prea simpli, și să te îndepărtezi de Domnul, crezând că Domnul e de fapt în spatele acelor stări sufletești ciudate cu iz de profunzime, dar care au miros de drac în spate. Dacă te va păcăli să îi acorzi atenția și gândurile tale – sperând că-ți va descoperi pe Domnul într-un fel necunoscut și fără legătură cu tot ce ți-a descoperit Domnul până acum – te va influența, îți va dărâma inima și te va cuprinde cu tot felul de stări sufletești ciudate, care te vor îndepărta de Domnul în zone sufletești mlăștinoase și negre – de unde te-a salvat Domnul. Cu acest duh străin vor veni anxietatea, stările negre și disconfortul sufletesc, limba tăioasă, critica și răutatea autoîndreptătită; vin și plinătatea de sine, suficiența de sine, autocentrarea, privirea de sus, trăirea prin minte, insensibilitatea pentru inimă și astfel ajungi la blocarea relației cu Domnul prin inimă și prin rugăciune. Este un demon nereligios și antireligios – dar FALS creștin – și numai după o confruntare de una-două zile cu el, aduce stările care-ți declanșează ALARMA, în minte și în inimă.

Duhul Domnului ne confruntă cu Diavolul ca să învățăm să îl discernem și în haine zise creștinești, cu care îi înșală pe unii să se creadă mai deosebiți de frații lor mai simpli cu care nu vor să se unească în părtășie.

Căci dacă tu – fratele meu hoinar – L-ai cunoaște pe Domnul mai mult, ai arăta și fraților tăi drumul până unde L-ai decoperit așa pe Domnul și nu te-ai despărți de ei...

Iar Diavolul nu fuge până ce nu e descoperit, prin lumină, în locul unde s-a ascuns în sufletul creștin.

În noi nu există decât profunzimea sufletească limitată și stricată în întregime a omului vechi, ori profunzimea Duhului Domnului – curată, bună și nelimitată.

Orice altă profunzime pe care o simțim în suflet este personalizată demonic și vrea să ne influențeze și să ne însuflețească – dacă-i dăm voie.

„Supuneți-vă lui Dumnezeu și împotriviți-vă Diavolului tari în credință, iar Satana va fugi de la voi.”

*

Neîncrederea în Dragostea și-n Bunătatea Domnului este un sentiment pe care Diavolul îl seamănă în inima omenească. Satana se luptă ca prin emoții negative și demonice să împiedice trăirea creștinului prin inima sa, înaintea Domnului.

*

Retragerea în somnolență – dar nu în odihna prin somn din cauza oboselii – este o autocondamnare la apatie, la anxietate și la atacurile demonice prin stări, emoții și prezențe drăcești.

*

Domnul îngăduie uneori să fim hărțuiți de vrăjmaș pentru a ne zdrobi sufletele și încremenirea lor – chiar în binecuvântările Domnului – ca să putem trăi, prin inimă, cu Dumnezeu.

*

Dacă te rogi prin cuvinte care n-au acoperire în starea ta lăuntrică, ești doar un mincinos care vrei să-L exploatezi pe Domnul ca să-ți meargă bine, dar nu vrei o relație permanentă cu EL.

Dacă nu-ți vei înșela inima rostind aceleași cereri și cuvinte în rugăciune – ca un obicei către Domnul – inima te va surprinde prin rugăciunile ei spontane către Dumnezeu, care te va surprinde și EL atrăgând spre Sine inima ta sinceră, prin sentimentele duhului.

*

A trăi pentru Domnul înseamnă a trăi cu Domnul făcând lucrarea la care te-a chemat EL.

*

În momentul în care trăiești viața fără obiceiuri religioase ori creștine pe care să ți le impui – de frică să nu pierzi binecuvântările Domnului... – începi să trăiești liber cu Domnul tău printr-o relație spontană a inimii; aceasta îți decide accesul la ceea ce face parte din împlinirea chemării Domnului pentru

tine printr-o minte învățabilă și printr-o curiozitate centrată în Domnul și liberă, datorită relației sănatoase și libere din trăirea ta cu Domnul.

Când nu-ți mai impui obiceiurile devoționale – pentru că devin un ritual făcut prin puterile sufletești – vei trăi liber viața așa cum o dăruiește Dumnezeu într-o relație liberă și spontană a inimii cu EL, cu totală acoperire lăuntrică a manifestărilor sufletești, căci trăiești cu duhul inimii prin suflet, dar nu silindu-te cu sufletul să trăiești prin duh.

Când trăiești prin inima ta cu Dumnezeu, inima ta poate iubi oamenii, căci trăiește minunea vieții cu Domnul care cuprinde și dragostea și acceptarea oamenilor așa cum sunt, prin relația inimii – care trăiește cu Domnul – cu ei.

*

A trăi prin duhul presupune și a trăi prin inimă cu Domnul tău, făcând ceea ce păstrează această trăire în viața normală și nefăcând ceea ce stinge această trăire, cum ar fi împlinirea poftei de mâncare după alimente deosebite, dar nu atunci când ți-e foame, ci când ai poftă doar în papilele gustative, căci foamea este o nevoie de hrănire trăită în stomac!

Dar viața inimii nu este trăirea prin duhul, căci dispare la fel de neașteptat și fără provocări cum apare, fără să o poți menține prin voință.

Inima care se închină trăiește cu Domnul.

*

Când ești odihnit, trăiești și-ți împlinești chemarea mai cu drag.

*

Pierderea timpului prin divertisment televizat ori computerizat și prin satisfacerea poftei de mâncare – dar nu a foamei – te face să lași garda jos, iar pe fondul lipsei de veghe, Satana profită ca să tragă săgețile lui arzătoare și înveninate asupra ta.

Zeul „Amuzament” te îndepărtează de Îndurarea Domnului și te expune loviturilor vrăjmașe – căci Satana nu iartă!

Timpul este un dar venit din partea Domnului, iar risipirea lui este lipsă de cumpătare și de înfrânare.

Vegherea nu este devoțiune, ci urmarea Domnului între odihna trăirii prin duhul și lucrările necesare supraviețuirii.

*

Buletinele de știri devin internaționale și globale pentru că atunci când va fi un conducător global, oamenii să fie deja obișnuiți să asculte știrile și să fie dependenți de ele pentru a-i acorda atenție Antihristului.

*

Nu există un șablon al urmăririi Domnului, ci niște caracteristici ale căii Domnului și ale urmelor pe care trebuie să pășim după EL și după cei ce L-au urmat înaintea noastră.

Nu poți merge pe drumul altuia cu Domnul; chiar dacă urmele sunt aceleași, drumul este al tău.

*

Afirmarea de sine este o manifestare și o dovadă a egoismului, a autocentrării și a neatârării de Dumnezeu.

*

Nu vei putea prețui zonele sănătății și nu te vei putea bucura de ele dacă nu ai suferit mai întâi în ele.

*

Ca să poți beneficia de odihna duhului trebuie să nu fii dependent de pofta trupului după alimente speciale – care e diferită de foame!...

*

Sufletul nu este mântuit decât în măsura în care se manifestă prin duh – ceea ce presupune o subordonare prin răstignire – trăind împlinirea maximă prin duh.

*

Atunci când ai ales să iubești pe cineva nu îl mai judeci, nu îl mai critici, ci îl accepți așa cum este și îl ierți când greșește.

*

Deosebește nevoia spirituală a timpului prin care treci, căci în ea se găsește Voia Domnului pentru tine și binecuvântarea ta spirituală de acum.

*

Una din căderile inimii care s-a alipit de Domnul este trăirea prin senzații sau trăirea prin pofta după alimente – diferită de foame – când nu te mai porți aspru cu trupul tău, ci îi urmezi tendințele după mâncăruri speciale și după odihnă prelungită, peste refacerea organismului prin odihnă și relaxare.

Obişnuința trupului devine obicei care se manifestă ca o lege care se impune.

*

Când Domnul nu te-ndeamnă ce să faci înseamnă că are încredere în discernământul tău.

Nu-L acuza pe Domnul pentru că nu-ți dă ce vrei tu și nu te crește cum vrei tu – căci Voia Lui este mereu bună, plăcută și desăvârșită – dar fă ceea ce ține de tine pentru EL și iubește-L mereu.

*

Când faci din somnolență dumnezeul tău sau locul în care te ascunzi, te refugiezi și te adăpostești, atunci te expui săgeților Satanei de moarte, de sinucidere, depresie și gânduri negre, blocându-ți viața din curgerea ei normală și sănătoasă și oprind, cu mâna ta, binecuvântările Domnului pentru inima ta.

Dumnezeu ne-a dat viața ca să o trăim, nu ca s-o îngropăm, să o distrugem ori să o respingem.

Viața inimii se trăiește cumpătat prin alipirea de Domnul.

*

Manifestarea roadelor duhului este trăire prin duhul.

*

Când nu te mai poți alipi de Domnul – pentru că ai ajuns la capătul puterilor tale de a-L iubi și a te alipi de EL – roagă-L pe EL să rezolve problema inimii tale și să te ducă EL mai departe. S-ar putea ca să vină EL din duhul înaintea ochilor inimii tale și astfel inima ta să fie atrasă și centrată în EL.

Când ți se frânge efortul personal de a trăi și a umbla cu

Domnul atunci nu dispera, căci Domnul are pentru tine o soluție divină a Harului Său și îți va dăruia pe rând pașii înainte pe urmele Lui.

„Când ÎL am pe EL – căci mi se dăruiește – necurmat în fața ochilor” (inimii)...

Relația tăcută a inimii cu Domnul din duh... Așteptându-L cu inima pe Domnul înlăuntru...

*

Când îți trăiești viața prin ceea ce faci...

*

Acțiunea echilibrată este unul din factorii care mențin sănătatea corpului.

*

Binecuvântările care nu sunt prețuite zboară la alții care le prețiesc, dar când banii devin un pericol pentru sănătatea noastră spirituală, Domnul ne dăruiește pâinea care ne trebuie „ca nu cumva în belșug să uităm de Domnul, sau în sărăcie să furăm...”

Anumite inimi nu sunt capabile de dărnicie decât în sărăcie lucie, că doar atunci pot înțelege și pot simți alături de cei lipsiți!...

*

Voința este organul sufletesc ce împlinește intențiile inimii, cu ajutorul minții și prin intermediul trupului.

*

„Deși nu sunt nimic, prin Harul Domnului sunt ceea ce sunt”.

*

Trăind prin manifestarea Duhului zidirea omului nou în Hristos – prin Har.

*

Vinul alterează simțul lăuntric și dezvoltă trăirea prin senzațiile trupului, contrar lucrării crucii care a tratat prin moarte această trăire prin senzații.

*

Când ești sănătos ai doar o înțelegere intelectuală și logică a suferinței – venită din amintirea suferințelor tale trecute – dar când suferi, unele priorități ți se schimbă. Dacă aveai preocupări secundare de a face, de a lucra, de a schimba ceva în lumea materială prin activitatea ta, acum, limitat de suferință, dorești ceea ce e esențial pentru inima ta și te rogi și sperî într-o vindecare sau îmbunătățire a stării de sănătate.

De la o anumită vârstă organismul nostru devine mai fragil în mod progresiv, iar voința noastră va trebui să țină cont de aceasta atunci când vrea să îndeplinească anumite dorințe și activități.

Suferința te păstrează dependent de Dumnezeu și te ajută să primești binecuvântările Lui cu recunoștință.

Țepușul din carne poate fi un puternic factor de determinare pentru acțiunile și lucrările esențiale în viață.

*

Dacă în bucuria ta ești independent și singur, atunci puțin loc pentru recunoștință are inima ta – dacă are!

Transformă bucuria ta în recunoștință către Dumnezeu, căci atunci inima ta va fi fericită cu El – care te va îmbogăți cu părtașia inimii Lui...

*

Când te ferești de orice lăcomie de bani și de lucruri, inima ta devine liberă (față) de lume.

*

Diversificarea activității micșorează gradul de oboseală acumulat.

*

Pentru ca tot ce faci să fie esențial trebuie să faci totul pentru esențial, adică – „tot ce faci să faci dintr-o inimă bună ca pentru Domnul și spre gloria Lui”.

*

O bună atitudine poate să-ți ridice inima ca să nu mai cazi de oboseală în sufletul tău, căci numai încercând vei

descoperi câtă putere de înfăptuire a unui Cuvânt ți-a dăruit Domnul prin atitudinea bună pe care o trăiești și, cu toate că nu este curgerea vieții spirituale, poate fi un îndemn al Duhului care înfăptuit te duce mai departe cu Domnul (dacă schimbarea atitudinii vine din îndemnul Duhului).

*

Când trupul îți joacă feste prin mofturi – și nu prin nevoi – după mâncare și somn, retragerea în inactivitate îți aduce o lipsă în calitatea vieții din inima ta. „Sufletul inactiv va duce lipsă”, iar „sommolența face sufletul apatic” (Solomon). Deși calitatea vieții nu se măsoară în numărul acțiunilor, trebuie să menținem sufletul preocupat în veghere de rugăciune și muncă echilibrată, căci lipsa de preocupare atrage dezolare, apatie, angoasă și gânduri negre. Când ai acumulat odihna necesară trăiește plenar, căci viața-i unică, iar timpul nu se mai repetă.

Orice activitate faci spre gloria Domnului devine valoroasă și esențială prin aceasta.

*

Când nu aștepți nimic de la nimeni, ci ești hotărât să dăruiești dragoste lăuntrică tuturor, atunci ești în odihnă și-n liniște.

*

Dacă sunt lucruri despre care conștiința îți spune că prin natura lor nu pot fi făcute spre gloria Domnului, evită-le, că e spre binele tău. Ascultă-ți inima în ceea ce dorește să facă spre gloria Domnului.

*

Prin atitudini bune poți trăi 2-3 zile (Exemple: „Cine se lipește de Domnul este un singur duh cu EL”, „A trăi pentru Domnul”, „A-L pune pe Domnul înaintea ta”)... Dar există și pași mai departe cu Domnul.

*

Există grade de cunoaștere spirituală profundă și experimentată a Domnului la care nu ajungem decât prin lucrarea crucii, care ne omoară trăirea prin spuma sufletului și

a inimii noastre pentru Domnul, ca să-L trăim pe Dumnezeu din ce în ce mai mult, mai adânc, mai aproape, personal, mai spiritual și pur.

*

Duhul afirmării de sine prin povestiri, prin expunerea cunoștințelor și a argumentelor e frate bun cu duhul neînțelegerii, al impunerii, al neacceptării, al independenței, al manipulării, al controlului, al siguranței de sine și al plinătății de sine.

*

Dincolo de cele mai bune atitudini și de efortul de a împlini cel mai potrivit Cuvânt cu momentul în care trăiești, când nu mai poți trăi prin acestea toate și mori față de tine aici, față de toate acestea, atunci intri în substanța duhului. Cunoașterea Domnului prin duhul este diferită de apucarea Duhului cu putere, de vocea Duhului în omul lăuntric și de puterea Duhului din mesajul profeției.

*

Duhul batjocorii determină pe cel însuflețit de el să se afirme pe sine prin disprețuirea și înjosirea celorlalți – de multe ori sub masca umorului – după cum duhul criticii îl determină pe cel însuflețit de el să se afirme pe sine prin scoaterea în evidență a defectelor mici (adeseori) ale celorlalți, ca să-și elibereze răutatea din inimă prin critică ori prin batjocură.

Duhul afirmării de sine, al controlului, al criticii și al batjocorii, sting relația cu Domnul, sting duhul rugăciunii și viața lăuntrică.

*

Amestecul în treburile altora, răpirea bunurilor sufletești și spirituale ale altora pentru a ți le însuși ca să-ți manifesti propriile interese egoiste și să-ți hrănești orgoliul și sufletul cu lăturile și cu zeama roșiatică a lumii prin indiferență, prin nesimțire, prin lipsă de cooperare și de învoire, prin egoism și dragoste de lume, sunt o manifestare a influenței și a însuflețirii cu duhul răutății.

Duhurile demonice care influențează, însuflețesc ori stăpânesc oamenii, se manifestă agresiv prin invadarea mediului social în care trăiesc acești oameni și prin asaltul asupra omului lăuntric al copiilor Domnului. Pentru a rezista acestor asalturi, copiii Domnului au nevoie de ieșirea din zona de atac – dacă Domnul nu-i autorizează să lupte cu aceste duhuri – au nevoie de părtășie cu Domnul și de hrănirea cu atmosfera cerului. Domnul se retrăgea singur pe munte în rugăciune, ca să-și întregească autoritatea zidindu-și inima prin Duhul, în părtășie cu Tatăl. Adunarea împreună a copiilor Domnului se face tocmai pentru zidirea inimii și hrănirea omului lăuntric prin ceea ce dă fiecare mădular și prin Prezența Domnului cu care avem părtășie în adunare.

Cine respinge Adunarea copiilor Domnului ÎL respinge pe Domnul care vine acolo. Retragerea în cămăruță și relația personală cu Domnul sunt doar o față a monedei. Cealaltă este strângerea împreună în jurul Domnului, din care curge unitatea pentru părtășia frățească sănătoasă.

*

Plinătatea de sine este dușmanul prieteniei și dușmanul Domnului.

*

Nu te lăsa molipsit de batjocură și de nemulțumire.

*

Când duhurile răutății dau năvală asaltând lăuntrul tău, rugăciunea și cântarea inimii în limbi îți întăresc zidind inima ta.

*

Duhul umanismului și al toleranței încurajează păcatul prin acord tăcut și prin complicitatea care nu vrea să supere pe nimeni, dar sunt neputincioase și nu conțin dragostea care se dăruiește și se sacrifică pentru cel în cauză și care păstrează poziția de uniune cu Domnul și de neparticipare la rău prin complicitate.

Izvoarele inimii

*

În vremurile din urmă oamenii sunt neînduplecați, trăind în neînțelegeri.

*

E greu să iubești oamenii așa cum sunt atunci când sunt amestecați în spațiul intim al vieții tale.

*

Complicitatea cu batjocoritorul înseamnă participare, într-un procent cât de mic, la atmosfera pe care o produce. Distanțarea și detașarea de această atmosferă se face prin discreție și sobrietate.

*

După ce Domnul ne-a tratat prin cruce e de datoria noastră să nu mai trăim prin suflet.

Cel care ne poartă în trăirea prin duhul este Domnul. Pentru noi e suficient să dorim aceasta.

Și pentru că există momente când poți alege să trăiești printr-una sau mai multe componente sufletești, ori prin duhul, vor exista și momente când vei putea alege să umbli prin duhul în trăirea zilnică și-n toate treburile și problemele tale.

Măsura în care murim față de izvoarele amare din inima noastră este măsura în care ni se dă – prin Har – trăirea prin duhul.

*

Căci nu vom fi răsplătiți în cer după mărimea talantului nostru, ci după credincioșia cu care l-am administrat.

*

Nu purta singur grija și responsabilitatea ta, ci dă-le Domnului.

*

Atâta timp cât îi permitem Diavolului să cânte pe coardele stărilor noastre sufletești, nu vom avea libertate să trăim prin duhul. Satana luptă să ne fure libertatea Duhului, dar Domnul este de partea noastră ca să ne atragă spre ea și să ne-o ofere.

După cum ni se dă uneori puterea de-a alege trăirea prin duhul, la fel ni se dă, uneori, și Harul acestei trăiri.

*

Să nu-ți disprețuiești vreodată soțul ori soția în inima ta – dacă vrei să fiți fericiți împreună! – căci de câte ori nu ai făcut și tu lucruri vrednice de disprețuit?... Ci oferă-i prețuirea și respectul inimii tale mereu, căci o inimă care se dăruiește pe sine celuilalt zidește locuința lor în țara fericită a Iubirii...!

*

Atunci când nu trăiesc prin duhul sunt mort. Nu trăiesc spiritual decât atunci când trăiesc prin duhul.

*

Dacă fac din administrarea talanților preocuparea mea de bază, dar nu din aprofundarea relației cu Domnul, pierd ținta – care este EL!

*

Umblarea prin duhul presupune să-ți faci lucrurile de trebuință și să-ți rezolvi problemele trăind prin duhul, dar și să trăiești umblând în Lucrarea Duhului.

*

Uneori Domnul îți ia o parte din sănătate pentru ca să poți aprecia viața normală și sănătoasă biologic pe care o au alții în jurul tău.

*

Există o parte a închinării și a părtășiei inimii cu Domnul, în care inima se roagă în limbi și primește părtășia cu Domnul prin pasaje din Cuvânt – de zidire și încurajare prin promisiunile Lui – pe care Duhul o ajută să și le amintească. Aceste pasaje alternează în inimă cu rugăciunea în limbi.

*

Pe măsura înaintării în vârstă multe capacități biologice se pot micșora progresiv. Ar fi normal să crească în schimb capacitățile spirituale.

*

Trăirea prin duhul este trăirea prin duhul tău născut din Dumnezeu, care este unit cu Duhul Domnului.

Contrar posesiei (stăpânirii) demonice – când duhul rău te înlocuiește, te controlează și te manipulează ca să trăiască prin tine – trăirea prin Duhul Sfânt este o îmbogățire totală a persoanei tale, care ajunge să trăiască prin Dumnezeu infinit care îmbogățește și eliberează, infinit, persoana ta prin Duhul Său. Sunt două trăiri total opuse: una în robia și sub stăpânirea demonică, și una în libertatea slavei copiilor lui Dumnezeu, care este trăirea prin Duhul Sfânt prin Har. Slavă Domnului.

Nici o satisfacție sufletească nu poate fi comparată cu fericirea trăirii prin Duhul.

Folosește trăirea prin duhul când ți se oferă și nu o risipi în planurile și-n dorințele inimii ori în alte trăiri sufletești, căci se va duce de la tine și o vei dori atunci, dar n-o vei avea când ai stins duhul...

*

Încântarea de sine este una din fiicele iubirii de sine care e „sâmburele duhului satanic” – cum o numea un frate – și e diferită de fericirea cauzată de o biruință.

*

Dezvoltarea limbajului critic este pentru acest specimen (!) de oameni, un semn al inteligenței lor strălucite pe care o uzează, dar nu-și văd jосnicia mizerabilă a răutății conținută în actul critic pe care îl impun altora.

*

Când inima se rătăcește prin trăirea prin dorințe, prin dragoste de lucruri și prin planuri, judecata sănătoasă și Cuvântul sunt indicatori de bază în trăirea Voii Domnului. Rana inimii și simțul duhului indică de asemeni starea ei de fapt.

Când inima se rătăcește în căile ei și nu-L mai caută pe Domnul, pierzi șansa de a trăi prin duhul, căci numai printr-o inimă ce-L caută întreagă pe Domnul vei putea trăi prin Duhul. Pocăința față de Domnul – pe care L-am trădat pentru dorințe ale inimii și de care ne-am despărțit în inima noastră din cauza lucrurilor – ne va repune în legătura duhului prin dragostea întreagă a inimii pentru Domnul.

Izvoarele inimii

*

Posedarea banilor luptă să creeze în suflet sentimentul puterii și al independenței.

*

Uneori suferința unora este pentru învățătura și dezvoltarea faptelor bune ale celor ce au inimă să simtă cu cei ce suferă.

*

Deși timpul pentru trăirea în pustiul creștin sufletesc a fost socotit limitat de Domnul, foarte mulți creștini nu vor să păsească prin Iordanul lepădării de sine și al lucrării crucii – trăind prin duh – ci rămân să moară în pustiu, cu cântece și predici din Cuvânt, dar nu în libertatea slavei copiilor Domnului prin Duhul.

*

Vorbirea periodică a inimii în limbi pune în armonie părțile componente ale vieții – trupească, sufletească, socială și spirituală – situând inima și voința în Voia Domnului. Atunci inima nu mai operează cu dorințe și cu lucruri, ci trăiește viața creștină în toată plinătatea – și nu doar tânjind după ea.

*

Satana poate să pătrundă până la nivel de inimă ca să pună gândurile și dorințele lui acolo – dacă inima nu e predată și abandonată Domnului ori dacă se rătăcește de la El – dar nu poate pătrunde în duh unde Domnul ne atrage prin Prezența și prin dorințele vii ale inimii Sale, pentru o anumită perioadă din viață.

Dorințele Diavolului le resimți ca obligatorii, dar dorințele Domnului din duh te atrag și te inspiră, dar nu te obligă, ci te provoacă duios și ușor ca să le poți dori, dar nu ca să le execuți imediat așa cum le impune Diavolul pe ale lui în inimă.

*

Putem avea în inimă – din copilărie, din adolescență ori de mai târziu – sentimente pentru o persoană de sex opus care

n-au ajuns să se definitiveze într-o relație încheiată (pentru că era o relație nesperată, întreruptă ori interzisă). Iar aceste sentimente răbufnesc uneori pufăind ca un vulcan activ, nelăsându-ne inima liniștită în prezent.

Cel mai sănătos lucru pe care-l putem face în acest caz este să ne rugăm Domnului pentru pocăința, mântuirea și pentru binele persoanei respective; iar dacă este mântuită, să mijlocim pentru creșterea și pentru maturizarea ei în asemănarea cu Domnul.

*

Vorbirea periodică, voluntară, în limbi, integrează armonios persoana în formele de viață trupească, sufletească, socială și spirituală, iar prin rugăciunea inimii guști viața Duhului; dar trăirea prin Duhul integrează armonios toate părțile vieții umane în Domnul. Este o treaptă superioară și un nivel de slavă mai profund.

Dar dacă nu ai acces la trăirea prin Duhul, practică rugăciunea și vorbirea inimii în limbi, căci așa vei trăi armonios și vei gusta și Duhul.

*

Obișnuirea fără alimente mofturoase cum sunt: ciocolata, înghețata, coca-cola, sucurile, vinurile – dar hrănirea cu fructe, legume, alimente de bază, marmelade, apă rece – simplifică viața și cumpărăturile, oferindu-ți banii din economiile tale pentru săraci, sancționându-ți îmbuibarea și scăpându-te de ea.

*

Mincinosul trebuie să-și țină minte toate minciunile, ca să nu se trădeze .

Dorința de a stăpâni lucruri ce nu sunt ale lor determină hoții să fure, să mintă și să escrocheze.

Există un duh al hoției care terorizează pe cel mințit și escrocat pentru a fi determinat să ofere împrumuturi repetate escrocilor.

*

Ce firav și plăpând e omul, dar – adeseori – pentru că are o stare sufletească bună, se simte stăpân peste univers.

E drept că cei născuți din Dumnezeu – dacă trăiesc prin Duhul – participă la lucrurile Domnului prin Har, dar tot plăpânzi și firavi sunt trupește, în comparație cu duritatea legilor materiei și cu jungla socială.

*

Cel care iubește lucrurile și banii cheamă peste sine – fără să știe – duhurile rele ca să-l însuflețească și să-l stăpânească pentru a câștiga, a strânge și a prețui lucrurile și banii, slujind Mamonei și lucrurilor care i-au devenit idoli prin prețuire, prin dorință după ele și prin orientarea spre lumea exterioară, dar nu spre Domnul care este Duh, și spre valorile veșniciei.

*

Nu putem trăi prin Duhul decât prin zonele curățite din sufletul și din inima noastră, prin lepădare de sine și prin acceptarea lucrării crucii. Căci pentru că mai este atâta mizerie în noi – pe care o întrezărim și n-o vedem – Domnul nu ne poate dărui trăirea permanentă prin Duhul.

Domnul nu ni se mai descoperă, ci ne atrage deseori ca să venim cu inima Acasă la EL, pentru a o instrui în trăirea cu El și-n dezvoltarea dorinței care ne duce la El.

*

Există un duh de enervare care te provoacă să te apuce enervarea pentru lucruri mărunte pe care nu le înțelegi în relații, ori care nu-ți convin și te provoacă să rămâi mult timp în această stare care se manifestă împotriva oamenilor și a lucrurilor.

Dacă nu recunoști acest duh și dacă nu te dezici de el și nu-l mustri în Numele lui ISUS și prin sângele Lui, te va însufleți pentru că i-ai dat acces să se manifeste în sufletul tău.

*

Când ne lovesc în față practicile unor „religii”, culte și organizații creștine care se bat cu pumnii în piept zicând că tot

adevărul e la ei și numai la ei – considerând pe cei din afara lor drept niște rătăciți periculoși și pierduți – să ne punem niște întrebări simple de judecată sănătoasă și de bun simț: „Au fost făcute aceste lucruri de Domnul Hristos? Au fost poruncite de El? Au fost practicate și învățate de apostolii Domnului și de Biserica din Noul Testament – fiind însoțite de Lucrarea Duhului Sfânt – toate practicile, regulile, obiceiurile, tradițiile și învățăturile acestor religii, culte și organizații numite „creștine”, dar extremiste?

Dacă nu.... Cine vede să înțeleagă, iar cine NU VREA să vadă, SĂ NU VADĂ!!!

*

Aprinderea și mânia întinează duhul.

*

E ușor să dăruiești când ai de unde să dai, însă când sărăcia te înlanțuie greu, dacă dăruiești, câștigi încrederea că Domnul chiar îți răsplătește mai mult de o mie de ori – NU omul, ci DOMNUL! Crezi că ai putea calcula mărimea binecuvântărilor Domnului pe care le revarsă peste tine dacă tu dăruiești celor săraci?...

*

Când inima ți-e pustie și singură, trăind din inerție, cere-I Duhului Sfânt să ți-o umple cu Sine.

*

Activitatea este indispensabilă supraviețuirii, dar trăirea prin activitate este o formă de satisfacție a inimii. Trăirea activității spre slava Domnului este spirituală și are răsplată în veșnicie. Trăirea prin duhul este ideală. Unul din secretele fericirii este să trăiești dintr-o inimă bună ceea ce faci, ca pentru Domnul. Trăirea prin inimă este maximul ce-l poate face un om, dar nu este trăirea prin duhul. Trăirea din toată inima te izolează în propria trăire. Fără Har nu poți trăi spre slava Domnului.

Nu-ți impune o formulă de viață, dar trăiește prin Har viața, așa cum ți-o dăruiește Domnul.

Trăirea din toată inima produce un mare consum de energie care va trebui recuperată de către organism – ca să poată supraviețui. Cu cât trăirea aceasta este mai lungă, cu atât recuperarea este mai lungă.

A trăi prin hotărârile inimii, dar fără sfaturile și fără sensibilitatea ei, este un extremism bolnăvicios și ciung.

Trăirea din toată inima, dar fără alte amestecuri păcătoase, este persoana însăși – sau pură plinătate de sine.

Trăirea prin Dumnezeu este cea mai împlinită și fericită stare de trăire – realizată prin golire de sine și prin Har.

Coloseni 3:23. „Orice faceți să faceți dintr-o inimă bună ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni” (altă traducere).

Lucrul acesta nu se poate realiza decât atunci când trăiești prin Dumnezeu.

Trăirea din toată inima este exprimarea totală a plinătății de sine și polul opus al lepădării de sine și al golirii de sine.

*

Trăirea prin duhul este și trăirea în duhul rugăciunii.

Mulțumirea și satisfacția sufletească pentru ceea ce ai este împotriva trăirii prin Duhul.

Satisfacția pentru ceea ce faci poate fi și o confirmare a talentelor și a vocației, dar și o piedică în calea trăirii prin duhul – dacă nu o lepezi.

Confirmarea talanților este doar o constatare, dar hrănirea inimii cu ceea ce faci stinge duhul.

Neacceptarea revendicărilor Duhului atrage după sine stingerea Lui.

*

Acțiunea permanentă – ca stare a sufletului și ca activitate a trupului – împiedică unirea inimii noastre cu Domnul. Nu doar sinele este împotriva comuniunii cu Domnul, ci și activitatea permanentă.

Dacă reușești să întreții comuniunea cu Domnul și în timpul activităților necesare supraviețuirii și dacă nu trăiești

prin dorințele inimii, prin acțiunile voinței – manifestându-ți chiar talanții – și prin toată inima pentru tine însuși, ci îți îndrepti inima spre Domnul, dorindu-L și tânjind după EL, atunci vei fi călăuzit și atras spre inima Domnului tău.

*

Dărnicia este apa ce stinge focul dorințelor după lucruri.

*

Una din nevoile inimii doritoare după Dumnezeu este așteptarea Domnului în tăcere, cu speranța și încrederea că EL va veni. Aceasta este și un gen de rugăciune.

*

Capacitatea crescută de cumpărare oferă sentimentul puterii care corupe și îmbolnăvește inima pentru neatârnamare și independență de Domnul sau pentru o încredere egoistă în Domnul, ca să primească binecuvântările care-i împlinesc scopurile.

*

Cine se împietrește datorită creșterii posibilităților de acționare oferite de bani, a căzut deja în capcana Satanei prin care se închină sinelui său, obiectelor și Mamonei.

Când consideri aceste posibilități drept o creștere a puterii de acțiune a voinței, te închini Satanei, care-ți oferă lumea; dar considerându-le ca niște binecuvântări încredințate spre administrare de la Domnul, devii mic administrator al bunurilor Domnului. „Fiecare să fie găsit credincios în lucrurile încredințate lui.”

*

Încrederea în sine este pură idolatrie și împietrește inima.

Renunțarea la încrederea în sine aduce bucuria dependenței de Domnul care întotdeauna este sănătoasă. „Sufletul meu este ca un copil înțărnat la sânul mamei”. „Acum voi umbla cu sfială până la capătul anilor mei, în amărăciunea sufletului meu. Doamne, prin aceste lucruri trăiește omul și în toate aceste lucruri este viața duhului meu.”

*

Să-ți poți stăpâni stările și atitudinile sufletului pentru ca să trăiești prin duhul; dar ca să-ți poți stăpâni stările și atitudinile rele sufletești, trebuie să le recunoști.

Tot ce împietrește inima este definitiv stricat și rău.

„Cine se încrede în inima lui este un nebun.” „Fiți copii la răutate” presupune să renunți la răutatea nebuniei de a te încrede în inima ta, pentru a fi ca un copil înțărcat în inima ta lângă Domnul, relaționând astfel cu oamenii, dar folosind o judecată matură.

*

Nu-ți lăsa duhul agitat de graba și de munca vieții, ci triește în lăuntru liniștit, dar nu trăi prin trup.

*

Prezența Duhului Sfânt și atingerea Lui în inima omului o schimbă mai mult ca orice. Domnul nu desparte darurile Lui și binecuvântările Lui de inima ta. Trăirea darurilor Duhului este manifestarea puterii Lui în duhul tău, la care participă și inima ta, trăind prin Duhul.

Există și o trăire în adâncurile luminii și înfinității Duhului, când inima se desparte de orice pentru a se uni cu Domnul. Lupta inimii pentru lepădare de tot ce are și de sine este un antrenament care o conduce în adâncurile infinite ale lui Dumnezeu. Puterea Duhului este diferită de viața duhului de înviere – la care se ajunge prin lepădare de sine și de tot ce ai – așa cum diferite sunt culorile curcubeului. Simțul vieții duhului te centrează în Dumnezeu cu inima ta – care devine conștientă numai de Dumnezeu și de viața Lui – pierzând sentimentul posesiei binecuvântărilor Domnului care i s-au dat spre administrare.

Dacă inima este atinsă și înviorată prin puterea Duhului din darurile Lui spirituale, ea se hrănește de asemenea cu Dumnezeu când trăiește simțind viața Duhului prin unirea cu Domnul dinlăuntru omului ascuns al inimii.

Viața te hrănește, dar puterea acționează. Dacă tu – când

ești atins de puterea Duhului Domnului în duhul tău – alegi să trăiești doar prin sufletul tău și prin producțiile sufletești ale altora (mai mult sau mai puțin curate), ai nevoie de tratarea prin lucrarea crucii în sufletul tău pentru a putea ajunge la trăirea temporară și îndelungată prin viața duhului.

*

Binecuvântările Domnului îți mângâie inima.

*

Nu lăsa să ți se agite duhul prin participarea inimii la agitația trupului din timpul acțiunilor, ci imprimă și trupului și inimii pacea și liniștea duhului.

*

Cărțile istorice ale Bibliei îți echilibrează și îți liniștesc inima din agitația, din neliniștea și tulburările vieții.

*

Trăirea din toată inima provoacă rostogolirea unor evenimente ireversibile, pe care le determini fără să prevezi prea mult și fără să te sfătuiești cu cineva.

Doar o inimă bună va trăi înțelept și cu bun simț, reușind – dacă acceptă lucrarea crucii – să trăiască prin duhul, pentru slava Domnului.

Duhul de agitație se amestecă în trăirea din toată puterea inimii, pentru a fi greu de descoperit.

*

Durerea rupe coarnele celui ce vorbește de sus, celui orgolios, împietrit, nestăpânit, sălbatic, aprig, sireap și buiac.

Voința este o chestiune de inimă amestecată cu sufletul. Smerenia începe de la voință (atâta vreme cât inima e blocată datorită diverselor atitudini ori stări).

Numai după ce voința a fost zdrobită prin durere va accepta să elibereze inima din ghearele cu care o blochează și va accepta trăirea prin duhul.

Nelepădarea posesiilor pe care le păstrezi în inimă o preocupă, o împietresc și-L scot afară pe Domnul din ea. Inima nu poate fi plină decât de un singur lucru o dată sau de o singură

persoană, căci este creată să nu poată fi preocupată decât unilateral. O inimă împărțită este o inimă trădătoare ce vrea să slujească doi stăpâni. „Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni!” Ori ai inima preocupată de Domnul ori de orice altceva – care este IDOL!...

Eliberăm trăirea noastră prin duhul când inima ne este preocupată numai de Domnul (chiar dacă mintea execută diferite lucruri). Golirea inimii de ORICE și preocuparea ei numai de Domnul ne deschide trăirea prin duhul.

Diavolul se luptă să ne injecteze în inimă preocupări pentru lucruri, dorințe, îngrijorări din minte și orice ne-ar putea distra de la preocuparea de Domnul, pentru a ne bloca inima și accesul la trăirea prin duhul împotriva căreia el nu mai are arme pentru că tu vei trăi prin Dumnezeu, împotriva căruia Satana n-are nici o șansă.

*

Orice substanță ce crează dependența omului este făcută printr-o producție inspirată demonic, pentru că Dumnezeu l-a creat pe om liber, dar cel care îi fură libertatea este slugă satanică. Să nu confundăm aceasta cu faptele repetate care devin obicei.

Obișnuința inimii îi determină drumul – dacă nu hotărâm să îi schimbăm preocuparea – căci dacă a fost obișnuită cu o anumită preocupare, se va tot întoarce la ea până vom reuși să-i imprimăm obișnuirea cu altă preocupare.

*

Predicatorul se poate simți important pentru sine însuși vorbind altor oameni, dar dacă lucrarea lui nu este importantă pentru Dumnezeu, tot ce face el este zero.

*

„Durerea curăță părțile dinlăuntru ale omului.”

*

Preocuparea cu dărnicia golește inima de pofta altor lucruri.

*

Dacă nu-ți poți goli inima pentru Domnul, smerește-ți voința – căci aceasta este în puterea ta – iar inima va răspunde și se va supune.

*

Când duhul îți străfulgeră inima cu dorința după Dumnezeu, urmează-o, căci altfel pierzi șansa de azi de a-L atinge și de a-L gusta pe Domnul cu această inimă a noastră „nespus de rea și de înșelătoare”.

Noi nu ne putem schimba inima, dar ne-o schimbă Domnul atunci când ne atinge. Noi ne putem doar pune în poziție de receptivitate pentru Domnul, prin voința noastră.

*

Nu aștepta nimic de la nimeni, dar așteaptă toate lucrurile de la Domnul.

*

Dorința se naște în inimă, dar poate încolți și prin gândurile minții dacă nu veghezi la porțile ei, hotărând ce vei lăsa ori nu să intre și să viețuiască-n capul tău.

Dacă-ți lași inima să ți se alipească de orice altceva decât de Domnul, acel ceva îți va usca omul tău lăuntric, căci te va ocupa, te va preocupa și te va frământa până la ruină și distrugere.

Arderea dorințelor după lucruri în neîmplinirea lor prin suportarea și lepădarea lor, le va transforma în cenușă, iar alipirea inimii de Domnul și preocuparea cu Împărăția Lui, cu dreptatea Lui și cu lucrurile de sus, îți vor oferi libertatea deplină în Domnul, cu fericire și împlinire totală.

Talanții fac parte din Împărăția Domnului.

*

Plinătatea de sine datorată sănătății și capacității de exercitare a voinței prin trup trebuie înlocuită cu smerenia inimii. „Voi trăi cu sfială și în amărăciunea sufletului meu, căci prin aceste lucruri trăiește omul și în acestea este viața duhului meu”.

*

Omul a cărui inimă nu se roagă are o inimă împietrită ori idolatră.

Rugăciunea inimii odihnește în liniște întreaga persoană și ființă.

Nu-ți lega inima de lume, nici de dorințele planificate pentru lucruri, ci leag-o de Dumnezeu „căci lumea și pofta ei trece, dar cine face voia Domnului rămâne în veac”.

Exersează-ți inima să se desprindă de dorințele sale și să se lipească de Domnul.

Trăiește din toată inima, dar pentru Domnul, nu pentru tine.

*

Nu chițibuși lucrurile groase, privește în jur, lucrează cântând, căci așa ai spor și lucrezi repede și mai ușor.

*

E bună trăirea din toată inima pentru Domnul, dar trăirea prin duhul e mai adâncă și odihnește toată ființa.

*

Una din cauzele durerilor este păcatul trupesc, sufletesc și al inimii.

Domnul tratează prin suferință persoana și pentru dezvoltarea capacității de înțelegere a acesteia, pentru dezvoltarea și reluarea mijlocirii, pentru curățirea inimii și a sufletului de împietrire, de trăirea prin inimă pentru sine, de neînduplecare, de darea drumului gurii la rău, aroganță, orgoliu, importanță de sine, plinătate de sine, mulțumire de sine, autocentrare, egocentrare, iubire de sine, dragoste de lucruri, alergare și dorință după lucruri, legarea inimii de dorințe, de planuri, de persoane. Domnul tratează persoana prin suferință și pentru lipsa mijlocirii pentru Trupul lui Hristos, pentru toți oamenii, pentru autorități, pentru familie, pentru cei pierduți, pentru împlinirea planurilor Domnului, a Voinței Lui și a dorințelor Lui pentru vremea de acum, pentru biruința Vieții Domnului în structuri moarte de Adunări și

organizații creștine moarte, pentru ca Viața să organizeze și să armonizeze Trupul lui Hristos – credincioșii, pentru scoaterea, dezvoltarea și înmulțirea mijlocitorilor, a apostolilor-profeților-evangelistilor-păstorilor și învățătorilor și a tuturor darurilor Duhului, pentru dezvoltarea-zidirea și creșterea tuturor mădularelor armonios înmănunchiate în Trup, pentru creșterea cetelor, a numărului de ucenici și a bătrânilor etc.

*

Păcatul văzut, de care nu te-ai pocăit, te duce direct în iad – dacă nu ești născut din DUMNEZEU – sau „te dă pe mâna Satanei pentru nimicirea cărnii ca să te-nveți să nu hulești și ca duhul tău să fie mântuit în Ziua Domnului”.

Mândria blochează inima și mintea și orbește spiritul și capacitățile lui.

Smerenia este colivia ce coboară până în adâncurile duhului. Mijlocirea odihnește organismul mai mult decât somnul.

Rugăciunea este cea mai puternică și specială unealtă de lucru a creștinului.

*

Nu lucra și nu acționa cu răutate față de lucruri și față de organismul tău, căci așa cum se obișnuiește inima ta, așa va fi și cu oamenii.

*

Există un duh de insensibilitate, de țăfnă și de aciditate care se luptă să te influențeze să fii morocănos, acid și rău la orice atingere a celorlalți care ar fi împotriva părerilor și convingerilor tale – chiar dacă atingerea celorlalți nu este împotriva ta – iar acest duh cu care colaborezi te face să ripostezi acid, violent și rău.

Numai Duhul Domnului ne poate ajuta să discernem acest duh rău la noi și la alții. Când sugrumi răutatea limbii și a inimii, eliberezi capacitatea de a iubi.

Răutatea – chiar și răutatea față de lucruri și față de acțiuni – îți macină, îți stresează și-ți rupe organismul de

oboseală. În momentul când ai lăsat bunătatea inimii să te părăsească, tu singur te macini și te distrugi pe tine însuși, căci „tu singur te pedepsești cu răutatea ta și vei vedea ce rău și ce amar este să părăsești pe Domnul” – care este Bun.

Atitudinea de răutate, de pedepsire, de punere la punct, de răzbunare pe lucruri prin iuțime și ripostare prin acțiune, de acționare cu răutate în lumea materială, provoacă stări și sentimente care-ți distrug organismul de la creier la inimă, de la sistemul muscular și nervos la aparatul circulator, distrugând organismul și măcinându-l treptat și în întregime.

Iertarea, facerea de bine celui ce te calcă pe nervi și pe bătăături, luarea atitudinii de bunătate față de el, te vindecă pe tine și te fac fericit.

Inima bună este o inimă mică în care nu încap decât Dumnezeu.

Inima rea este largă cât lumea și în ea încap eul cu tot iadul ce ține de el. „Strâmtă este poarta și îngustă este calea...”. Cu cât ți se mărește inima să cuprindă altceva decât pe Domnul, ai alunecat spre „calea largă – și mulți sunt cei ce merg pe ea”.

O inimă blândă și liniștită este de mare preț. Inima bună se luptă să nu-L cuprindă decât pe Domnul în ea și să meargă pe calea îngustă ori de câte ori răutățile altora se luptă să o provoace la ripostă, ca să meargă pe calea largă.

*

O inimă care se agită obosește organismul mai mult decât activitățile pe care trebuie să le execute. O poți opri din agitație, împlinind Cuvintele Domnului după cum urmează: „Opriti-vă și să știți că Eu sunt Dumnezeu”, 2 – „Totul să tacă înaintea Domnului, căci El s-a sculat în locașul Lui cel sfânt” și 3 – „Dacă fiecare va intra în el însuși și își va recunoaște rana inimii lui...”.

Recunoașterea rănii inimii tale și privirea spre ea îți pune lăuntru în ordine, îți dă profunzime, odihnește și atinge duhului, căci rana inimii te duce drept în părtășia duhului, provocându-te să investești în Împărăția Domnului. Rana inimii te păstrează în duhul, chiar dacă în inimă, la suprafață, se mișcă valurile dorințelor.

*

Simțirea duhului este una, iar lumina duhului este alta, viața duhului mișcându-se în omul lăuntric.

*

Rana inimii este sarea pe care Domnul nostru o aruncă în izvoarele inimii noastre pentru a ne oferi accesul în duh prin această rană, căci numai duhul născut din Dumnezeu poartă în el esența vieții divine, care va putea vindeca izvoarele inimii.

Rana inimii tale este ușa prin care pătrunzi în Duhul Domnului exact în ceea ce vrea EL să-ți spună acum și-n cercetarea cu care EL te pătrunde și te caută în inima ta.

Dacă manifestarea darurilor Duhului Sfânt este o arătare exterioară a Lucrării Duhului, atunci trăirea în duhul este o manifestare lăuntrică a Duhului Sfânt în care tu trăiești în acea parte din Domnul – ce locuiește în tine – care este omul lăuntric născut din Dumnezeu. Intrând prin rana inimii în duhul trăiești în omul lăuntric ceea ce Duhul Sfânt lucrează în acel moment. Rana inimii se schimbă după cum trăirea noastră în lume se schimbă și după cum se raportează inima noastră la trăirea în lume și în societate. În funcție de reacția inimii noastre și de motivația ei – căci inima este cheia de funcționare a persoanei – rana inimii noastre se schimbă în contextul schimbării vieții pe care o trăim pe calea pe care mergem după Domnul Hristos – ori de capul nostru – sau după lume.

Schimbarea sediului persoanei din minte-voință-sentiment-temperament ori inimă în duhul, se face prin acceptarea lucrării crucii în toate aceste zone ale persoanei și prin recunoașterea răni din inimă. Trăirea acestei răni este o trăire în duhul. Deși trăirea în duhul poate fi mult mai complexă, prin rana inimii ai intrare în duhul și ai acces la schimbarea sediului persoanei din suflet în duh. Poți trăi în rana inimii tale – și aceasta echivalează cu o zonă a trăirii în duhul – chiar și în timpul acțiunilor fizice și al relațiilor, căci Duhul Domnului te cercetează și lucrează în tine (prin rana inimii tale) în funcție de locul în care se află persoana ta la un moment dat.

*

Pierderea timpului este un păcat. Și dacă informația trece dincolo de limitele informării și a curiozității necesare dezvoltării controlate, prin duhul, a intelectului tău, atunci devine pierdere a timpului. Iată de ce filmele, prin izvorul lor de naștere care este „istorisirea închipuită” plus violență, sex, crimă, alcool, droguri, dezmăț și desfrâu – care toate întinează duhul – dincolo de limitele nevinovate de informare, devin o pierdere de timp și o provocare artificială a emoțiilor care le va uza, le va toci și le va hipersensibiliza pentru ispitele păcatului. Informarea prin filme este foc în sân. Excepție fac documentarele curate, căci ele încearcă să redea realitatea.

*

Inspirația și înțelepciunea ca înțelegere sunt capacități ale inimii, dăruite de Domnul. Dar există și o inspirație demonică a fiilor Satanei.

*

Cine iubește lucrurile din lume nu se satură de ele nici dac-ar avea întreg pământul.

*

Demnitatea celui ce-și câștigă pâinea cu sudoare...

*

Trăirea prin minte și controlul exercitat prin minte închid duhul, căci la duhoarea cărnii duhul se retrage și se blochează.

*

Păgubirea cuiva este nedreptate. Povestirea relelor cuiva este defăimare, iar nedreptăți, defăimătorii, zgârciții, închinătorii la sine – autocentrării – cei plini de sine și mulțumiții de sine, iubitori de sine, cei lacomi de bani, nu vor intra în Împărăția Cerului.

*

Energia dimineții, când trupul are o bună capacitate și dispoziție de acțiune (dacă persoana a folosit noaptea pentru odihnă!)...

*

Importanța de sine și siguranța de sine determină omul să se simtă atât de capabil, important și perspicace, încât trebuie să-i controleze, să-i manipuleze și să-i pună la punct și pe alții, pentru că așa cum crede și cum face el e cel mai bine – consideră „majestatea” sa Eul împruțit și scârnav.

*

Blândețea dăruiește liniștea și odihna inimii de frământările dorințelor și planurilor ei și de neliniștea acțiunilor ei, iar smerenia te conduce direct în adâncurile duhului.

*

Ce ușor se obișnuiește omul cu bunăstarea, ajungând repede să considere binecuvântarea drept ceva ce i se cuvine și devenind astfel incapabil de recunoștință pentru Harul Domnului.

*

Duhul comerțului se luptă să influențeze și să însușească pe oricine poate, ca acesta să cumpere și să consume cât reușește, dar să nu împartă cu alții.

*

Cine se închină duhului materialismului preocupându-se prima dată de lucrurile materiale pentru treburile lui și dorindu-le în majoritatea timpului vieții sale, este un idolatru peste care Domnul va trimite și suferințe insuportabile ca să-l cerceteze și să-l determine să-și înțeleagă păcatul și să-și plece voința, supunându-se Domnului și ca să se preocupe de Împărăția cerurilor și de Dumnezeu – ce îl va ajuta să-și rezolve treburile fără să se închine Mamonei și Satanei.

*

Nu te grăbi să termini lucrul și după aceea să trăiești, ci trăiește (și) în timp ce lucrezi.

*

După ce Domnul îngăduie să treci printr-un necaz, simți o mare biruință când ajungi din nou să trăiești viața ta obișnuită și, în plus, ești îmbogățit cu experiența dobândită prin necaz și cu bucuria încrederii în Domnul care te-a scăpat și nu te va părăsi.

Izvoarele inimii

*

Bătrânii sunt contactul nostru cu trecutul și cu o parte din înțelepciunea generațiilor care nu mai sunt.

*

Blândețea inimii te duce în Prezența Domnului și îți dăruiește odihnă.

*

Dacă cel sănătos nu învață să-și dăruiască sănătatea ajutând pe cei bolnavi și neputincioși, nu are prețuire și recunoștință pentru sănătate, sfârșind prin a-și pierde răsplata pentru acest talant dăruit de Dumnezeu.

*

Stările care-ți impun o anumită culoare sufletească și determină un disconfort în odihna și-n liniștea inimii sunt – împotriva transparenței normale a sufletului – injectate demonice.

*

Durerea te leagă ca să nu-ți risipești energia în ceea ce vrei tu, ci în lucrurile esențiale pentru care te așteaptă Domnul. Durerea este unul din focurile lui Dumnezeu.

*

Nu-ți comunica toate gândurile și amănuntele evenimentelor celui pe care îl iubești – căci îl vei obosi și nu vei dezvolta relația voastră, ci o vei stagna prin monolog – dar comunică, întreabă și provoacă tot ce vă ajută să trăiți împreună cu inimile voastre.

*

Banii oferă sentimentul puterii, iar cine ține punga este în pericol.

*

Concizia ce închide înțelegerea în expresii criptate este o expresie a inteligenței răutăcioase. Simplitatea este o expresie a bunătății și folosește cuvinte și expresii simple care deschid înțelegerea spre un sens înalt.

*

Prin frustrarea, blazarea și nemulțumirea netratate, răutatea prinde prilej de manifestare – dacă nu veghem.

*

Acolo, în timpul durerii insuportabile inima ta învață și dezvoltă supunerea și dragostea de Domnul ori se răzvrătește, cârtește și murmură, îndepărtându-se de Domnul.

Suferința îți lărgeste inima. Nu scoate pe nimeni din inima ta. Iubește-i pe toți, chiar dacă trebuie să ai și relații rezervate din cauza nepocăinței unor frați ori a răutății unora cu care-i necesar să fii înțelept ca șarpele.

Durerea insuportabilă te absoarbe în sine și, acolo în ea, ești numai tu cu Dumnezeu cu care ori te unești ori te lupți răzvrătindu-te.

*

Ca să poți învăța pe cineva trebuie să fi trecut tu prin ce-l înveți.

*

Duhul Domnului nu ține cont de culorile politice ale celor ce vor să guverneze lumea. Duhul securității ceaușiste s-a unit cu duhul național pentru a-și atinge scopurile. Chiar duhul unor culte s-a unit cu duhul național, pentru a orbi românii și pentru a-i păstra de partea sa, dar indiferent ce alianțe de duhuri s-ar constitui și ar fi acceptate de oameni pentru interesele lor, Duhul Sfânt e curat și nu robește oamenii, ci vrea să-i elibereze în sfințenie, în înțelepciune, în bunătate, dragoste și fericire.

*

Biruieste frica, neîncrederea, îndoiala și deznădejdea, trăind și hrănindu-te cu încrederea în Domnul și-n „Voia Lui care este bună, plăcută și desăvârșită”, bizuindu-te pe Domnul și sperând în Bunătatea Lui.

„Domnului îi place de cei ce se tem de EL, de cei ce speră în Bunătatea Lui” (Psalm 147:11).

*

Deși, de obicei, noi oamenii avem alte priorități și valori decât Domnul, pentru El contează mai mult o inimă curată și sensibilă decât marile realizări ale omenirii și decât o mie de oameni sănătoși care se zbenguie de capul lor.

Cuptorul de foc al curățirii nu e ușor, dar argintul și aurul pur sunt de mare preț.

Nu dori suferința nimănui pentru că nu știi dacă o poate purta. Fă-ți timp să stai cu Domnul tău în cămăruță ori vrei să fii legat prin suferință ca să te poți opri?...

*

Părtășia cu Domnul în cămăruță e mai importantă decât folosirea talanților. Când nu mai poți să faci efortul rugăciunii, deschide-ți inima spre Dumnezeu.

*

În valea durerii tale așteaptă-L pe Domnul. Încrederea în Domnul este o pășune de viață pentru inima ta.

*

Și dacă Domnul te-a lăsat să te conduci o vreme prin duhul literei deschizând Biblia la întâmplare, vine timpul când litera te omoară și atunci va trebui să ÎL auzi pe Domnul și să înțelegi Biblia rațional și prin duhul tău născut din Dumnezeu.

*

Lăudăroșenia este gâdilarea inimii mulțumită de sine care-și atribuie calitatea faptelor pe care Dumnezeu a ajutat-o să le facă și care, în loc să-L laude pe Domnul, se laudă pe sine.

*

O inimă dură și împietrită nu devine blândă și bună decât prin zdrobire și prin suferință.

*

Ca slugă ce este, rațiunea se poate rătăci – cu toată logica ei – în funcție de motivația inimii. Dar judecata sănătoasă bazată pe experiența cu Domnul, pe Cuvânt, pe cunoașterea Domnului prin Duhul Scripturii care locuiește în fiecare copil al Domnului și care a insuflat scrierea Bibliei, împreună cu sfatul

altor frați care ne sunt mădulare în Trupul Domnului și împreună cu mărturia dată de Duhul, acestea nu se pot rătăci căci ÎL au pe Duhul Domnului Călăuză și Cuvântul inspirat de EL ca lumină.

Gândiți-vă ce îmbogățiți am fi dacă am pune în comun cunoașterea personală a Domnului, trăită de fiecare din copiii Lui, într-o părtășie ori în mai multe – căci cunoașterea Domnului se dezvoltă cu trecerea timpului...

*

Unirea duhului cu inima, coborârea minții în inimă, rezonanța minții în suflet și rugăciunea inimii sunt lucruri diferite.

*

Dacă încrederea ta este în bani și nu în Dumnezeu care te va ajuta să-ți câștigi pâinea, atunci banii sunt idolul tău.

Dacă speranța ta este în sănătate și nu în Domnul care ți-o poate dărui, atunci ai făcut din sănătate un idol.

*

Deznădejdea se învinge prin încrederea în Domnul, prin speranța în Bunătatea Domnului și prin bizuirea pe EL.

*

Când mă rog: „Duhule Sfânt umple-mă Tu”, El mă umple cu sensibilitate, cu smerenie, cu blândețe, cu bunătate și cu tot ce îmi lipsește și-mi face posibilă comuniunea inimii cu Domnul. Aceasta este ceva cu totul diferit de „intrarea minții în inimă” – practică de unii mistici creștini – care este unul din eforturile lor de unire cu Domnul, dar fără acces obișnuit în duh. În urma rugăciunii „Duhule Sfânt umple-mă Tu”, Domnul îmi dă trăirea prin Duhul în ceea ce-mi lipsește, dar și în lumea reală și nu produce izolarea și îndepărtarea de alte suflete pentru apropierea de Domnul – așa cum o produce intrarea minții în inimă – dar oferă relaționarea cu ceilalți prin inimă și duh.

*

Când este descoperit, duhul literei Scripturii inspiră frica de Biblie pentru a-l împiedica pe om să-L descopere pe Dumnezeu în Biblie, în mod rațional.

*

Autocompătimirea este expresia dragostei de sine într-o manieră ce izolează omul în propria durere, în neputință și necaz, astfel încât nu mai percepe suferința din jur și realitatea într-un mod obiectiv, iar împreună cu disperarea, cu tristețea și cu gândurile negre sunt boli sufletești în care sufletul intră ca pe niște șine ce scot omul din perceperea normală a vieții. E drept că bolile fizice te limitează, dar nu te lăsa îmbolnăvit sufletește de Diavol, ci „supune-te lui Dumnezeu și împotrivește-te Diavolului tare în credință, iar el va fugi de la tine”.

Profitând de o stare de boală îngăduită de Dumnezeu, diavolul se luptă să intre în viața noastră cu izolare, cu tristețe, cu disperare, depresie și sinucidere, iar dacă nu ne luptăm cu acestea și nu ne împotrivim lor, ni le va injecta în suflet spre distrugerea noastră.

Veghea și acțiunea echilibrată fac parte din normalitate pentru că somnolența – chiar în stare de boală – este un teren mlăștinos, unde te atacă diavolul.

Ura și scârba față de propriul trup sunt sentimente demonice insuflate în suflet.

Demonul și ispita depresiei sunt ca oricare alt demon și ispită cu care trebuie să lupti și să le rezisti; chiar dacă mai cazi și șchiopătezi în timpul luptei, rezistă stând de partea Domnului – și vor fugi de la tine. Căci în final va birui în viața ta cel de partea căruia treci tu.

Când neliniștea și frământarea inimii mele cresc, mă refugiez în încrederea în Tine, Doamne.

*

Cred că Domnul vrea să dezvolte în noi speranța împotriva oricăror îngrijorări, disperări, depresii și dureri – și în ciuda lor – o speranță în Domnul, în Bunătatea Lui și-n Voia Lui perfectă, pentru ca, indiferent de situația prin care trecem, să putem trăi cu încredere în Dumnezeu, cu speranță și prin dragoste.

*

Chiar dacă L-ai gustat pe Domnul ca Dragoste, Iertare, Viață, Pace, Bucurie, Pâinea și Apa Vieții, cinând cu EL cu toată capacitatea inimii și ființei tale, EL nu vrea să-ți hrănească în continuare emoțiile tale, ci vrea să sature inima ta cu Duhul Său care este mai presus și dincolo de emoțiile noastre.

*

Câtă vreme îți lași inima legată de orice altceva, nu se poate lega de Domnul în întregime. „Cine nu se leapădă de tot ce are...”

Dezvoltarea relației cu Domnul este – poate – cel mai important talant...

*

Când ceri ajutorul Domnului, EL ți-l va oferi fie că-ți este mai greu, fie mai ușor în ceea ce faci, dar EL nu te va lipsi de ajutorul Lui.

Îngrijorarea îmbolnăvește inima, dar încrederea în Domnul o zidește.

*

În focul suferinței se dovedesc adevăratele valori și arde tot ce nu are valoare.

Deși pentru cei mai mulți – din cei mari în ochii lumii – oamenii nu sunt decât niște mijloace pentru atingerea scopurilor lor, în focul suferinței persoana umană rămâne o valoare pentru care a murit Însuși Dumnezeu!...

Persoanele care urmăresc lucruri fără valoare se devalorizează pe ele însele. Deși sistemele de valori sunt diferite la grupuri și comunități diferite și sunt variabile la fiecare persoană în timpuri diferite, există valori de bază încadrate în valorile Creatorului omenirii și universului – fără de care o persoană nu poate trăi sănătos și nu poate avea o veșnicie fericită.

*

Deși valoarea unei persoane nu stă în utilitatea ei, utilitatea este un dar și o datorie a persoanei către ceilalți. Valoarea persoanei stă și în măsura dragostei inimii pe care o oferă celorlalți.

În cazul în care lipsa utilității sociale și familiale nu e rezultatul unui handicap, ea este expresia unui egoism feroce și a unei iresponsabilități josnice. Responsabilitatea cuprinde și capacitatea de a face binele personal și comun. Binele personal, pe lângă autoîntreținere, cuprinde și dezvoltarea personală sănătoasă bio-psiho-socială și spirituală. Cine se cramponează în aceeași condiție și stare, urăște binele. Făcător de rele înseamnă și înghețat în propria ta stare fără să-ți dorești, fără să cauți și fără să lupți pentru o schimbare în bine. Deși nu avem toți aceeași putere de responsabilitate socială, dorința pentru binele celor defavorizați și pentru binele cetății ne poate transforma în mijlocitori – în perioadele spirituale ce oferă capacitate de luptă – și în nuclee pentru dezvoltarea și transmiterea binelui. Una este să dăruiești din surplus, dar alta din sărăcie. Valoarea darului se calculează după cât îți mai rămâne ca să trăiești.

Nu putem aștepta iubire de la un necreștin, dar creștinul care n-are dragoste nici pentru Domnul nici pentru o viață sfântă, nu mai e creștin. Una este să te bălăcești în compromis și alta să suferi din cauza lui. Viața lui Dumnezeu din omul launtric va striga după libertate în ciuda unui suflet compromis care o leagă; iar în cele din urmă disciplina Duhului va trata cu foc sufletul compromis. Cât timp mucusul nu e stins și cât timp Biserica e jos pe pământ, mai este speranță, dar veghează să nu stingi duhul.

*

Dacă nu acceptăm durerea pe care nu o putem opri, devenim răzvrățiți și depresivi, dar dacă acceptăm lucrarea suferinței cu limitările și dependența ce le produce, Domnul ne transformă inima într-o perlă vie din care vor radia viața și iubirea.

*

Domnul vrea să nu ne cramponăm trăind pentru noi în inima noastră – indiferent prin ce trecem – ci să ne deschidem inima spre EL.

*

Uneori speranța se naște din mișcarea presiunii și a suprasolicităților asupra noastră. Nu suntem capabili de toate rolurile social-umane, dar fiecare putem îndeplini unul sau mai multe roluri în care funcționăm la capacitatea maximă cu care am fost creați de Domnul. Unii dintre noi învățăm cel mai bine din experiența personală – ceea ce nu este neapărat o calitate – ci un mod de a da cu capul de grindă, ca să înțelegi pragul. Deși Domnul nu condamnă felul în care noi funcționăm, EL vrea să ne dezvolte capacitatea de înțelegere și perceperea Înțelepciunii Lui prin sensibilitatea inimii. Depinde și de noi dacă acceptăm sensibilizarea și disciplinarea făcută de Duhul Domnului.

*

În fața vieții și a morții lucrurile materiale nu valorează nimic. Banii sunt un mijloc și o binecuvântare, dar cine face din ei un scop devine robul lor și sluga Mamonei.

*

De multe ori inima este flămândă să trăiască Prezența Domnului manifestată prin extaz și vrem să-I impunem Domnului aceasta – supărându-ne pe EL dacă nu vine la noi prin extaz – ca și când acesta ar fi singurul mod în care EL vine la noi. Dar Domnul vrea să ne crească pentru a-L percepe în diferite moduri prin care ne arată că EL e cu noi, unul din acestea fiind extraordinara și simpla Lui promisiune: „Și iată că Eu sunt cu voi până la sfârșitul zilelor”. Dacă ne încredem și ne bizuim pe promisiunea Lui, inima noastră va fi zidită prin Cuvântul Domnului pe care-l credem și astfel vom trăi Prezența Domnului prin credință, nu prin simțuri. Aceasta nu exclude căderea Duhului Sfânt peste noi, nici Vocea Duhului în duhul nostru, nici extazul, nici cina cu Domnul și nici alte manifestări supranaturale ale Prezenței Domnului, dar ne ajută să-L iubim în toate modurile prin care EL e cu noi.

*

Autocompătimirea este o stare sufletească pe care o trăiești plângându-ți de milă și hrănindu-te cu disperarea și cu

alte gânduri negre, renunțând la orice speranță și la Voia Domnului care e desăvârșită pentru noi – prin orice ar trebui să trecem.

*

Și mai mult decât folosirea talanților, Domnul își dorește asemănarea noastră cu EL, căci cu cât ne lăsăm transformați mai mult după chipul Său, cu atât vom folosi talanții într-un mod mai bun. Iată de ce suferința lucrează spre binele nostru chiar și când suntem „cernuți cu ciurul”. Dar cine n-a trecut prin școala suferinței trăiește tot în perioadele copilăriei. O inimă nesimțitoare și o structură dură cer prin natura lor frângerea – fără de care vor rămâne singure și fără nici un rod plăcut și copt! Talantul nu e rod, ci abilitatea de a-ți folosi capacitățile primite pentru Dumnezeu și pentru oameni, și nici darurile nu sunt roade... Însă cine vrea să crească și să fie transformat până la vârsta tuturor roadelor Duhului Sfânt...?

*

Vorbirea inimii în limbi corintene zidește inima în fazele vârstei la care ai ajuns, dar dacă vrei să trăiești Voia Domnului în fiecare moment, trebuie să-ți adaptezi inima, atitudinea și comportamentul la Voia Domnului pentru ACUM! Nu-ți poți determina singur creșterea, dar te poți face disponibil pentru Voia Domnului.

*

În momentul în care ai lăsat „garda” jos ca să nu mai veghezi, te-ai predat să devii un prizonier al dușmanului. Dacă în lume păcatul îți era natural, acum – în Hristos – este o grozăvie. „Vegheați și rugați-vă ca să nu intrați în ispită”.

*

Pe lângă autocopătimire, una din tentațiile periculoase datorată limitării produsă de suferință este retragerea în somn, în emisiuni televizate ori în alte forme de retragere.

Dintre pericolele retragerii în somnolență amintim: apatia, gândurile involuntare, gândurile negre și depresia. Deși vorbirea inimii în limbi îți oferă o oarecare protecție, somnolența ucide timpul – ceea ce este păcat.

*

Lucrul mâinilor echilibrează mintea, participând la armonia ființei.

*

Suferința poate determina dezvoltarea egoismului, autocentrării, izolării, retragerii, depresiei, disperării și răutății, ORI poate elibera capacitatea de a iubi, smerenia, blândețea și bunătatea – depinde de care parte trece persoana care suferă.

*

Când senzațiile înving dorința de a trăi, atunci stăpân este trupul. Trebuie să rezolvăm nevoile trupului, dar să nu-i împlinim mofturile. Un trup cocoloșit se adaptează greu.

*

Un suflet în care căile voinței rătăcesc de la viața duhului la căile morții omului vechi – în funcție de stările de moment prin care trece – va trebui să reziste, dezgustându-se de căile morții, pentru a se hrăni cu viața din duhul rugăciunii care ne unește cu Domnul. Există o carapace a voinței – determinată de ultima atitudine – care înconjoară duhul.

*

Părtășia cu tine însuși te autocentrează în hidoșenia eului, dar părtășia cu Tatăl eliberează viața duhului în inima ta. Părtășia cu Fiul hrănește inima ta cu viața Duhului.

*

Între lecțiile pe care Domnul te învață, EL aduce perioade de întuneric și odihnă în care nu poți merge nici înainte, nici înapoi și nu vezi nimic, iar lecțiile dinainte îți par zadarnice – câtă vreme nu poți merge mai departe. Dar nu dispera, căci Domnul va lumina iar drumul tău înainte, pe urmele Lui, învățându-te lecții ce continuă șirul celor dinainte.

*

Părtășia cu Domnul este respirația duhului.

*

Retrăirea amintirilor este o trăire în trecut, în care sufletul se hrănește cu emoțiile care-i convin din amintiri.

*

Idolatria obiectelor este plăcerea și satisfacția pe care inima ta și le trage din posesia lucrurilor pe care le admiră – sau le dorește – dar nu din Creatorul ei.

*

Există un loc unde inimile sfinților se întâlnesc, iar acesta este închinarea smerită a inimii înaintea Domnului Hristos și contemplarea Harului Luminii Prezenței Domnului. Sectarismul unor sfinți este doar o dovadă a neputinței lor de a deosebi Trupul Domnului.

*

Nu poți înțelege un drum până ce nu mergi pe el.

*

Nu te poți bucura și de lăcomia stomacului și a papilelor gustative, dar și de trăirea prin duhul. Una este stâmpărarea foamei și alta este lăcomia. Înfrânarea poftelor și cumpătarea sunt mijloace prin care nu mai trăiești prin senzații trupești.

*

Rugăciunea este respirația duhului care te scoate din autocentrare și te centrează în Dumnezeu – pe care ÎL atingi rugându-te.

Nu mai acorda plăcerea dorințelor tale, decât Domnului.

*

Trăirea prin duhul are nevoie de discernământul rece și tăios al judecății sănătoase, pentru a o deosebi de duhurile de amăgire și religioase ori de evlavia lipsită de putere.

La duhurile de amăgire și religioase ajungi prin tehnici anumite și cu efort, iar după un timp de obișnuință, ele vin peste tine din senin, izolându-te în limitarea lor de realitatea fizică din care evadezi, convins că trăiești prin Duhul Domnului. Evlavia lipsită de putere pe care o degajă este una din caracteristicile după care discerni aceste duhuri, împreună cu izolarea în care-ți limitează inima – a cărei sete și foame după Dumnezeu rămân nesăturate – obosindu-te de eforturile și de tehnicile practicate, care-ți oferă ceva străin și mai puțin decât pe Domnul.

*

Dovada că inima ți-a fost tratată prin cruce este capacitatea – pe care n-o aveai înainte – de a putea stăpâni pornirile și dorințele ei puternice.

*

Când Dumnezeu îți închide orizontul printr-o suferință insuportabilă sau netrecătoare, o face ca să ți-l deschidă iarăși, mai larg, cu Domnul Însuși ca Centrul tău și Soarele tău ce nu va apune-n veci.

*

Dacă suntem preocupați de lucrarea Domnului în noi și de locul în care vrem să ajungem, spiritual, mai mult decât de Domnul, atunci avem o obsesie și un idol în inima noastră ce trebuie detronat pentru a ne preocupa de Domnul pe care să-L lăsăm să ne ducă unde EL vrea.

Nu lua șoaptele ce se pot ridica în inima ta drept cuvintele Domnului – care vorbește doar în lăuntru spiritului tău – căci pot fi sâsâitul șarpelui ce vrea să te obsedeze cu un subiect spiritual din care să faci un idol, ca să te deturneze de la Centrul tău și Dumnezeul tău care-i Domnul Hristos.

Duhurile de amăgire te pot înșela ani de-a rândul, făcându-te să urmezi cele mai înalte idealuri, dar să nu-L urmărești pe Dumnezeu.

Condu-ți inima în urmărirea Domnului și preocupă-te numai de EL...

Inima care vrea să se lipească de Domnul va ajunge să se preocupe numai de EL – renunțând la alte dorințe – și să rămână unită cu Domnul în orice împrejurare.

*

Conștiența persoanei migrează din inimă în minte și înapoi după legi necunoscute. După o perioadă cu mare avânt și dăruire, inima își ia o pauză pentru odihnă și refacere. Rugăcinea coboară până în lăuntru adâncurilor inimii. Pauza trăirii prin inimă este ocazia pentru rodirea minții.

*

Culte tradiționale care au încheieturi din Trupul Domnului vor rămâne așa, fără schimbări majore, pentru că sunt în ele inimi scumpe care trebuie să trăiască – dar nu-s pregătite pentru aceste schimbări – și pentru a rămâne o alternativă temporară sau definitivă pentru cei ce se vor naște în ele în viitor.

Dacă Domnul vrea să creeze încheieturi noi în Trupul Său, o va face împotriva oricăror opoziții, însă adversarii lor ar trebui să urmeze sfatul lui Gamaliel pentru a nu risca să lupte împotriva Domnului Hristos.

*

Transformând orice dorință se naște în inima ta în dorința după Domnul, tu trăiești prin El, ești lipit de EL și ajungi să guști Prezența Lui în inima ta.

Cuvântul „Cine se lipește de Domnul este un singur duh cu El” nu este o matriță inexistentă, ci devine o realitate vie, extraordinară pentru cel ce se lipește, din toată inima, de Domnul.

Dorințele inimii sunt izvoare ale vieții ce trebuie vindecate prin unirea cu Apa Vie a Duhului Sfânt ce trăiește în lăuntru creștinului.

*

Înainte de a fi gata să faci pasul următor cu Domnul, El îți dăruiește o parte din viața ta pe care s-o trăiești pregătindu-te astfel pentru ceea ce vei experimenta, spiritual, urmându-L.

Dacă prețuiești lucrarea Domnului în tine mai mult decât pe Domnul, mai ai de făcut un pas. Domnul e mai scump decât orice.

*

Dorul după Domnul se stâmpără punându-L totdeauna pe EL înaintea ta. Pe Domnul ÎL cunoști cu inima ta, căci mintea nu obține decât informații necesare despre EL pentru luminarea drumului.

Izvoarele inimii

*

Domnul nu alege în locul tău, dar odată ce ai ales viața, El te ajută s-o trăiești.

*

Vorbirea în limbi corintene este o armă împotriva Satanei și un mod de curățire a minții de mizeria demonică.

*

Păcatul te leagă, iar însuflețirea demonică te izolează în limitele demonului ce determină ispita și păcatul ei.

Păcatul oferă diavolului teren legal în inima, în mintea și în trupul nostru. Pocăința, din toată inima, reaprinde totdeauna Duhul Domnului în noi, pe care L-am stins prin păcat.

Și nu atât vitejia ta în luptă te va elibera, cât apropierea ta de Domnul, care ne dă viață din belșug.

Apropierea de Domnul îți aduce pacea și iertarea în suflet, împreună cu alte stări fericite de rai.

*

Noi nu suntem capabili de nimic bun, dar dacă-I cerem Domnului, EL ne dăruiește tot ce avem nevoie.

*

Dacă omul trăiește apropierea de Domnul și unirea cu EL în inima sa, Diavolul rămâne fără teren în omul acela, căci mintea lui e centrată, prin inimă, în Dumnezeu.

*

Există grade în iubirea de Domnul, primul fiind iubirea cu toată inima, apoi cu toată mintea etc.

A-L iubi pe Domnul cu toată mintea presupune:

1) a-ți centra mintea în Domnul din ceruri,

2) a te gândi la Domnul,

3) a avea părtășie cu Cuvântul Domnului, experimentând și trăind cunoștințele biblice acumulate în minte și cele citite din Cuvânt pentru a-ți zidi casa credinței și a ființei tale pe Stânca veacurilor care e Domnul Hristos.

Duhul nostru este omul lăuntric al inimii în adâncul

căruia locuiește Duhul Domnului. La fel, în adâncurile cămărilor minții trăiește veșnic cugetul sau conștiința noastră.

Iubirea Domnului cu toată mintea noastră ne deconectează mintea de orice influență sau prezență demonică.

Numai unită cu Duhul Domnului inima noastră este vie, căci unirea ei cu orice altceva este idolatrie și absența vieții de înviere.

Casa goală este vulnerabilă pentru venirea vechilor ei stăpâni, dacă nu o umplem cu iubirea pentru Domnul ce aduce Prezența Lui în ea.

În inima curată coboară Dumnezeu din omului ei lăuntric (duhul), pentru a se uni cu noi, pentru a cina cu noi și pentru a ne dăruia fericirea Dragostei Lui în comuniune cu centrul ființei noastre (care reunește toate părțile ce o compun).

Datoria mea este să-L iubesc pe Domnul, nu să-I cer Prezența, căci El nu rămâne „călător pentru o noapte” pentru inima ce arde pentru EL.

*

Domnul nu va trăi în locul tău, ci îți oferă șansa vieții infinite ca să trăiești prin EL. Această trăire se înmănunchiază cu dragostea de Domnul și cu unirea cu EL. Unirea cu Domnul ne umple de viața Lui. Nu poți cuceri viața Domnului prin puterile tale, dar dacă o dorești și o cauți din toată inima, ea coboară din Duh pentru a se uni cu inima ta curată, doritoare și flămândă după unirea cu Domnul.

Atunci când visurile tainice ale inimii I le dăruiești lui Dumnezeu în liniștea dragostei voastre...

În momentul în care ne preocupăm în inima noastră numai de Domnul, EL locuiește în inima noastră.

*

Păcatul stinge duhul și întrerupe contactul nostru cu Dumnezeu. Pentru a beneficia de spălarea păcatelor prin sângele Domnului, nu sunt suficiente pocăința și mărturisirea lor numai Domnului, ci trebuie să umblăm în lumină în mijlocul fraților noștri, mărturisindu-ne păcatul unui frate de încredere.

Abia prin umblarea în lumină – prin care Lucifer este dat în vileag – sângele Domnului ne curățește de orice păcat: „Dacă umblăm în lumină după cum Domnul este lumină avem părtășie unii cu alții și sângele lui Hristos ne curățește de orice păcat.”

*

Dacă îți îndrepti atenția spre lumea exterioară nu mai ajungi să fii mulțumit cu ceea ce ai, dar dacă te concentrezi spre Domnul, te vei folosi de lumea asta ca nefiind a ta.

*

Atracția spre Domnul este opera Lui. Sentimentul că nu ești singur este opera Lui.

Omul nemântuit trăiește izolat în mintea lui, având spiritul mort (rupt de Domnul). După nașterea din nou într-o viață curată și prin Harul Domnului, omul trăiește în dimensiunea veșniciei prin mintea lui – care nu mai e singură, ci însoțită de Prezența Domnului – și prin duhul său locuit de Duhul Domnului.

*

Somnolența este refuzul vieții, refugiul unui suflet neputincios și nemulțumit, un mijloc de supraviețuire când nu mai poți trăi, dar un izvor de apatie în suflet.

Autocompătimirea este blocarea voluntară în propria neputință, cu plângere de milă și cu refuzul de a face măcar ceea ce poți să faci.

Depresia este un demon care îți chinuie sufletul prin durere și prin diferite stări negre și distructive.

*

Și dincolo de puternicele dorințe ale inimii, care pretind împlinire, sunt impulsurile ei care odată acceptate programează ființa să le trăiască. Probabil că aceste impulsuri au fost numite de Solomon „izvoarele vieții care ies din inimă”.

*

Cine se înalță pe sine în inima lui, deasupra altora, se numește îngâmfat și mândru, devenind orb spiritual, dar cine își smerește inima până la a fi nimic, are acces direct în duh.

*

Domnul lucrează în noi zdrobirea părților componente ale sufletului și ale inimii, pentru a ne maturiza, lăsând să fim confrunțați și cu lucrarea duhurilor răutății, pentru a ne face capabili să ne deosebim pe noi înșine în cele mai fine colțișoare, să-l deosebim pe diavol, dar și pe Duhul Domnului. Duhul Sfânt ne va îndemna, ne va ajuta, ne va învăța și ne va întări – dacă Îi vom cere ajutorul – după ce am renunțat să ne mai descurcăm și să mai lucrăm prin forțele sufletului nostru.

Încrederea în Domnul este un loc de refugiu și o busolă pe drumul spiritual, când inima e confuză și nu știe încotro s-o apuce.

*

Trăirea prin Domnul este o părtășie și o prietenie cu Duhul Domnului, cu care intri în relație în urma unei mari nevoi și a unei totale slăbiciuni de-a te mai descurca singur și de-a mai trăi prin forțele tale – care au ajuns la capăt. Nu este o trăire prin inimă, nici extazul sau gustarea Domnului (adică cina cu EL), ci cuprinde toată ființa și persoana ta care este infuzată de Duhul Sfânt – diferit de orice parte din ființa ta și diferit de duhurile satanice – în mod echilibrat, sănătos, eliberator, care nu te izolează în interior, ci te ajută și-ți dă forță să trăiești în lumea materială ca cetățean al cerului. Trăirea prin Duhul nu este rezultatul unei metode sau a unui efort sufletesc, ci e o părtășie cu Duhul Sfânt prin care trăiești și care pătrunde toată ființa ta: de la trup, minte, inimă și toate părțile componente ale sufletului. E o minune a Harului și a Domnului care te conduce până aici. Glorie Mielului!

Duhul Sfânt nu are nimic străin, ciudat, straniu, izolat sau distructiv, ci e total binefăcător și desăvârșit dumnezeiesc.

*

Încrederea în Domnul și bizuirea pe EL înving neputința inimii de a trăi. Prin rugăciune omul lăuntric respiră și primește energie ca să trăiască.

*

Inactivitatea – ca stil de viață – este o expresie a retragerii, a revoltei, a frustrării și a neputinței de a trăi viața din plin, în modul dorit.

Când descoperi că anumite stări ale sufletului tău depind de gândurile tale – și de gândurile involuntare pe care le accepți și le rumegi în mintea ta – de programul tău de activitate și somn, de rugăciunile tale și mai ales de smerenia minții tale (smerenie care trezește și activează duhul tău), și mai puțin de activitățile demonice ori de presupusa insensibilitate a lui Dumnezeu față de tine ...

*

Drumul cu Domnul se descoperă în relație reciprocă și în timp, prin tot ce-ți este dat să treci.

*

Când descoperi că multă parte din deznădejde este opera ta, accepți să-ți iei voința-n mâini, ca să te aperi.

Dacă nu te porți aspru cu trupul tău și nu-l ții în stăpânire, te va ține el pe tine.

Viața îți este dată. Sensul ei l-a stabilit Creatorul. Îți rămâne să accepți sau nu. Supunerea și smerenia te ajută să treci prin imposibilitatea de a trăi dizolvând rebeliunea neputinței.

Munca este un ordin al Creatorului pentru om – atât în Eden înainte de cădere, cât și după – pentru buna funcționare a ființei umane, dar nu este o alegere după bunul plac al omului.

*

Visurile inimii sunt o trăire prin care ea se hrănește cu ceea ce produce, dar nu sunt o trăire prin Domnul, nici iubirea pentru El.

*

Psihologia este încercarea de a studia omul și de a-i rezolva problemele sufletești, dar fără Domnul.

Când persoanele devin pentru tine un mijloc de a-ți atinge scopurile, relațiile tale sunt expresia egoismului tău, nu a dragostei tale.

*

Statornicia cu care Domnul te conduce mai departe ...
prin viața de zi cu zi, pas cu pas.

*

Lucrurile lumii sunt astfel făcute ca să nu reziste mult timp. Investește în ceea ce rămâne veșnic, în ceea ce nici focul, nici moartea și nici veșnicia nu vor putea distruge.

Rugăciunea, relațiile bune și sănătoase, dărnicia, roadele Duhului rămân.

*

Cine vrea să renunțe la responsabilitate devine incapabil să muncească. Responsabilitatea este o stare voluntară a inimii. Poartă câtă responsabilitate poți, dar împarte-o cu Domnul care te ajută s-o duci.

*

Mâna harnică depinde de atitudinea inimii. Trândăvia este o stare de complacere în inactivitate, în lipsă de răspundere și-n moleșeala gândurilor, sfidând orice le-ar deranja.

*

Dacă inima reușește să-i primească înapoi pe cei pe care i-a izgonit din ea, va trăi împăcată și liberă.

*

Trăirea în Cuvântul Domnului Isus ne califică drept ucenici ai Lui, care-L urmează în fiecare zi. Pășirea pe urmele lui Pavel înseamnă și pășirea pe urmele Domnului.

Nu vom reuși să împlinim Cuvântul prin puterea noastră, dar dacă vrem să ascultăm de Cuvânt, Domnul ne va dărui puterea de împlinire a lui. Aici intervine Harul, căci Cel ce ne dăruiește voința și puterea de împlinire este Domnul care dă Harul. Harul nu este lipsa pocăinței și nici refuzul de a trăi în Cuvânt, dar Harul ne dă puterea pocăinței și trăirii în Cuvânt – dacă noi le dorim. Dacă ești născut din Dumnezeu, nu poți să nu ai aspirațiile și visurile vieții noi, dar numai prin Har acestea-s posibile.

*

Acțiunile și vorbele altora pot crea în noi stări de supărare, nemulțumire, mânie, iuțime, răutate și vorbire de rău pe care trebuie să le recunoaștem, să le stăpânim și să le lepădăm din sufletul nostru, îmbrăcându-ne inima cu îndurare, bunătate, smerenie, blândete, îndelungă răbdare și pe deasupra tuturor cu dragoste – Coloseni 3. Iar dacă L-am urmat pe Domnul pe calea lepădării de sine și a purtării crucii, vom putea stăpâni sufletul nostru tratat de El.

*

Una din marile minciuni ale Satanei este că Dumnezeu este prea bun ca să pedepsească oamenii și prin această minciună îi orbește ca să nu se întoarcă la Domnul prin pocăință.

*

Dacă trăiești prin minte ești stresat, îngrijorat și neputincios, dar dacă trăiești prin duhul tău născut din Dumnezeu, trăiești în liniștea și în odihna veșniciei.

*

Dumnezeu nu te poate ajuta în lucrurile la care tu nu vrei să participi, pentru că altfel ți-ar încălca libertatea voinței.

Cel mai măreț și extraordinar lucru – cu valoare veșnică – pe care-l poate face un om în viața sa este Voia Domnului pentru el. Ea rămâne în eternitate „bună, plăcută și desăvârșită”.

*

Cerând de la Domnul putere să te gândești la lucrurile de sus, primești – ca o consecință – capacitatea de „a te folosi de lumea aceasta ca nefiind a ta, căci chipul ei trece”. Când te gândești la lucrurile de sus, te-ai mutat cu inima în cer.

*

Când Domnul nu te mai lasă ca să funcționezi în unii parametri spirituali vechi, o face ca să te determine să descoperi alții noi. Iubirea de sine, iubirea vieții proprii și a sufletului cât și fuga de suferință, sunt printre cele mai mari piedici în calea înaintării pe urmele Domnului și în calea creșterii spirituale.

Descoperirile Domnului sunt pentru inima noastră ca hrana cu care mai trăim și mergem înainte.

*

Atunci când nu mai poți să faci nimic, dar ai dori să faci Voia Domnului, roagă-L pe EL să-ți dea puterea și înfăptuirea Voii Lui și El ți le va dărui astfel că vei ajunge să o faci ușor și din dragoste pentru EL.

*

Amintirea celui pe care îl judeci în sufletul tău te va urmări și când stai liniștit, dar cel pe care nu-l mai judeci nu te va deranja nici măcar în amintire.

*

Intrarea în tine însuși și recunoașterea răniilor inimii tale te conduc în realitatea inimii care te pune în contact cu Dumnezeu. Astfel primești forța de viață necesară, voința de a trăi și sentimentele care vin dintr-o relație cu Domnul. Sângele și carnea nu pot suporta multă vreme Prezența Domnului, dar inima are nevoie de ea ca să-și încarce motoarele și să trăiască.

În adâncurile inimii celor născuți din Dumnezeu trăiește Domnul pe care avem nevoie să-L atingem, dacă vrem să trăim o viață spirituală – fără de care inima noastră nu va fi saturată în veci – căci odată ce am gustat din viața lui Dumnezeu vom suferi pustiul în moartea din suflet, dacă nu-l atingem pe Domnul din adâncurile inimii.

Atingerea Domnului cu inima noastră duce la inundarea ei cu viața Domnului și cu Duhul Lui, iar odată cu acestea, cu valorile și comorile veșnice ale raiului. Odată ce inima ÎL atinge pe Domnul din adâncurile ei, toată ființa este inundată de Duhul Domnului și astfel trăim prin Duhul.

Trăirea prin Duhul este diferită de venirea Duhului peste ceva care manifestă darurile Sale de putere.

În neputința cărnii, de multe ori nu-L putem atinge pe Domnul din adâncurile inimii noastre, dar vine timpul când nevoile de viață, de putere și lumină ale inimii ne conduc spre intrarea în noi înșine și spre recunoașterea răniilor inimii care ne

duc la Domnul ce trăiește în adâncurile inimii noastre – dacă suntem născuți din EL! Când inima e plină de viața Duhului, trăim prin viața de înviere – aceasta făcând ușoare și rugăciunea minții ca mijloc de relaționare cu Domnul, cât și faptele și lucrările necesare vieții pământești. Când inima nu e rănită de absența Domnului în trăire ori de păcat, înseamnă că e plină de viața Domnului sau de puterea de viață ce a primit-o când era în Prezența Domnului.

Duhul nu-și deschide porțile decât în fața nevoilor puternice ale inimii, dar nu la orice capricii ale sufletului.

*

Atunci când ierți pe cineva reușești să nu-l mai judeci.

*

Putem alege – fiindcă trăim – să trăim îngrijați, anxioși și stresați ori să trăim încrezându-ne în Domnul și bizuindu-ne pe EL, căci „cine se încrede în Domnul este fericit”.

*

Diavolul te leagă pe măsura păcatului ce îl reprezintă – dacă-l faci în faptă sau în gând.

*

Mai bună este vegherea decât somnolența și lucrul decât inactivitatea. Munca echilibrată este una din căile lui Dumnezeu pentru om, care îl menține sănătos și armonios.

Somnolența este evadarea din realitate într-o dimensiune a timpului psihic ce trece mai repede. Nu intra în somnolență – dacă nu vrei să îți devină un obicei care-ți face sufletul apatic.

*

De noi depinde dorința de a schimba atitudinea pentru a ne încrede în Domnul, cât și cererea de ajutor pentru a primi această atitudine; iar restul îl face Domnul.

*

Izolarea în minte nu este trăirea prin duhul, dar așteptarea Domnului este valoare în comparație cu preocuparea materialistă.

*

Acțiunea este un război cu materia, cu scopul de-a o transforma în forma dorită.

*

Păcatul stării de îngrijorare se învinge prin încrederea în Domnul.

*

Răutatea este un sentiment care izbucnește verbal – și chiar fizic – și pe care Domnul trebuie să-l mistuie prin focul Său.

*

Toți oamenii sunt ispitiți – fiecare în „slăbiciunea lui de inimă” – dar rugăciunea ne aduce ajutor din cer ca să nu intrăm în ispită, cât și să nu cădem în ea. Dacă-i cerem Domnului, EL ne dăruiește mijlocul ieșirii din ispită.

*

Trăirea pentru senzațiile de plăcere pentru mâncare, pentru băutură, privire, comoditate, sex etc., limitează personalitatea la nivelul animalic de carne și o condamnă – datorită păcatelor cărnii – la iazul etern de foc. Cine trăiește în duhul unui păcat este obsedat de acel păcat – care-i devine stăpân.

*

Uneori hotărârea inimii anulează o decizie rea a voinței.

*

Apatia cheamă depresia și duhul morții.

Inima care nu cere Duhului Sfânt să o umple, va fi agresată, chinuită – și chiar însuflețită – de duhuri demonice, căci casa goală permite chiriași, dacă nu-i locuită de Creator. Chiar și pentru o inimă mântuită, sufletul trebuie umplut cu Duhul Sfânt – dacă nu vrem să trăim lupte, chinuri și însuflețiri străine. Căci armonia inimii noi cu sufletul se face prin Duhul Domnului. Duhul omului născut din Dumnezeu nu însuflețește persoana decât dacă aceasta trăiește în armonie cu Duhul Sfânt. Această colaborare este benevolă și activă. Nu vom beneficia de

viața duhului în inima noastră dacă inima e preocupată, absorbită și dependentă de lucruri și de stări străine Vieții Domnului, din duhul născut din EL. Dar vom beneficia și vom trăi viața de înviere – în multe sale manifestări – dacă persoana noastră trăiește în armonie cu Duhul Domnului care locuiește în duhul nostru. Când nu mai funcționează nimic, rugăciunea către Duhul Sfânt, ca să ne umple inima, va funcționa.

Este un mare Har să poți face deosebirea dintre tine și duhurile rele și Duhul Sfânt. Spiritul Domnului este cel mai fin și gingaș Spirit. Și când realizezi că trăiește în tine și poți avea părtășie, ajutor, susținere și împlinirea nevoilor interioare prin EL...

Una din manifestările iadului este să fii singur în tine însuși, când știi ce înseamnă să trăiești împreună cu Duhul Sfânt, în ființa ta.

*

Părerea de sine degenerază în iubire de sine, în privirea de sus peste alții și-n mândrie. Înlocuiește părerea de sine cu conștiința de Domnul, cerută în rugăciune. Duhul Sfânt nu te poate umple decât dacă ți-ai trăit goliciunea lăuntrică totală.

*

Influența vinului stinge Duhul. Ca să păstreze puterea Duhului Sfânt, Samson trebuia să nu bea nici vin, nici altă băutură îmbătătoare. Un trup comod va condiționa persoana care-l are să facă numai ce îi place lui – dacă nu e strunit și ținut în stăpânire.

*

Dacă Domnul nu-ți face parte de noi prorocii, înseamnă că vrea să te lupți lupta cea bună a credinței prin prorociile făcute până acum despre tine.

*

Dacă te complaci în inactivitate și-n moleșală vei fi cuprins de apatie, de depresie și neputință.

*

Căci nu cunoștința ne lipsește pentru a sta în picioare ca și creștin, ci supunerea la Cuvintele Domnului Hristos, ca să nu ni se dărâme casa credinței în furtunile vieții.

*

Când Domnul te ajută să-ți vezi aroganța și îngâmfwarea prin care te consideri deosebit și superior celorlalți – sau majorității – înseamnă că Domnul vrea să te curățească pentru a te face smerit. De multe ori stările de depresie și angoasă se datorează aroganței și îngâmfwării – ca o cădere venită în urma mândriei. Pentru că te ridici deasupra fraților tăi – creștinii – ai ieșit de sub protecția autorității date unității lor și te-ai expus singur săgeților satanei de depresie, angoasă și gânduri păcătoase involuntare, dese.

*

Vine vremea când nu mai poți trăi prin legea Cuvântului scris în mintea ta și când începi să trăiești prin dragostea din duhul tău pentru Domnul și prin dragostea Lui pentru tine. Trăirea prin legea Cuvântului Noului Testament distruge, în timp, energia naturală a eului sufletesc, astfel încât ajungi – dacă ești sincer și consacrat Domnului – să nu mai poți trăi Cuvântul ca lege. Și când reușești – din pricina zădărniceii efortului – să renunți la efortul de a trăi în Cuvânt ca o lege, Domnul eliberează în tine dragostea duhului pentru EL.

Nu luarea Cuvântului ca pe o lege te va ajuta să-l împlinești, ci hrănirea inimii tale cu dragostea Domnului din duh și așteptarea în odihnă a faptelor rânduite mai dinainte, de Domnul, ca să umblăm în ele.

Luarea Noului Testament ca pe o lege te duce în neputința și-n moartea eului sufletesc, dar hrănirea cu dragostea Duhului te duce-n odihna Domnului și-n libertatea de a trăi Cuvântul prin puterea duhului.

Nu putem avea prima dată dragostea duhului – chiar dacă gustăm pe parcurs atingerea lui – pentru că forța naturală a sufletului carnal este contrară duhului. Așa că atâta timp cât

avem energia naturală ni se potrivește Cuvântul Domnului „Cine păzește poruncile mele acela mă iubește”, iar aceasta este iubirea sufletului. Dar vine vremea când omul lăuntric crește și omul sufletească își macină energia împlinind Cuvântul până când această forță naturală din om se epuizează pentru ca persoana creștină să guste, să aibă și să trăiască prin dragostea duhului care ne va face să împlinim Cuvântul prin duhul și astfel ajungem la Cuvântul Domnului „dacă mă iubiți veți păzi poruncile Mele”. Nu există abatere de la porunci pentru creștinul normal, dar există o mare diferență între sursa de putere a împlinirii lor.

*

Dacă nu vom dezvolta adunări sau grupuri de părtășie spirituală, nu vom avea unitatea Duhului – chiar dacă avem o parte din lucrările Lui – și nu vom avea binecuvântările pe care le revarsă Domnul peste cei uniți în Duhul (care sunt creșterea și funcționarea ca mădulare unii altora).

*

Plinătatea de sine este fiica mândriei. Devii plin de tine pentru că ești mândru, egoist și autocentrat.

Părerea de sine te autocentrează, dar lepădarea ei te centrează în Domnul.

*

Dacă îți hrănești inima cu lucrurile pământului, ele îți vor aduce zădărnici și moarte, dar dacă te gândești la lucrurile de sus – dorindu-le – vei avea viață-n inimă. Fii gata în fiecare zi să mergi cu Domnul spre ceea ce vrea EL să trăiești azi, dar nu spre ceea ce vrei tu să trăiești.

*

Rugăciunea pentru autorități și pentru toți oamenii este o manifestare responsabilității sociale, iar acțiunea folositoare binelui comun este o dovadă a responsabilității.

*

Trăirea adevărului „tot ce faceți să faceți dintr-o inimă bună ca pentru Domnul și spre slava Lui”, combinat cu adevărul

„umblați cu duhul” – realizată prin Harul cerut și primit – te conduc într-o trăire spirituală cu Domnul.

*

Dorințele puternice și presante după unele lucruri își pierd puterea dacă nu le împlinești două-trei zile, devenind dorințe obișnuite. Pofta altor lucruri se stinge dacă nu o împlinești.

*

Sunt diferite căile prin care Domnul ne atrage și ne cheamă după EL, în Duhul, prin voința și puterea de îndeplinire a diferitelor părți ale Adevărului din Cuvânt.

Vin vremurile când mana din pustiu și apa din stâncă nu te mai împlinesc, după cum nici cântarea, rugăciunea și citirea nu te mai satură, ci ajungem să tânjim după grâul și fructele Canaanului. Și așa ajungem să deosebim puterea sufletească de viața duhului – pe care o trăim uneori.

*

Nu dăruie plăcerea inimii tale decât numai lui Dumnezeu. O inimă curată și bună, întreagă pentru Domnul, se primește la cerere, căci altfel inima te poate atrage în planuri, amintiri, dorințe, impulsuri și vise. Hrănirea cu Cuvântul „Nu vă strângeți comori pe pământ, căci acolo unde este comoara voastră este și inima voastră” și cu Cuvântul „Gândiți-vă la lucrurile de sus” sfințește inima prin Adevărul Cuvântului.

Sărăcirea voluntară în schimbul îmbogățirii în ceruri este o valoare, o virtute, o calitate superioară a vieții, o treaptă mai înaltă în slavă și mai adâncă în duhul. Ni se mângâie și ni se vindecă inima gustând Cuvântul „Dacă avem ce mânca și cu ne îmbrăca ne este îndeajuns”. Cu duhul viu nu se poate îmbrăca decât o inimă smerită, ca un copil înțărcat la sânul mamei și dezbrăcată de trăirea prin minte și prin sine însăși.

*

Adu-ți trupul ca o jertfă vie. Potolește-ți foamea, dar ține în stăpânire pofta după alimente speciale. Mănâncă atunci când ți-e foame, dar nu pentru că ai poftă.

*

Pentru că refuzi să acorzi atenție și iubire semenilor tăi, deconsiderându-i și tratându-i cu nepăsare, nu vrei să mergi niciunde și devii închis, autocentrat și egoist și nu mai vrei să ai relații.

*

„Sufletul inactiv va duce lipsă”, iar „Somnolența face sufletul apatic” (Solomon). Duhul apatiei invadează sufletul în timpul somnolenței, căci somnolența este o viață paralelă, dusă în spațiul psihic, în care timpul aproape stă pe loc și unde amintirile, imaginația, gândurile involuntare și duhurile rele se amestecă. Un duh rău intrat prin somnolență te va chinui până îl vei recunoaște și, cu ajutorul Domnului, îl vei da afară.

Nu există viață adevărată fără lepădare de sine și fără ne iubirea vieții proprii până la moarte.

*

„Cine se retrage caută ce-i place lui însuși, dar este împotriva adevăratei înțelepciuni”. (altă traducere)

Când duhul retragerii îți bate la ușă, ți se va părea că orice ai de făcut este cât un munte. De aici până la decizia de a te retrage este doar un pas și odată cu ea intră în tine acest duh rău și ascuns al retragerii din viață, ca să devii asistent la ea. Astfel vei trăi chinuit și pierzând binecuvântările Domnului pentru tine, din cauză că nu vrei să mai participi la viață și să o trăiești deplin, până îți vei revoca decizia de retragere și vei izgoni duhul ei rău cu ajutorul Domnului.

*

Sentimentul vieții duhului – care ne infuzează deseori ființa – ne conferă valoarea adevărată care este interioară.

Lepădarea de sine și capacitățile duhului ne fac în stare să iubim cu dragostea care se dăruiește. Lipsit de viața, de dragostea și bucuria duhului, sufletul este sărac, orb, ticălos și gol.

*

Suferința și neputința aduc disperare în inimă, dar încrederea că toate lucrează împreună spre binele tău seamănă sămânța speranței.

*

Deși distincte, părțile făpturii noastre sunt strâns legate între ele și dependente una de alta.

*

Acuzarea, judecarea și neiertarea altora cheamă peste tine forțele demonice, ca să te judece. Mai bine să ierți decât să judeci, căci pentru iertare nu te condamnă nimeni. Nu-ți hrăni răutatea inimii cu acuzații, cu judecăți și critici, ci hrănește-ți inima cu iertare, cu acceptare și cu dăruire, căci atunci impulsul natural al răutății se va stinge.

Vine vremea când te poți folosi de capacitățile inimii ca de niște organe pe care le întrebuințezi pentru ceea ce este bine.

Acuzarea, critica, judecarea și neiertarea altora ne scot de sub protecția Domnului, care îngăduie să fim loviți de diavol până vom plăti tot ce datorăm.

Complimentele sincere către o persoană sunt o dovadă a acceptării și a puterii de dăruire a celui ce le face.

Faza în care suferința te face egoist și autocentrat este prima parte, dar dacă nu te încăpățânezi să rămâi pe loc, ci Îl urmezi pe Domnul mai departe, în a doua parte a suferinței devii iubitor și bun.

Când răutatea unora lovește în iubirea ta pentru alții nu participa, ci ocolește răul biruindu-l prin bine cu o binecuvântare și cu un îndemn spre bine.

Roda Duhului este dragostea. Numai într-o inimă curățită de răutate poate rodi dragostea.

Nu-ți extinde inima pentru judecarea nimănui, ci pentru iertare, acceptare, mijlocire și dăruire de sine. Dacă Duhul Sfânt nu convinge pe cineva de păcat, judecarea ta peste el nici atât. Dacă arzi din cauza căderii cuiva în păcat, atunci vei mijloci pentru el – căci în final fiecare este responsabil de ceea ce face – dar arderea mijlocirii ne ajută să acceptăm și să iubim pe toți oamenii. Rugăciunea „Doamne ai milă de omul acesta” încredințează lui Dumnezeu soarta celui păcătos și sarcinile lui, căci „fiecare își va purta propria lui sarcină”.

Faptul că ai pe cineva în inimă înseamnă că ești responsabil pentru el cu iertare, mijlocire, accepare și dragoste.

*

Când faci lucrurile destinate ție de Dumnezeu să le faci, simți că trăiești normal.

*

Domnul nu vrea să ne lipsească de farmecul și frumusețea fiecărei vârste spirituale... Și când le discerni, gustă-le cu bucuria unui copil iubit și binecuvântat de Tatăl.

*

Uneori, ca să discernem Duhul Domnului, trebuie să trecem prin văi adânci și reci și negre ca să ne vedem goliciunea interioară și să recunoaștem răutatea Satanei – din care numai Bunul Duh Sfânt ne scapă.

Duhul Sfânt nu ne poate umple decât în măsura în care ne lăsăm curățiți de alte duhuri și de omul nostru vechi. Un duh necurat, la care renunțăm cu greu, este cel al judecării altora, al acuzării și stigmatizării altora.

*

„Comoara de preț a unui om este munca”. Munca echilibrată este o parte din viață. Cine refuză munca refuză viața al cărei izvor este Dumnezeu.

*

Oaia singură e atacată de lupi.

Nu vă izolați de frați, strângeți legăturile, uniți-vă! Nu vă judecați. Adunați-vă sub Domnia Domnului și lupii vor fugi.

Nu fă slujba acuzatorului fraților, ca să nu intri pe mâna lui. Nimeni nu-ți cere să faci tot ce fac frații tăi, ci să-i accepți, pentru că și ei sunt frații tăi...

*

Când nu mai funcționează nimic spiritual, zidește-ți inima crezând promisiunile Domnului.

O picătură din fericirea inimii lui Dumnezeu te umple de viață și de energie spirituală, prin care trăiești spiritual în vasul ființei tale.

Abandonarea în mâna Domnului ca EL să facă ce vrea cu noi, înmoaie inima și ne face ca un lut moale în mâinile Creatorului, ca EL să ne modeleze după toată Voia Sa.

Când trăiești prin iubirea de sinele pe care nu-l poți lepăda – pentru că-l iubești – atunci hotărârea voinței și a întregii persoane va supune emoția și starea sufletului făcându-te capabil de lepădare de sine și de abandonare în Mâna Bună a Iubitului tău Mire.

Abandonarea în mâinile Domnului, pentru ca EL să facă ce vrea cu tine, aparține slujirii tale în duhul tău pentru Dumnezeu.

*

Impunerea Legii lui Hristos izvorăște din duhul de lege al Satanei.

Atragerea spre Legea lui Hristos și convingerea de păcat aparțin Duhului Sfânt.

Trăirea în păcat și călcarea Cuvântului de către mădularele integrate în Trup se disciplinează prin Duhul conform Cuvântului – care este „dreptarul învățării sănătoase” – de către supraveghetorii puși de Duhul Domnului pentru asta și chiar Duhul Sfânt ne disciplinează personal. Disciplinarea nu este impunere, ci o corectare în dragoste. Chiar darea pe mâna Satanei este făcută din dragoste, pentru mântuirea duhului celui disciplinat prin suferință, ca să nu hulească.

Duhul satanic de lege care impune Cuvântul ca lege se manifestă datorită râvnei fără pricepere și datorită răutății și mândriei celor înșelați și însuflețiți de diavol pentru aceasta.

*

Duhul materialismului se luptă să te determine și să te însuflețească să agonisești tot ce îți dorești din lumea materială, pentru tine și casa ta, dar să nu faci dărnicie și milostenie celor sărmani și să nu faci fapte vrednice de pocăință. Acest duh aduce gânduri în arena minții, prin care să te preocupe de agonisirea materială.

Lepădarea de sine și de tot ce ai presupune chiar și

lepădarea de lucrurile strict necesare și eficace pe care le păstrezi în inima ta.

Cele mai puternice dorințe se sting prin cererea în rugăciune a lepădării de sine și de tot ce ai.

Dorințele neîmplinite și nelepădate se transformă în resentimente ca: nervozitate, irascibilitate, iuțime, mânie etc.

Dorința este unul din izvoarele inimii care hrănește ceea ce vrei.

Dezbrăcarea inimii de dorințe după lucruri și îmbrăcarea ei cu dorința după Domnul...

Dezbrăcarea de omul cel vechi presupune și dezbrăcarea inimii de dorințele furtunoase care o blochează și îmbrăcarea ei cu dorința după Domnul, care o eliberează.

Sentimentele de iuțime și mânie vin din emoția sufletului, dar mânjesc și cuprind și inima care trebuie să se dezbrace de ele și să îmbrace blândețea, bunătatea, îndurarea, smerenia, răbdarea, dragostea.

„Să vă dezbrăcați de omul cel vechi cu faptele lui și să vă îmbrăcați în omul cel nou care se înnoiește spre cunoștință deplină după chipul Celui ce l-a creat”.

*

Sânguința voinței pentru un lucru poate produce agitarea inimii. Aceasta trebuie dezbrăcată pentru a îmbrăca blândețea și liniștea inimii.

*

Soțul creștin are datoria să se roage pentru vindecarea soției sale, în caz de boală – căci lui i s-a încredințat autoritatea de cap – și să-l mustre pe Diavol în caz că el a atacat-o ori să-L roage pe Domnul s-o vindece dacă e bolnavă din cauze naturale, cât și să ceară Domnului s-o lumineze și să-i arate greșelile ei în cazul când suferința este pentru cercetare și curățire.

*

Creștinul ar trebui să nu se gândească cum să adune și să cumpere, ci cum poate trăi cu cât mai puțin, dăruind cât mai mult.

Când Domnul este singura ta dorință, ÎL poți aștepta să vină, căci ești pregătit.

*

Debracă-ți inima de grijuri, de plăcerile vieții și de pofta altor lucruri, căci dincolo de inima curată este Domnul Dumnezeu.

Conformarea exterioară sau interioară la chipul veacului ori tânjirea după ea, arată țelurile pământești ale inimii noastre în această lume trecătoare cu tot ce este în ea.

*

Duhul mijlocirii este un duh de rugăciune care izvorăște din gravitatea inimii lui Dumnezeu și devine accesibil prin gravitatea inimii noastre, care captează intențiile duhului nostru. Este diferit de sarcina duhului și poate fi stins.

*

Duhul materialismului caută să te însuflețească să te preocupi în mintea și-n inima ta de lucrurile materiale și să cumperi mai mult decât strictul necesar și eficace, dar să nu te preocupe grija pentru săraci și cum să dăruiești celor sărmani.

*

Întocmirile gândurilor din inima noastră și visurile ei se împletesc cu planurile și dorințele ei.

*

Duhul ripostei te determină să reacționezi involuntar la provocările altora – și la reproșurile lor – prin stări emotive negative și prin violență verbală și chiar fizică, împietrindu-ți inima prin duritate. Nu este o simplă reacție emotivă pe care un om cu sufletul tratat de Domnul o poate stăpâni, ci este ceva demonic care provoacă ripostă involuntară, automată. Când descoperi acest duh rău în sufletul tău, muștră-l prin sângele Domnului și spune-i ca și arhanghelul Mihail: „Domnul să te mustre Satano, Domnul să te mustre”, după ce te-ai dezis de el pentru totdeauna în inima ta și verbal.

Pe măsură ce înaintezi cu Domnul pe cale, EL te schimbă după chipul Său și te purifică de orice rău.

*

Când tu te gândești la binele altuia, Domnul se gândește la binele tău, iar când tu faci bine altuia, Însuși Dumnezeu îți face bine ție.

*

Uneori poți să-ți stăpânești inima, dar alteori trebuie să-L rogi pe Domnul s-o facă pentru tine.

*

Simplificarea vieții prin sărăcirea voluntară micșorează dezvoltarea dragostei de sine manifestată prin plăcerea pentru lucruri, crescând puterea de a dărua celor în nevoie.

*

Dacă urmărești sărăcirea și faci un scop din ea, atunci ea devine un idol.

Duhul Domnului integrează frații fameni în mijlocul societății, între frații lor în Domnul din încheietura Trupului Domnului în care sunt rânduți.

Asceza este plăcerea sufletească a anumitor temperamente care își impun manifestarea structurii lor peste viața oamenilor care le au. A-ți impune sufletul ca lege peste duh aduce blocarea duhului și este ceva carnal, dar urmarea Domnului prin inima curată este viață în libertate și odihnă.

Este Voia Domnului să fac ceea ce fac ori este doar ceea ce vreau eu în ruptul capului. „Cine se retrage caută ce-i place lui însuși, dar este împotriva adevăratei înțelepciuni” (Solomon).

*

E drept că unii frați își găsesc mai greu încheieturasau – pentru că aparțin din ceea ce dă încherietura lor – înaintează mai mult singuri cu Domnul rămânând în relație cu membrii aceleiași cete. Dacă ceata lor este formată din cei ce au aceeași chemare, atunci încheietura lor este formată din cei ce ÎL urmează pe Domnul pe aceeași linie.

Pentru cei care ÎL urmează pe Domnul pe calea crucii, linia lor nu este exclusiv Bunătatea Domnului și darurile

Duhului Sfânt. Chiar dacă Domnul restaurează în Biserică porțiuni întregi din credința în Cuvântul scris, există frați care nu fac parte din echipa de restaurare și care cred întreg Cuvântul situându-se în altă încheietură din Trup.

Indiferent de încheietura în care ești integrat, important este să-L urmezi pe Domnul pe calea pe care te-a chemat EL pe tine personal.

Mijlocirea pentru toți frații dezvoltă în fiecare receptivitatea la Duhul Domnului și zidește în inima lor capacitatea de a-L urma pe Domnul înainte.

Linia nu este încheietura, ci mănunchiul învățăturilor de bază ale unei încheieturi sau a unui mădular.

Încheietura este legătura spirituală pe care o au două sau mai multe mădulare prin părtășie spirituală, ajutor și sprijin reciproc, întâlnire în jurul Domnului, zidire în dragoste, acceptare, iertare, încurajare, îndemnare și muștrare în mod reciproc, libertatea Duhului în unitate de inimă, suflet și gând. Încheietura oferă Trupului zidire prin acceptare, prin dragoste și unitatea Duhului, participând la alcătuirea legăturii strânse și la creșterea vieții Trupului, prin lucrarea specifică ei.

*

Trăirea prin minte îți leagă viața. Trăirea prin inima curată e libertate. Mintea dă porunci și face legi. Inima iubește și iartă. Învățăturile minții se pot bate cap în cap, dar înțelegerea inimii aduce odihnă. A fi legat în inimă ori a fi legat în duhul? Dacă nu ești blând și smerit în inima ta, nu mai găsești odihnă pentru sufletul tău.

Poruncile minții și tendințele temperamentului sunt sufletești și brutale. Chiar și trăirea Cuvântului prin minte e brutală și legalistă, dar urmarea Domnului cu inima eliberează trăirea Cuvântului prin libertatea duhului.

*

Pisălogeala este asuprirea altuia prin cuvinte, cu scopul de a-ți impune voința, ideile și interesele.

*

Inima curată este fereastra prin care ÎL vezi pe Dumnezeu.

Trebuie ca în centrul ființei tale să nu posezi nimic, lepădându-te de tot ce ai, căci Domnul nu coboară într-o inimă plină de sine, de lucruri, de persoane sau de orice altceva, ci EL vine în inima pentru care EL este TOTUL, Cel Dorit, Centrul, Mirele. Când inima se curățește și se centrează în Dumnezeu, atunci Stăpânul Suprem, Creatorul, coboară în ea oferindu-i părtășia inimii Lui.

*

Lăcomia este o stare a inimii care dorește mereu alte lucruri materiale și nu se mai satură și nu mai este mulțumită cu ce are.

*

Renunțarea la părerea de sine te centrează direct în Dumnezeu, din duhul tău.

*

Deși în duh spune taine, vorbirea inimii în limbi corintene zidește persoana.

Nu îndreptarea minții spre duh te centrează în omul lăuntric, ci lepădarea de sine.

*

Când te supui cerințelor Duhului, Domnul îți descoperă taine pe care nu le cunoști, dar când nu te supui Domniei Duhului trăiești slăbiciunea și dărâmarea inimii.

Cerințele duhului îți oferă pașii înainte pe Calea Domnului – pe care îi faci în supunere. Duhul îți oferă puterea de împlinire a cerințelor Lui – dacă vrei să le urmezi prin trăire.

*

Impulsul lăcomiei te poartă în locurile unde poți împlini lăcomia inimii, dar Calea Domnului te ține departe de acestea, oferindu-ți fericirea prin urmarea Domnului prin lepădare de sine.

Sufletul nelepădat este nefericit, nesătul și nenorocit,

dar lepădarea sufletului îți oferă o altă inimă și îți vei regăsi un sine fericit, pe care altfel niciodată nu-l vei putea câștiga pe alte căi.

*

Căile Domnului și cerințele Duhului îți duc inima în cer, căci stările sau esențele Dumnezeirii sunt și fericirea, bunătatea, iertarea, dragostea, îndurarea, smerenia, bucuria, puterea care împlinește facerea de bine, iar prin trăirea cerințelor Duhului inima ta este ridicată în cer și cerul coboară în ea.

Dreptate, puritate, Adevăr și tot ce este Bun la modul Absolut, fac parte din esența Domnului.

*

Iertarea este o acțiune a inimii, o atitudine a voinței, o primire, o acceptare, o ștergere a vinovăției, o dăruire a bunătății și a dragostei, o repunere în inimă a celui vinovat, acoperindu-l prin dăruirea inimii. Prin iertare dezbraci pe cel nelegiuit de păcatul și de vina lui, îmbrăcându-l în hainele de sărbătoare ale iertării, acceptării, bunătății îndurării și dragostei.

Să nu faci niciodată slujba acuzatorului fraților tăi.

Ce dulce și plăcută este comuniunea inimilor curate...

*

Cufundarea în Cuvântul Domnului îți descoperă taine, iar meditare la el te face fericit.

*

Una este zidirea inimii prin vorbirea în limbi și alta umplerea cu Duhul în omul lăuntric.

*

Plinătatea de sine, importanța de sine, părerea de sine etc., sunt defecte ale sufletului nostru căzut și stricat în mod definitiv. Sufletul nu poate fi îmbunătățit și cârpit, ci trebuie lepădat pentru a putea fi regăsit prin trăirea duhului în vasul golit și curățit.

A nu fi nimic în tine însuși, a nu poseda nimic material în inima ta, a te lepăda de tine însuși și de tot ce ai – iată o parte din căile ce te vor duce în duhul.

Puterea sufletului poate împlini Cuvântul parțial și pentru o vreme, dar se va strica repede, degenerând în putreziciunea poftelor sufletești și lumești, exacerband sinele și eul religios.

Dacă umplerea cu Duhul nu vine din curgerea duhului, ci din efortul sufletului nostru de a deveni spirituali, nu vom face altceva decât vom dezvolta puterea sinelui. Umplerea cu Duhul vine din umblarea cu duhul, prin colaborare și trăire prin duh.

Lucrarea Duhului în noi se face în timp și este perfectă și definitivă.

*

Rugăciunea din Iov: „Arată-mi ce nu văd”, te expune unei experiențe dureroase în care descoperi lucruri secrete pe care nu le-ai cunoscut niciodată. E nevoie de un timp pentru zidirea inimii până ajungi să-ți poți dori o altă rugăciune și cunoaștere de felul acesta.

„Cheamă-Mă și-ți voi răspunde și îți voi arăta lucruri mari și nepătrunse (ascunzișuri secrete) despre care tu nu știi nimic” (altă traducere).

*

Slăbiciunea ori slăbirea duhului indică cerința Duhului Domnului de a te opri din ceea ce faci, pentru că faci un lucru greșit – chiar dacă în ochii tăi nu pare rău – lucru pe care Duhul Sfânt nu dorește să-l faci și ți-l interzice prin senzația de slăbire a duhului tău.

*

Există împlinirea Cuvântului în puterea și-n zelul sufletului, și există o altă împlinire de dragul Domnului. Deși devenim prietenii Domnului în primul caz, totuși trăim prin puterea sufletească. Dar când începem să deosebim Lucrarea Duhului în noi, vom urma îndemnurile Duhului. Astfel vom discerne unde trebuie să facem o cheltuială, un cadou și unde să facem o dărnicie. Sunt unele nevoi mai mari și mai urgente decât altele, iar frații în credință au prioritate. Când ÎL iubim pe Domnul ne supunem Duhului Său, la îndemnurile căruia ne

vom orienta „faptele credinței și ale dragostei” (cum le numea odată Duhul Sfânt). Ascultând cerințele Duhului ni se va dezvolta dragostea noastră pentru Domnul. Duhul ne va îndemna să facem dărnicie și ne va călăuzi unde și cui s-o facem. De câte ori ascultăm cerințele Duhului vom înțelege mai departe lucruri pe care nu le-am înțeles, pentru mersul înainte cu Domnul. Duhul respinge – zbatându-se – atât păcatul, cât și pericolul apropiat de a păcătui. Când urmezi cerințele Duhului Sfânt EL te ajută – dacă-I ceri – să faci lucruri bune pe care nu le mai puteai face demult, redându-ți „anii mâncați de lăcustă”.

*

Nu cugetările lumii sunt înțelepciune și nu civilizația și tehnica sunt înțelegere, ci bunătatea care se dăruie pe sine și care face parte altora din bunurile sale.

*

Trăirea prin puterea sufletului este deschisă însuflețirii cu diferite duhuri demonice cum sunt impunerea, manipularea, agitația etc., făcând parte inimii din gustarea morții care vine din trăirea după îndemnurile cărnii sufletești. Dar trăirea cu duhul oferă inimii viață, echilibru, stăpânire de sine și armonia întregii ființe în cadrul familial și social al persoanei.

*

Duhul înțelepciunii lumesti te autocentrează și te însuflețește ca să trăiești prin minte, blocându-ți trăirea cu duhul.

Cunoștințele minții nu sunt adevărata cunoaștere, ci trăirea în lăuntrul inimii tale cu Domnul Hristos este cunoaștere interioară. Informațiile, curiozitățile și gândurile nu hrănesc mintea, ci o obosesc, dar hrănirea din Cuvântul Domnului satură inima și mintea flămândă.

Dacă citești Scriptura doar ca să o cunoști, nu vei dobândi mare lucru, însă când o citești ca să-ți hrănești inima și mintea când au flămânzit și când te adâncești în Biblie ca să te lași transformat în inimă de adevărul și lumina ei, atunci L-ai dobândit pe Domnu'.

Izvoarele inimii

Rugăciunea este mai prețioasă decât informația, iar trăirea inimii ce ÎL urmează pe Domnul este un izvor de împlinire fericită care nu se întâlnește nicăieri pe căile autocentrării egoismului și a falselor valori din lume.

„Cunoștința îngâmăfă”. „Înainte de cădere inima omului se îngâmăfă”. Blocarea și împietrirea inimii se datorează și îngâmăfării din cauza cunoștinței. Să nu urmărești cunoștința venită din informații, ci cunoașterea care vine din trăirea cu Domnul prin duhul. „Dragostea zidește”.

*

Recunoștința este o stare de mulțumire, de bucurie și de fericire a inimii, îndreptată spre Dumnezeu pentru un lucru pe care Domnul sau altcineva ți l-a făcut și care împlinește o nevoie, o dorință ascunsă ori una din rugăciunile tale. Se întâlnește rar, dar împlinește inima din cauza Domnului care te-a binecuvântat.

*

Este diferență între bucuria sufletească și cea spirituală. Prima este nerăbdătoare, consumatoare de energie și poate fi vinovată uneori, dar bucuria spirituală este profundă, liniștită, blândă, curată și perfectă. Mulți își produc bucurie sufletească prin păcate, dar aceasta e ca fumul risipit de vânt, însă bucuria spirituală este roada duhului omului lăuntric ce a crescut până a rodit.

*

Duhul stăpânirii materiale caută să te însuflețească prin simțământul de a stăpâni lucrurile cumpărându-le ca să le folosești. E o chestiune de acaparare și de stăpânire prin posesie – stare care trebuie lepădată dacă vrem să avem pacea și liniștea duhului.

*

Abandonarea în mâinile Domnului eliberează duhul tău din puterea sufletească ce îl blochează.

*

În timpul de acum lucrurile au devenit așa de scumpe încât nu le mai poți obține decât prin rugăciune și prin dărnicie;

căci dacă dăruiești din ceea ce ai, Domnul îți dă ție însutit și de o mie de ori mai mult.

*

Lucrurile făcute în forță nu au binecuvântarea Domnului și sting Duhul.

*

Verifică ceea ce cumperi, pentru că nu toți negustorii sunt cinstiți.

*

Cine iubește pe alții îi cuprinde în inima lui iertându-le totul, acceptându-i așa cum sunt, văzând nevoile lor și îngrijindu-se de ei prin ajutorul pe care îl poate oferi.

*

Dorința de a avea sau pofta de a poseda lucruri nu este o nevoie care – dacă nu e împlinită – împiedică trăirea decentă a vieții, ci este lăcomie ce izvorăște din inimă. Ea se tratează prin dezbrăcarea inimii de ea și îmbrăcarea cu dorința după Domnul.

Când îți dezbraci inima de orice dorință și ÎL dorești pe Domnul cu toată inima, abandonând-o în mâinile Lui, atunci trăiești odihna în Domnul și trăiești viața prin omul lăuntric, în care s-au unit toate părțile ființei tale.

Vin timpuri când Domnul îți descoperă din părțile ascunse ale omului vechi, pe care te ajută să le identifici și să-ți dezbraci inima de ele pentru a o îmbrăca în omul lăuntric.

*

Iuțimea este o formă a răutății inimii care se manifestă în dificultățile și-n graba din timpul unor acțiuni sau relații, exprimându-se prin cuvinte și acțiuni rapide și violente care descarcă impulsul răutății din inimă ce le produce.

*

Graba îți macină sistemul nervos, dar lucrarea cu sânguință îți oferă aceleași rezultate în liniștea și-n odihna trupului.

*

Abandonarea inimii în brațele Domnului te duce în viață, odihna, liniștea și-n puterea duhului.

Nu putem forța manifestarea duhului, dar el răspunde adeseori la abandonarea inimii noastre în mâinile Domnului și de multe ori – dacă nu l-am stins, ci am răspuns cerințelor lui – se manifestă așteptând colaborarea noastră cu EL. Este o relație reciprocă de colaborare în care inima și toată ființa noastră sunt binecuvântate de Domnul și împlinite total.

*

Dacă dezbrăcarea manifestărilor omului vechi din inimă e o problemă de recunoaștere, lepădare și exercițiu, îmbrăcarea în omul nou e o problemă de abandonare a inimii în mâna Domnului, supunere la cerințele Duhului și colaborare cu manifestările lăuntrice ale Duhului Sfânt din omul lăuntric al inimii. Ori de câte ori colaborăm cu manifestările lăuntrice ale Duhului Sfânt îmbrăcăm omul cel nou.

*

Plinătatea de sine deschide și expune sufletul chemând însuflețirea demonică peste el, dar în măsura golirii de tine te umple Duhul Domnului.

*

Lipsa banilor dovedește dacă te încrezi în bani sau în Domnul.

*

Înaintarea în vârstă micșorează capacitatea omului de adaptare la situații și la lucruri noi, dar sunt și unele temperamente care se adaptează mai greu.

*

Dialogul presupune simțirea persoanei și stării celuilalt.

*

Există o curtoazie exagerată și o falsă evlavie date de munca rugăciunilor sufletești, de efortul sufletesc de a-L atinge pe Domnul și de duhul izolării. Duhul izolării te scoală noaptea și te însuflețește ca să mijlocești pentru alții, în stilul repetărilor mecanice și al rugăciunilor cântate, dar nu prin Duhul Domnului, nici prin inima ta, ci prin sufletul tău însuflețit de un duh de amăgire.

*

Căutarea Domnului cu toată dorința inimii hrănește și zidește inima. Duhul Sfânt conține puterea care ne zidește inima ca să putem trăi curat și sănătos. Căci inima noastră este mică și slabă și expusă rănilor produse de vrăjmaș dacă nu-i protejată, întărită și zidită de Duhul Domnului.

Cei care nu sunt născuți din Dumnezeu au inima împietrită și însuflețită sau chiar stăpânită de duhuri satanice.

A umbla cu Duhul înseamnă a fi întărit și zidit de Duhul Domnului în inima ta, pentru a trăi în bunătate, în dragoste, curat și sănătos.

Umblarea cu Duhul și trăirea cu Duhul Domnului sunt diferite de a fi în Duhul – cum era Ioan apostolul în ziua Domnului când scria Apocalipsa – căci a fi în Duhul este un cadou pe care îl primim doar uneori, dar de umblarea cu Duhul Domnului avem nevoie mereu, căci altfel Diavolul ne chinuiește și ne lovește inima noastră gingașă, sensibilă și mică.

Este diferență între trăirea prin sine în plinătatea de sine și lepădarea de sine și umblarea cu Duhul. Plinătatea de sine ne determină să trăim prin noi și pentru noi și scopurile noastre, dar lepădarea sinelui, purtarea crucii și umblarea cu Duhul ne ajută să trăim normal viața noastră zilnică, însă pentru Dumnezeu – nu pentru noi – și pentru scopurile Lui, nu pentru țintele sufletului nostru natural și stricat în mod definitiv.

Uneori îl atingi pe Domnul în inima ta închinându-te și căutându-L cu toată dorința inimii, iar alteori intrând în lăuntrul tău prin rana inimii tale. Dacă nu prețuiești atingerea Domnului și inima ta se îndreaptă în altă parte, atunci pierzi atingerea Lui. Dacă nu acorzi toată atenția atingerii spirituale a Vieții Duhului din omul tău lăuntric, atunci o pierzi.

Dar chiar și căutarea Domnului cu toată dorința inimii este un Har al Vieții Duhului, cu care e necesar să colaborăm.

*

Este diferență între inima bună și Duhul Domnului. Inima bună poate exista și fără Duhul Domnului, iar dincolo de

granițele ei obișnuite să fie lege, obiceiuri și duhuri de amăgire, dar nu Duhul Domnului.

Atunci când inima bună ÎL conține pe Dumnezeu ea ÎL și oferă și ÎL aduce în relațiile ei, dar când e goală de Domnul oferă legi, obiceiuri, amăgire și falsuri, dar nu pe Dumnezeul Cel Viu, Sfânt, Bun, Drept, Iubitor și Dăruitor nelimitat de Fericire.

*

Oferă-I din timpul tău lui Dumnezeu și fă din asta cea mai mare prioritate din ziua pe care EL ți-o dăruiește.

*

Dacă tot ce faci faci pentru slava lui Dumnezeu și ca pentru Domnul – adică dintr-o inimă bună și cu drag – atunci toată viața și activitatea ta în viață sunt acțiuni spirituale. Aceasta te centrează în Dumnezeu într-un mod spiritual cu viața ta întreagă. Vine timpul când deosebești dacă faci acțiunile cu puterea sufletească prin trup ori spre gloria Domnului – ceea ce nu poți face decât cu duhul prin trup – când efectiv simți libertatea și în trupul tău. Căci atunci când acționezi prin puterea sufletului, trupul este subjugat în teroarea fiarei sufletești manifestată prin voință – dar nu e liber. Numai prin duh trupul trăiește efectiv ca Templul Duhului Sfânt, căci prin fiara feroce a sufletului tău, trupul este doar un instrument de execuție. Și abia când trupul cedează sub boli, sub neputințe și suferințe, abia atunci sufletul se pleacă puțin din aroganța trufașă a mândriei eului său îngâmfat, autosuficient, plin de sine și scârnăv.

*

Să trăiești pentru gloria Domnului...

*

Câtă vreme te mai urmărește și te râcăie amintirea unei persoane înseamnă că nu ai iertat-o în mod desăvârșit, nu ai renunțat la toată amărăciunea ce o ai împotriva ei, ci încă o mai judeci în inima ta. Abia când ai iertat pe toată lumea și nu mai ai nimic împotriva nici unui om, abia atunci ești liber, liniștit și fericit în inimă.

*

Ieși din lumea gândurilor tale și transformă realitatea spre bine, prin acțiunile tale.

Transformarea caracterului tău o poate face numai Dumnezeu – dacă vrei să colaborezi cu EL.

*

Trăirea prin minte transformă dorințele inimii și întocmirile gândurilor din inimă în poftele minții – care nu mai au sfârșit. Umblarea cu duhul te leagă de Domnul și te dezleagă de poftele minții. Cât timp trăiești prin minte nu vei scăpa de poftele sufletului și de pofta altor lucruri. Abia când prin inima ta umbli cu duhul, devii liber de poftele sufletului și de lăcomie.

*

În cer voi primi cadou, de la Stăpânul meu iubit, toate lucrurile necesare și toate lucrurile dorite pe care nu le-am avut pe pământ și pe care nu mi le-am adunat ca și comori pentru ca să nu mi se mute inima din cer în valea plângerii acestui pământ străin, ci să-mi rămână unită cu Domnul meu din cer și cu fiii întristării și copiii morții de pe pământ.

*

Autocompătimirea este o stare de plângere, complacere și suferință pentru starea în care te găsești, refuzând să te încrezi în Domnul și să te sprijini pe EL și refuzând să înlocuiești autocompătimirea cu o stare de speranță încrezătoare în Domnul.

*

Harul este acordat unei inimi înfrânte și căite, căci creștinul care sfidează Adevărul din Cuvânt nu va prețui nici Harul, îl va călca în picioare ca să-și împlinească poftele și voia personală.

*

„Mi-am pus inima să-L caute pe Domnul”...

*

Supraviețuirea (pe care ești dator să ți-o faci decentă – dacă poți) și familia sunt încă doi talanți încredințați de Domnul.

*

Puterea trupului să nu te determine la îngâmfare, ci la smerenie în fața Creatorului care ți-a dăruit-o.

Îngâmfarea împietrește inima și blochează duhul, dar smerenia te duce până în adâncurile duhului.

*

Între foame și lăcomia după alimente deosebite este o mică-mare diferență.

Bogații din lume coboară în iad pe treptele bunăstării și averii.

*

A fi în Duhul este un dar al Harului ceresc. În restul timpului trăiește curat, normal, iubind pe ceilalți, făcând cât bine poți și trăind spre slava Domnului.

*

Confirmarea altora pentru ceea ce ești și pentru ceea ce faci hrănește eul cu valoare de sine. Dar valoarea adevărată a sinelui nostru este nimic pentru că prin Harul Domnului suntem ceea ce suntem și „ce lucru ai pe care să nu-l fi primit?”

*

„Dacă avem ce mânca și cu ce ne îmbrăca ne este de ajuns.”

*

Cumpără numai ceea ce-ți este strict necesar și eficace, dar dăruiește celor lipsiți cât de multe poți și Domnul te va ferici pe pământ și te va răsplăti în paradis.

Dacă dorești lucrurile lumii, dar nu pe Dumnezeu, te va chinui Satana care are lucrurile împărățiilor lumii.

Nu trăi prin planurile dorințelor tale, ci pune-ți dorințele în ciurul libertății duhului și al păcii inimii, dezlegându-ți inima de planuri și legând-o de Domnul. „Încredințează-ți dorințele în mâna Domnului și îți vor izbuti planurile”.

*

Faptele dragostei sunt tot ce faci cu dragostea inimii pentru frații Domnului, creștinii, și pentru cei flămânzi, bolnavi, străini, închiși și goi.

Faptele credinței sunt tot ce faci împlinind Cuvântul pentru frații Domnului, creștinii, și pentru cei flămânzi, bolnavi, străini, închiși și goi.

Darurile făcute cu dragoste, vizitele făcute cu dragoste, părtășia și disponibilitatea pentru părtășie, oferite cu dragoste, fac parte din faptele dragostei.

*

Ne-am dus atât de departe într-o funcționare anormală a Adunării creștine, încât nu mai avem decât specialiști – cu diverse daruri spirituale ori cu puncte în programul cultural religios – și spectatori.

Nu mai funcționăm după „dreptarul sănătos” al Cuvântului care spune că „fiecare are”, ci după tradiția noastră în care numai specialiștii au ceva de împărtășit în Adunare.

*

Una este să-L ai pe Dumnezeu ca sistem de referință și ca unitate de intervenție în caz de urgență și alta este ca Domnul să fie pentru tine Infinitul tău ocean de Bucurie, Fericire, Bunătate, Dragoste, Speranță, Ajutor, Încredere și tot ce poate fi mai bun pentru inima ta și pentru persoana ta, atât jos pe pământ, dar în mod definitiv în eternitate.

*

Capacitatea de cumpărare poate să producă îngâmfarea inimii, pe fondul căreia vine duhul negustoriei (sau febra cumpărăturilor) să te însuflețească și să te stăpânească – dacă nu ești atent să nu te îngâmfî în inima ta și să trăiești cumpătat și smerit.

Datorită diferitelor duhuri străine care ne însuflețesc inima – când e împietrită prin păcat – nu mai putem umbla cu Duhul.

*

Chiar numai intenția, dorința și îndreptarea inimii spre Domnul sunt o formă de rugăciune.

*

Duhul grabei te agită și te pârzolește ca să faci în fugă lucruri normale și te pune pe jar semănând confuzie în minte,

pentru lucruri obișnuite. Când îl descoperi vei ști că el dublează simpla grabă ca să-ți răpească liniștea, fericirea și odihna. Cu el se luptă ca și cu orice duh necurat, dezințându-te verbal de el, muștrându-l cu sângele Domnului Isus și cu muștrarea arhanghelului Mihail: „Domnul să te muște Satano, Domnul să te muște”, rugându-L pe Domnul să-l muște și poruncindu-i, în Numele lui Isus, să plece.

*

„Duhul minții” e un mod de a defini ceea ce-ți umple mintea și pătrunde până-n inimă. Dacă ne umplem mintea cu mizeriile pe care le transmit multe filme, ele ne vor pângări inima. „Cămașa mânjită de carne” este murdărirea minții și a inimii cu imaginile păcatelor carnii.

Ridicarea prin minte la Tronul de Har al Tatălui înnoiește ceea ce umple mintea și inima.

Hrănirea inimii flămânde cu Cuvântul Scripturii înnoiește „duhul minții” – sau ceea ce ne umple mintea și pătrunde în inimă – cu apa curată a Cuvântului care purifică și înnoiește conținutul minții.

Atingerea Domnului prin omul lăuntric al inimii hrănește mintea cu Prezența Domnului. Dacă facem din minte un scop și nu un organ prin care trăim, suntem naturali și sufletești. Dar dacă facem din minte doar un organ secundar care ne ajută, împreună cu voința, să căutăm umblarea cu Duhul, atunci ne deschidem inima spre comuniunea cu Domnul, din omul lăuntruic, care ni se dă prin Har.

Înnoirea în duhul minții înseamnă înlocuirea conținutului ce preocupă mintea cu atingerea vieții omului lăuntric al inimii, cu atmosfera cerească de la Tronul de Îndurare al Tatălui și Cuvântul Scripturii care ne hrănește inima – nu doar pe care-l lecturăm cu mintea. Aceste trei elemente înnoiesc duhul minții înlocuind partea negativă din ea, acumulată prin atingerea duhului lumii sau prin tangentarea cu săgețile arzătoare ale vrăjmașului trimise prin imagini atinse de lumina ochilor, prin cuvinte auzite sau prin gânduri involuntare.

Atingerea Domnului în duhul tău îți hrănește toată ființa.

*

Sistemul de organizare și modul de promovare a unor valori – sau false valori – din adunările creștine au ajuns să transforme pe majoritatea creștinilor din ele în consumatori de programe cultural-religioase în timp ce talantul fiecăruia zace îngropat sub tone de pământ, din cauza lipsei de promovare a valorilor creștine curate, după modelul curat și bun al Bisericii Primare din Noul Testament.

Promovarea muzicii și a culturii creștine, dezvoltate în câteva sute de ani, oprește descoperirea și funcționarea talanților fiecărui frate și soră în schimbul unor programe creștine religioase care consumă timpul și energia celor ce le practică și a celor ce le consumă – prin prezența lor în Adunare ca niște legume care vegetează, dar nu trăiesc interactiv viața divină dinlăuntrul lor, funcționând ca niște mădulare sănătoase în Trupul Domnului.

Slavă Domnului pentru cele câteva daruri ale Duhului Sfânt promovate în unele adunări, dar vai de străngerile laolaltă în care majoritatea creștinilor asistă doar la punctele culturale ale altora, în timp ce talanții fiecăruia nu sunt descoperiți și folosiți pentru gloria Domnului și binele celorlalți.

Urmăm șabloanele organizării slujbelor creștine pe care le-am moștenit, dar nu-L cinstim pe Duhul Domnului dându-I posibilitatea de-a conduce El străngerile laolaltă și de a ne uni într-o funcționare, împreună, ca mădulare în Trup, adunați în jurul Domnului, nu în jurul programelor religioase pustii și sterpe, lipsite de îndemnurile Duhului și de ungerea Lui.

Vai de noi pentru că nu mai suntem dependenți de Har în străngerile în jurul lui Hristos, ci depindem de eforturile și abilitățile noastre sufletești, văduvite de viața divină dinlăuntrul duhurilor noastre pe care nu o trăim pentru că nu-L mai urmăm pe Domnul în Școala Lui, ci urmăm școlile omenеști creștine și organizațiile religioase în locul Adunărilor vii, pline de Prezența

Domnului. L-am scos afară pe Hristos din Adunare pentru vorbirile noastre despre El în locul cunoașterii Lui personale și a dependenței de EL. Avem cunoștințe Biblice și ne raportăm la Domnul Hristos ca la un sistem de referință, dar nu avem descoperirea Duhului Domnului în Biblie și nici cunoașterea Domnului Hristos din experiență (prin trăirea zilnică împreună cu EL).

Vai de noi pentru că avem doar cunoștințe despre Dumnezeu creștinilor pe care nu L-am întâlnit personal și pe care nu-L cunoaștem din viața trăită pe urmele Domnului Hristos.

Ai milă, Doamne, de inima noastră și de creștinismul nostru sterp și transformă-ne spre asemănarea cu Tine. Nu ne abandona și nu ne lăsa până când planurile Tale pentru noi și pentru Adunările creștine nu s-au împlinit după Voia Ta cea „bună, plăcută și desăvârșită”.

*

Informația Cuvântului în care te încrezi (dacă te-ncrezi!...) îți deschide accesul spre Cel care a inspirat și a spus Cuvântul.

Încrederea în Cuvântul Scripturii îți deschide accesul la Stăpânul Suprem – Yehova Creatorul tuturor. „Cine se încrede în Domnul este fericit”. „Cuvântul Domnului este încercat. El este un scut pentru toți cei care se încred în EL.” (Psalmul 18:30)

Încrederea în Cuvânt este relație cu Autorul lui.

Învăță și tu pe alții ce Domnul te-a învățat pe tine, dar nu ce tu vrei să-i înveți pe alții din Cuvânt.

*

Atunci când înlocuiești îngrijorările și gândurile pesimiste cu încrederea în Domnul devii liniștit, un copil cu inima cuibărită acasă în brațele Tatălui său, în Paradis.

Îndoiala este arma cu care Diavolul vrea să ne fure binecuvântările Domnului, încercând să ne determine să nu mai credem promisiunile Cuvântului – care crezute se vor împlini cu noi, făcându-ne fericiți.

Nu privi la tine căci vei avea numai dezamăgire și

deznădejde, ci privește la ISUS, că EL te va ferici și îți va făuri viitorul după „Voia Lui care e bună, plăcută și desăvârșită”.

*

„Vegheați să nu vi se îngreuneze inimile cu îmbuibare cu mâncare și băutură”.

*

Duhul banului s-a aliat cu duhul violenței și al crimei, cu duhul curviei și al mândriei, cu duhul lăudăroșeniei vieții și cu alte duhuri satanice pentru a-i însufleți pe producătorii și pe actorii filmelor să întocmească istorisiri închipuite cu scopul obținerii de bani și cu scopul de a influența, de a însufleți și chiar de a stăpâni pe cei pe care îi pot înșela să le vadă.

*

Lepădarea de sine nu înseamnă distrugerea persoanei, ci îmbogățirea ei cu infinitatea Duhului Domnului care vine prin lepădarea naturii păcătoase și prin punerea sufletului pe crucea pe care o porți, ca să poți trăi cu duhul.

*

Când ai pierdut de câteva zile conștiința Prezenței Domnului și preocuparea spirituală, atunci „înflăcărează darul lui Dumnezeu care este în tine”, căci inima ta a ațipit și roagă-te Domnului începând să practici iarăși concentrarea spirituală, iar duhul tău se va înviora și îți va umple inima, din nou, de conștiința Prezenței Domnului și de simțământul duhului.

Rugăciunea inimii reaprinde duhul și te plasează astfel – cu inima veghind – în atmosfera cerului. Nimic din lumea materială sau din viața sufletească nu valorează cât atmosfera cerului și cât viața Duhului din omul nostru lăuntric. Dă glorie lui Dumnezeu care locuiește în duhul tău și care nu te părăsește. Îndreaptă-te cu inima spre Dumnezeu și nu vei mai fi singur înlăuntrul tău, iar când inima ți-a ațipit și nu mai veghează, atunci inflăcărează darul Domnului care este în tine.

*

Duhul grabei nu încetează să-i fugărească pe cei pe care-i influențează sau îi însuflețește, stresându-i să facă totul mai

repede și centrându-i în imaginile pe care le pune în mintea lor, ca să se îndrepte mereu spre altceva, fără să mai fie mulțumiți și făcând fără plăcere tot ce fac, determinându-i să trăiască mental în viitor și lucrând totul în stresul grabei, chiar acolo unde n-ar fi nici un motiv de grabă.

*

Este o diferență între poftele gurii și foamea stomacului, căci urmând doar poftele gurii ajunge inima să ni se îngreuneze cu îmbuibare de mâncare și băutură. E bine să nu urmăm poftele gurii dacă nu sunt însoțite de foamea stomacului.

*

În cuptorul suferinței nu mai vezi decât durerea care te consumă, dar după ce timpul hotărât pentru durere a trecut, fericirea încrederii în Domnul îți inundă inima din nou. Atunci realizezi iarăși că nu ești singur și că în inima ta locuiește Domnul.

Bizuirea pe Domnul, încrederea în El și vorbirea inimii în limbi corintene zidesc, hrănind inima cu o parte din Domnul.

*

Duhul de neliniște frământă inima ca să nu-și mai găsească odihna, liniștea și pacea, dar să fie mereu preocupată de stările și de lucrurile ce-i fură pacea.

Abia când descoperi acest duh îl poți alunga, căci altfel îți chinuie inima și ființa. Poate însoți o boală sau poate veni de unul singur.

*

Duhul literei biblice asociază răutatea sa cu severitatea Domnului, dar nu descoperă Bunătatea lui Dumnezeu, ci lovește oamenii cu litera Scripturii cu scopul de a-i îndepărta de Domnul și de Biblie.

*

Inactivitatea și somnolența generează apatia și gândurile negre cu gândurile diabolice care le însoțesc – printre care și gândurile de sinucidere și duhul morții.

*

„Țara Canaanului – Țara promisă – este o țară cu munți și văi...” Nu există loc de pe pământ de unde Domnul să nu te poată ajuta, ridica, zidi și refolosi. Nu există vale de unde mâna Lui să nu te poată scoate. Suferința, neputința, îngrijorarea, disperarea, gândurile negre, „cuptorul întristării”, orice adânc nu este atât de adânc încât Domnul să nu te poată ridica și să nu te poată scoate de acolo. „Pe cel ce vine la Mine nu-l voi izgoni afară” spune Domnul. Oriunde ai fi vino cu nevoia ta, cu problema ta, cu neputința ta, cu suferința ta la ISUS și EL nu te va da afară. Te va reface, te va zidi, te va vindeca și te va folosi – dacă te lași lucrat de EL – în Împărăția Lui. Mare este Domnul. Ajutorul Său trece dincolo de imposibil. Totul este cu putință la EL. Aleluia, slavă Lui.

Întotdeauna este un pisc mai înalt. De obicei între două slăvi este o vale a smereniei, prin care trebuie să treci ca să ai puterea de-a urca într-o slavă mai înaltă. Atât în vale, cât și pe culme, Cel care te conduce este Domnul. EL lucrează în tine și voința și înfăptuirea. Dacă crezi că tu ai voința, vei trece prin valea neputinței de unde numai Mâna Domnului te scoate.

*

Acțiunea utilă face parte din rosturile vieții, iar munca echilibrată contribuie la sănătatea omului.

*

Mulțumirea adresată Domnului pentru toate lucrurile îți protejează inima de efectele împrejurărilor și ale lucrurilor negative din viață.

*

Neiubirea vieții până la moarte capacitează creștinul să treacă prin orice îngăduie Domnul să vină în viața lui.

*

La fiecare vârstă spirituală intervin influențe sau însuflețiri străine pentru a ne crește discernământul și pentru a ne antrena prin confruntarea cu ele.

*

Inima e sensibilă la dragostea de sine, la bunăstare și la fericirea personală, dar numai lepădarea de sine te va capacita să ÎL urmezi pe Domnul – care îți va da puterea să treci prin orice-ți va fi rânduit să treci în viață.

Când Domnul îți tratează inima EL nu-ți tratează doar dorințele, planurile și pofta altor lucruri, ci și instabilitatea ei și tendința de a nu se lepăda de sine față de fericirea, de bunăstarea și bucuriile ei de moment. Domnul tratează și tot ce e străin de natura Lui în inima ta – poate chiar prezențe străine ascunse în cotloanele ei. Și asta nu pentru a-ți lua fericirea, ci pentru a te face liber de orice legătură a inimii care te mai ține legat.

*

Când inima ți-e deranjată în mod acuzator de imaginea unei persoane, aceasta este pentru că n-ai iertat în întregime acea persoană și n-ai acoperit în dragoste faptele ei, ci tu continui să o judeci și să o acuzi. Pe acest teren al judecării și al acuzării Diavolul primește loc în inima ta ca să te judece atâta timp până când vei ierta și vei acoperi cu dragoste, în inima ta, persoana care ți-a greșit, justificându-i faptele și găsim o înțelegere a modului în care a acționat împotriva ta.

Dacă nu vrei să iubești în inima ta persoana care ți-a făcut rău, rănila lăuntrice pe care ți le-a provocat nu se vor mai putea vindeca.

Iubirea vrăjmașilor te vindecă de rănila pe care ți le-au provocat. „Dragostea nu ține cont de răul ce i s-a făcut” (altă traducere).

*

Duhul Domnului nu te poate scoate dintr-o groapă dacă tu te complaci în ea.

Una din minciunile Satanei este că Dumnezeu este prea bun ca să te disciplineze pentru păcat și alta că Domnul este prea sfânt ca să te mai ierte dacă ai căzut în ispită.

*

Odată ce inima s-a aliniat, prin voință, după Domnul, înnoirea minții se face și prin ruperea cu păgânătatea la nivelul gândurilor și imaginilor prin care se dă bătălia în minte, iar lupta împotriva păcatului se face până la sânge.

Duhul Sfânt ne ajută să ne amintim Cuvântul de care avem nevoie în experiențele vieții pentru a birui urmându-L pe Domnul.

Dacă nu te-ai rupt de păcate în viață, le vei purta în tine prin moarte, în veșnicie.

Duhul Sfânt ne conduce în Cuvântul de care avem nevoie și care – prin colaborarea noastră – are putere să ne schimbe după chipul Domnului.

O inimă împărțită și împietrită nu e capabilă de o profundă părere de rău, dar după ce judecata sănătoasă și voința aleg și trec pe calea cea bună, inima va sesiza diferența și se va pocăi. Oricât ți-ar fi inima de aproape de Domnul, nu te încrede în ea, ci în Domnul care o păstrează și o curățește, căci inima noastră poate ceda oricând ca să cadă.

*

Oricât ar fi frații noștri de imaturi și oricâte defecte ar avea, merită iubiți pentru simplul fapt că sunt în Împărăția cerurilor și nu în Împărăția întunericului.

*

Vorbirea și cântarea în limbi corintene – chiar cu inima – rupe forța ispitei, vindecă inima de rănilor păcatului și deschide accesul în duh, făcându-te sociabil și prietenos. Practicarea vorbirii sau a cântării în limbi rupe forța dependențelor păcătoase.

Căderile din care ne ridicăm nu fac decât să ne ajute să gustăm din nou natura vrăjmașului care „fură, junghie și distruge”.

*

După ce ne tratează, prin cruce, impulsurile răutății și lăcomiei inimii, Domnul ne tratează atât intențiile și întocmirile

gândurilor, cât și „slăbiciunea de inimă” pentru a ne ajuta să ne putem stăpâni inima și să-L căutăm, urmându-L pe Domnul printr-o inimă curată și bună.

Atunci când lucrarea crucii în inima ta e mai importantă decât părtășia Duhului Sfânt, Domnul te va atrage spre colaborarea ta cu lucrarea crucii, căci – deși nu este extazul comuniunii cu Domnul – are aceeași valoare spirituală ca și alte lucrări ale Duhului Sfânt din noi sau din Adunare.

Una sunt sentimentele naturale ale sufletului și alta sunt stările infiltrate demonic până în inimă, cu scopul de a stăpâni – dacă pot – persoana. Încrederea în Domnul – Domn care se găsește și în duhul omului lăuntric dincolo de inimă – și bizuirea pe EL, cât și împotrivirea contra influențelor demonice, vor îndepărta frica și îndoiala, biruind ispita din inimă.

Colaborarea noastră cu sentimentele sufletului le extinde până în inimă. Când inima trăiește prin componentele sufletului ori ale trupului, acestea devin o parte din ea.

În „slăbiciunea de inimă” sunt amestecate influențe demonice înăscute sau dobândite.

Deși îmi las inima lucrată prin cruce, încrederea mea nu este în inimă, ci în Domnul care lucrează în ea.

Apropierea tot mai mare de Domnul va pune dușmanul pe fugă sau te va învăța pe tine cum să-l dai afară.

Smerenia seacă izvorul influențelor demonice care alimentează „slăbiciunea de inimă”.

*

Rodul rugăciunii minții, al cântării și al citirii Cuvântului reduce până la dispariție spațiul în care intră ispita mintală.

Mintea și inima pasive sunt invadate de locatari demonici, cunoscuți sau ascunși. Cei ascunși necesită lumina Domnului pentru a fi descoperiți.

„În liniște și odihnă va fi mântuirea voastră, în seninătate și încredere va fi tăria voastră”.

Orice duh care nu aduce liniște, odihnă, seninătate și încredere, nu este din Duhul Domnului, ci dintre duhurile răzvrătite ale Satanei.

*

Vorbirea și cântarea inimii în limbi corintene pătrunde curățind până în adâncurile inimii, îndepărtând duhurile străine ce alimentează „slăbiciunea de inimă”, deși acestea pot reveni parțial și pentru un timp.

*

„Necazul lucrează răbdare și răbdarea experiență (caracter încercat, aprobat) și experiența speranță; și speranța nu înșală pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat”.

*

„Slăbiciunea noastră de inimă” poate fi atât de mare încât să ne determine să intrăm în marea ei cădere fără să mai ținem cont de nimic. Astfel sfidăm poruncile Domnului, nesocotind pe Duhul Sfânt până la insultare, iar apoi Duhul ne chircește lăuntrul de durere și se retrage, stingându-se. Astfel ajungem incapabili de părere de rău pentru păcat și nu mai suntem decât „un muc care fumegă”. Și în timp ce Duhul Sfânt se retrage cu zbateri mari, dacă noi nu-I cerem iertare pentru insultă și pentru nesocotirea LUI prin păcat, atunci ÎL vom pierde. Dar dacă-L implorăm, Duhul Sfânt ne va învăța să-I cerem iertare recunoscându-ne păcatul și se va întoarce în noi. Tot EL ne va arăta păcatul sfidării Domnului pentru care să-I cerem iertare lui ISUS Domnul, devenind astfel sensibili la EL.

*

Încrederea în Domnul îți vindecă duhul, dar frica ți-l rănește.

*

Diavolul caută să intre în inima noastră și prin minciuni cum ar fi: „Nu mai vreau să trăiesc”; „Nu-mi place de mine” etc. Odată acceptate și preluate ca fiind ale noastre, astfel de minciuni aduc cu ele în inimă demonii care le produc; și numai cu luptă și cu mare împotrivire îi mai putem izgoni afară din inima noastră.

*

„Venerarea lui Dumnezeu este începutul înțelepciunii”.

*

Rugăciunea este respirația duhului.

*

Supunerea inimii față de Voința Domnului – în toate aspectele ei – oferă împăcare, odihnă și bunăstare lăuntrică. Obişnuiește-ți inima să se plece în fața Voinței Domnului, oricare ar fi ea, căci asta îți va dăruia împlinire lăuntrică.

Când lepădarea de sine îți devine accesibilă înseamnă că Domnul ți-a dăruit putere de înfăptuire pentru ea, căci sinele nu își dorește lepădarea sa.

*

Bucuria și fericirea inimii sunt darurile lui Dumnezeu pe care le putem cultiva prin gândirea la Domnul, prin îndreptarea inimii spre EL și prin abandonarea totală în mâinile Sale bune și iubitoare de Tată perfect.

Nu-ți lăsa inima cuprinsă de stări confuze și întunecate, ci vino cu ea la Domnul dăruindu-I-o Lui, căci EL e locul ei de adăpost și împlinire fericită.

Tatăl din cer Își oferă părtășia omului care-I acceptă Voia oricare ar fi ea.

Dacă nu te supui lui Dumnezeu, degeaba te împotrivești diavolului, căci el nu va fugi de la tine.

Chiar numai acceptarea Voii Domnului alungă revolta, apatia, ura împotriva vieții, nepăsarea etc. Acceptarea Voii Domnului oferă acces Duhului Sfânt să-ți lumineze inima și – în măsura în care accepți – să ți-o schimbe.

*

Când nu ai nici un motor de viață și nici o motivație de a trăi, nu te mai mulțumește, amintește-ți cel mai important motiv pentru viața ta, așa cum l-a spus bătrânul Pavel: „Căci dacă trăim pentru Domnul trăim și dacă murim pentru Domnul murim” și-atunci se vor porni din nou motoarele vieții tale.

A trăi pentru Domnul înseamnă a face totul pentru slava Lui.

„Cine se încrede în Domnul este fericit”. Încrederea în Domnul este bizuire și abandonare în Mâna Lui.

*

Dacă faci din ascultarea muzicii creștine un obicei, devii insensibil la mesajul ei.

*

Pentru un creștin adevărat lepădarea de sine corectează răutățile, defectele și problemele sinelui prin capacitatea pe care ne-o oferă Domnul s-o facem. Chiar și un sine depresiv se corectează prin lepădarea de sine.

*

În timp ce ne tratează ființa prin cruce și ne dă putere pentru lepădare de noi înșine, Duhul Sfânt ne pune în înțelegere câte un Cuvânt prin a cărui îndemn putem să-L urmăm pe Domnul mai departe. Chiar după tratarea inimii până în adâncul slăbiciunilor ei, Domnul ne îndeamnă în inimă, prin Cuvânt, ca să-L putem urma mai departe.

O parte din închinarea în adevăr este trăirea în Cuvântul în care te îndeamnă Duhul Domnului să trăiești pentru un anumit timp.

Retragerea, pasivitatea și frica de diavol îți paralizează și-ți dezarmează inima din trăirea ei activă în viață unită cu Domnul.

Abandonarea inimii în întregime în Mâna Domnului este o parte a închinării în duh.

Încrederea inimii în Domnul și lauda adusă Lui în inima ta, împreună cu manifestarea dragostei inimii pentru EL, te duc în atingerea Vieții Duhului.

*

Tu poți schimba stările negative ale inimii dacă te-ai lăsat lucrat de Domnul și L-ai urmat și în tratarea inimii tale prin cruce. Numai în cazul unei apăsări demonice peste tine nu poți schimba stările rele venite în inimă. Atunci trebuie să lupți cu cel care te apasă, după ce te-ai pocăit de motivele pentru care Satana are drept la teren în inima ta, ca să te apese.

*

Nu pretinde Domnului numai extazul – din tot ce poate EL să îți ofere – ci acceptă fiecare perioadă spirituală cu ceea ce vrea Domnul să trăiești în ea. Concentrarea spirituală, îndreptarea inimii spre Domnul, încrederea în EL și abandonarea în EL sunt suficiente pentru a rămâne alipit de EL.

*

Harul coborârii inimii în duh.

*

Așteaptă-L pe Domnul în felul în care EL vrea să ți se descopere – dacă vrea. Primește tot ce-ți dă EL, căci aceasta este o relație cu EL.

Nu vei putea retrăi toate experiențele spirituale ale trecutului; și dacă ceea ce ai experimentat ieri nu mai poți trăi azi înseamnă că Domnul te conduce spre EL prin alte experiențe, înțelegeri, trăiri sau perioade ale vieții spirituale.

*

E necesar ca după ce Domnul te-a iertat, să te ierți și tu, că altfel inima te va acuza mereu. Iar după aceasta orice voce acuzatoare interioară nu-i decât un sâsâit de șarpe satanic.

*

Nu poți trăi echilibrat cu Domnul ducând numai o viață interioară cu EL. Trebuie să îmbini viața exterioară – adică munca echilibrată pentru subzistență, relațiile, folosirea talanților etc. – cât și facerea binelui, cu trăirea lăuntrică împreună cu Domnul.

*

Nu-L judeca pe Domnul – pentru că nu-L mai simți – ca și cum ar fi plecat de la tine, ci crede ceea ce ne-a promis EL: că va fi cu noi până la sfârșitul veacurilor. Și dacă tu nu-L părăsești crede că EL e cu tine, iar inima ta se va înviora.

*

O parte din Cuvântul care iese din gura Domnului și prin care trăiește omul este Cuvântul pe care Duhul Sfânt îl pune în înțelegerea inimii creștinului și prin care acesta funcționează spiritual, trăind și urmându-L pe Domnul.

*

Dacă ți-ai lăsat sufletul tratat de Domnul vei deosebi stările și gândurile negre lepădându-le, pentru a trăi prin inima ta relația de copil - TATĂ cu Dumnezeuul tău, în ciuda a orice vrea să ți-o fure.

*

„Comoara de preț a unui om este munca”. „Cine se alipește de Domnul este un singur duh cu EL”. „Du-te cu puterea care este în tine”.

*

Închinarea în adevăr este o relație a duhului tău cu Domnul.

*

Duhul Sfânt nu poate avea o relație personală cu tine dacă tu nu o dorești; iar această relație nu o puteți dezvolta decât în măsura creșterii tale spirituale, care e dată de Domnul pe baza colaborării tale cu EL.

*

Întâlnirea a două voințe pentru a face ceva împreună presupune convingere, colaborare și înțelegere. Bună-nvoirea este specifică oamenilor plăcuți Domnului.

*

Dincolo de „slăbiciunea de inimă” pe care Domnul ne-o tratează – dacă dorim și noi aceasta – este părtășia Duhului Sfânt care nu-i o vorbă-n vânt și fără conținut, ci o relație vie, căci Duhul Sfânt vine din adâncurile omului nostru lăuntric pentru a ne atrage inima la părtășie cu EL, dacă suntem dispuși și sensibili la aceasta. Comuniunea cu Duhul Sfânt este un izvor de viață veșnică din inima Domnului care ne alimentează ca să-L putem urma și să putem trăi și merge înainte.

*

Gândirea la lucrurile de sus te duce în prezența omului lăuntric. Părtășia Fiului coboară în inima noastră la inițiativa Lui.

Izvoarele inimii

*

Autocompătimirea este plângerea de milă împletită cu retragerea din acțiunile familiale și sociale și cu încetarea acțiunilor inimii din cauza unor suferințe.

*

Abandonarea totală în Dumnezeu este începutul odihnei.

*

Tăria lăuntrică este un dar de la Domnul.

*

Demonul stresului se luptă să amplifice modul în care noi percepem dificultățile vieții, cu scopul de a ne apăsa și de a ne chinui.

*

Trăirea anticipată e dată de influența unui demon care vrea să-ți fure prezentul.

*

Împotrivirea la Voia Domnului, oricare ar fi această Voie – după abandonarea totală în Dumnezeu – e dată de influența unui demon.

Trăirea izolată în mintea ruptă de realitate și în afara gândirii voluntare, libere, este tot o influență satanică.

*

„Dragoste acoperă (scuză) totul”. Nu povesti păcatele altora și nu-i judeca pentru ele. Acoperă-le în tăcere și cuprinde păcătoșii neîmpăcați cu Domnul în dragostea inimii tale.

*

Iar dincolo de tratarea inimii prin cruce este împlinirea Cuvântului care-ți este dat în înțelegerea inimii pentru a trăi mai departe cu Domnul.

*

Domnul vrea să ne elibereze trupul, sufletul, inima și duhul de orice rău și de orice apăsare străină. De aceea îngăduie să trecem prin diferite stări, împrejurări și experiențe pentru a ne ajuta să deosebim tot ce este rău și să trăim în noi cu scopul

de a ne purifica și elibera de rău și de apăsare. Dacă permitem crucii să acționeze în noi vom primi lumina și puterea de a conlucra cu Duhul Sfânt, spre desăvârșirea noastră.

*

Dragostea din 1 Corinteni 13 se învață în fiecare calitate și zonă a sa, prin mustrarea cugetului și prin lecțiile Duhului din fiecare împrejurare prin care trecem în viață.

*

Demonul interesului propriu dublează voința omului împietrindu-i inima ca să-și atingă scopul și supunând trupul la efort deosebit, pe care acesta nu-l resimte decât după deblocarea inimii. „Dragostea nu caută folosul său”.

*

Iuțimea personală îți tulbură duhul.

*

Frustrarea este o manifestare a egoismului și se tratează prin dăruire de sine; cu cât sacrificiul tău este mai mare cu atât legătura cu persoana căreia îi dăruiești devine mai puternică.

*

Instruiește-ți atenția să se concentreze pe ceea ce privești, ca să scapi de centrarea în izolarea minții, în amintiri, în planuri și dorințe. Educația minții presupune centrarea atenției pe ceea ce vrei efectiv să faci cu mintea la un moment dat, cât și oprirea ei din tot ce nu-ți convine și nu-ți face bine.

Concentrează-te la acțiunea ce o faci – dacă vrei eficiență.

*

Nu privi oamenii ca să-i studiezi, ci ca să-i iubești. Vei observa că atunci oamenii sunt altfel.

*

Să nu ceri Domnului lucrurile care le ai deja, căci Domnul ți le va lua pentru scurt timp, ca să înveți să le poți recunoaște.

*

Duhul trăiește prin inima care se roagă pentru alții și Viața Duhului curge în inima care mijlocește.

*

Dacă te mai consideri „ceva” sau „cineva”, dacă trăiești prin ceea ce gândești și simți sau faci, acolo sunt locurile unde lovește Diavolul cu depresie și gânduri negre.

Dacă te consideri nimic și nu trăiești prin sinele tău, ci trăiești lepădând viața sufletului, primești încet-încet acces la resursele vieții duhului, unde nu te mai poate nimic lovi sau distruge – chiar dacă ți se frânge și trupul și sufletul.

*

Când duhul e blocat și închis, când ești atras de trăirea în minte, în gânduri, în stări sufletești sau în voință, când nu mai poți trăi viața pe pământ fără DUHUL SFÂNT, EL te atrage să-ți centrezi atenția pe omul lăuntric, unde DUHUL DOMNULUI vrea să te pregătească în Școala Lui.

*

DUHUL SFÂNT este un Duh de Viață curată, de bun simț și de bucurie sfântă care poate fi blocat, se poate închide, se zbate respingând ceea ce faci sau trăiești greșit – și care poate fi stins. Colaborarea cu EL și centrarea pe EL – atunci când se manifestă înlăuntrul tău – este esențială pentru a realiza trăirea prin DUHUL și umblarea cu EL.

*

Viața cu DUHUL SFÂNT e cea mai mare aventură, iar părtășia Lui este cel mai grozav drog.

*

Dacă nu reușim să facem o muzică și un acompaniament diferit de muzica lumii, cântările creștine își vor pierde gustul și vor fi călcate în picioare.

*

DUHUL SFÂNT nu poate avea o relație personală cu tine dacă tu nu o dorești, iar această relație nu o puteți dezvolta decât în măsura creșterii tale spirituale – care e dată de DOMNUL, pe baza colaborării tale cu EL.

*

Deși Biblia este un Izvor de Înțelepciune Cerească, numai informațiile ei te pot îngâmba și te pot face un fariseu

modern – dacă nu ești născut din DUMNEZEU. Dar împlinirea cuvintelor ei împreună cu căutarea lui DUMNEZEU, din toată inima, te vor duce la întâlnirea cu DOMNUL HRISTOS.

*

Întâlnirea a două voințe pentru a face ceva împreună presupune convingere, colaborare și înțelegere.

Buna învoire este specifică oamenilor plăcuți lui DUMNEZEU.

*

Părerea de sine este perceperea sinelui prin imaginație și produce autocentrare prin mulțumirea și prin încântarea de sine, despărțind inima de DOMNUL în experiența trăită.

*

Primește și bucuria spirituală și lipsa ei ca fiind Voia DOMNULUI pentru inima ta – câtă vreme trăiești curat – căci Țara Promisă este o țară cu munți și cu văi, udată de roua cerului și de ploaia DOMNULUI, iar inima noastră este tratată în multe feluri dacă-L urmăm pe Miel, oriunde merge.

*

Duhul siguranței de sine te determină să exploatezi trupul pentru pretențiile eului, cu scopul de a te simți mulțumit de ceea ce faci, pe baza sănătății și a capacităților naturale trupesti, dar nu în armonie cu trupul și cu omul lăuntric al inimii, ci pentru satisfacția eului ce se înalță sigur de sine cu darurile DOMNULUI și însuflețit de un demon.

*

Duhul neodihnei activiste luptă să te însuflețească să faci neîncetat lucruri utile, fără să ții cont de capacitățile trupului și de liniștea duhului. Este diferit de „mâna harnică” și de „lucrul cu sânguință” – cum îl numea odată DUHUL SFÂNT – căutând să te rupă de pacea, de liniștea și odihna duhului. Exploatarea trupului prin puterea voinței blochează duhul, iar când e unită cu duhul neodihnei activiste produce stres și despărțire de DUHUL DOMNULUI.

Voința personală independentă blochează duhul, dar

supunerea ei în armonie și în unitate cu duhul este o parte din umblarea cu duhul.

Duhul exploatării trupului este un duh necurat – ca și alte duhuri rele – de care trebuie să te dezici verbal și cu care e necesar să lupti – când DUHUL DOMNULUI ți l-a descoperit în tine – ca și cu alte duhuri demonice.

*

Trăirea prin sinele tău îți blochează și-ți stinge duhul. Lepădarea sinelui și unirea inimii cu duhul face parte din umblarea cu duhul.

*

Apleacă-ți inima sub Domnia DUHULUI, căci asta te pune în locul unde curge Harul umblării cu DUHUL dăruit de DOMNUL la timpurile Sale. Iar când lăuntru tău este atins de DOMNUL, rămâi cu EL, căci dacă risipești darul Prezenței și atingerii Sale, pierzi cea mai mare fericire de pe pământ.

Aplecarea inimii sub Domnia DUHULUI îți va dăruia un trai armonios, lipsit de extreme și de trăirea sufletească ori carnală.

*

Cu cât ai mai multe lucruri utile și performante, cu atât trebuie să-ți lepezi mai mult inima de ele.

*

Impunerea voinței peste toată ființa ta, pentru a face față cerințelor societății din secolul vitezei, te bagă-n „priză” și blochează duhul. Reintrarea în odihnă și-n liniște oferă libertatea duhului și odihna ființei.

Trăirea prin voință blochează duhul. Nu înseamnă că renunți la trăirea prin voință dacă menții exploatarea trupului.

Trupul tău este un templu al DUHULUI SFÂNT, dar nu un instrument sau un aparat de funcționare pe care îl folosești ca să trăiești. Deci tratează-l drept Templul DUHULUI SFÂNT.

*

Duhul lumii te însufletește să cumperi lucruri fără de care poți trăi. Investește în talanții tăi și-n lucrurile care nu pot fi distruse și care durează veșnic.

Izvoarele inimii

*

Ironia și „biciul limbii” fac parte din impulsul răutății din inimă.

*

Cine trăiește prin plăcerea pentru hrană, devine robul ei.

*

Când nu mai poți trăi – pentru că nu mai ai energie să trăiești – roagă-L pe DUHUL SFÂNT să te ajute, iar EL îți deschide Izvorul de Viață – din omul lăuntric al inimii tale, născut din DUMNEZEU – care curge în inima ta și-ți dă putere de viață.

Când nu mai ai resurse și putere de-a iubi pe alții, roagă-L pe DUHUL SFÂNT să-ți deschidă Izvorul Iubirii Lui, iar EL ÎL va face să curgă – din omul lăuntric al inimii tale, născut din DUMNEZEU – în inima ta și vei putea iubi.

*

Ne facem sărbătorile noastre sub paravanul unor evenimente biblice, cu scopul de a ne îmbuibă și de a petrece, dar cu inima ruptă de realitatea spirituală a Vieții DUHULUI SFÂNT ce a inspirat scrierea Cuvântului Domnului.

*

Cel mai mare talant pe care ți l-a dăruit DOMNUL este soția sau soțul tău și apoi celelalte mărunte daruri pentru slujba ta pentru EL sau pentru Casa Lui.

*

Cunoștința îngâmăfă, iar îngâmăfarea produce împietrirea inimii și în această stare inima este incapabilă să primească și să transmită Izvoarele Vieții și Dragostea DUHULUI DOMNULUI din omul lăuntric al inimii născut din DUMNEZEU.

*

Dușmanul tău nu este doar cel care te taie și te junghie, ci și cel care este împotriva felului tău de-a fi. Fă-i binele, dar nu încurajându-i lenea, mofturile, capriciile, rebeliunea, împotrivirea și voința rea, ci ajută-l acolo unde el are o nevoie și

o lipsă reală, pe care este incapabil să și le rezolve.

Când trăiești și umbli cu duhul, inima este în duh și nu mai resimte partea demonică din inima fiilor întunericului și nici vrăjmășia dușmanilor. Trăind cu duhul oprești automat reacția involuntară a inimii la răutatea, la obrăznicia, rebeliunea, mândria și la alte păcate și atitudini ale semenilor cu care vii în contact social.

*

Activitatea făcută în forță și trăirea prin eforturile proprii îți scot inima din duhul și opresc trăirea prin duhul.

*

Calitatea caracterului uman și maturitatea spirituală ies la iveală în relații sociale și familiale dificile și grele, și-n raportul social cu persoane insuportabile pentru mulți.

*

Scoaterea din trăirea prin eforturile proprii și purtarea în odihnă ne-o poate face numai DUHUL SFÂNT. Atunci când trăim prin eforturile proprii trăim prin voința noastră pe care căutăm s-o impunem și altora care nu corespund standardelor noastre.

Trăirea în odihnă oferă stăpânirea de sine asupra impulsurilor de răutate ale inimii și a întregii ființe proprii.

DUHUL DOMNULUI ne duce în odihnă, dar rămânerea noastră acolo depinde de colaborarea noastră cu EL.

Odihna de planuri, de trăirea prin eforturile proprii și de trăirea prin dorințe... Unirea persoanei cu inimă, voință și dorințe, pentru a-L dori și a trăi cu DUHUL SFÂNT.

Rămânerea în odihnă înseamnă să nu ieși afară din teritoriul duhului.

Odihna inimii este doar una din infinitele zone binecuvântate ale Vieții Duhului. Blândețea și smerenia inimii conferă odihnă sufletului. „Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, că EU sunt blând și smerit cu inima și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre”.

Inima arțăgoasă și înălțată nu mai găsește pace în veci.

Educarea și stăpânirea inimii fac parte din lecțiile DUHULUI pentru tine.

„Voi trăi cu sfială și în amărăciunea sufletului meu, căci în aceasta este viața duhului meu.” (Ezechia)

*

Blândețea și smerenia inimii te poartă în duhul. Blândețea inimii usucă impulsul răutății și asprimii înnăscute a inimii. Lepădarea răutății arțăgoase din inimă este partea umană a dobândirii blândeții. Cealaltă parte este Harul DOMNULUI care face posibil aceasta. Artagul face parte din structura inimii, iar înălțarea inimii face parte din obiceiurile ei.

Ura este manifestarea răutății inimii prin partea sentimentală a sufletului. Blândețea este capacitatea inimii de a rămâne moale, indiferent de acțiunile bune sau rele pe care alții le fac împotriva ei.

Smerenia este capacitatea inimii de a se considera nimic față de oricine și de a atribui toate meritele ființei în care trăiește ea lui DUMNEZEU care a creat-o.

Esența persoanei este un nimic conștient de sine, înnobilit și îmbogățit cu infinitul darurilor și bunătăților lui Dumnezeu.

O inimă blândă este o inimă moale, care-i cuprinde pe toți cu bunătate.

*

Lanțurile răutății și jugul asupririi pe care le impui peste alții îți leagă inima și îți tulbură duhul. Fără pocăință de ele și fără o inimă blândă vei stinge duhul și vei trăi cu inima în moarte. Tulburarea duhului te va muștra până vei realiza gravitatea răutății și asupririi exercitate peste alții.

*

DOMNUL nu binecuvântează lucrările noastre făcute în forță, dar oferă viață și odihnă umblării noastre cu duhul.

*

Mânia și iuțimea mânjesc duhul cu atingerea cărnii și necesită pocăință și sângele DOMNULUI pentru purificarea și eliberarea duhului de această mizerabilă hazna carnală.

Amenințarea este o manifestare a răutății, făcută cu scopul de a controla, limitând sau oprind manifestările care nu convin altora.

O voință nesupusă nu colaborează prin subordonare față de autoritate.

(Disciplinarea copilului răzvrătit se face în funcție de gradul de răzvrătire.)

Autoritatea pozițională poate fi delegată unor persoane necorespunzătoare, care s-o exercite prin dictatură, asuprire (manipulare și control), amenințări, șantaj, violență verbală (sau fizică) etc.

*

Rugăciunea și cântarea în limbi corintene, cu gura sau cu inima, reaprind duhul stins.

*

Duhul izolării te rupe de oameni și de realitate, autocentrându-te ca să te preocupe numai de tine și de DOMNUL, într-un mod ce rupe relațiile normale umane, oprindu-te să te mai bucuri de mântuire – dacă o ai! – și determinându-te să cauți, în mod extrem, experiențele spirituale mistice, rupt de comuniunea cu sfinții.

*

Utilitatea socială și familială face parte din rosturile vieții.

*

Sunt momente când se pare că nimic spiritual nu mai funcționează și atunci ai vrea să faci ceva ca să poți merge mai departe. Nu te du singur, ci roagă-L pe DUHUL SFÂNT să facă ceva și să te ajute, căci ceea ce EL face te va duce mai departe – prin colaborarea ta cu EL – și-ți va sătura inima.

*

Dorințele și planurile inimii sunt brutale (în comparație cu finețea Duhului), dar rugăciunea și starea cu DOMNUL sunt gingașe, ca pacea și bucuria fericirii pe care DOMNUL ni le dă.

Valori nu sunt lucrurile – deși le folosim – ci valori sunt roadele DUHULUI.

Izvoarele inimii

*

Sănătatea nu este un drept ce ni se cuvine ca oameni, ci un cadou și o binecuvântare de la DUMNEZEU.

*

Vine un timp când nu mai trăiești lucruri deosebite cu DOMNUL și când EL îți vorbește doar prin Cuvânt și prin împrejurări.

*

Ajunși într-o vreme la liniștea dorințelor în inimă. Atunci ești liber să-ți îndrepti inima spre DOMNUL și să-L dorești cu toată dorința inimii.

*

Exersează concentrarea spirituală în timpul zilei, prin îndreptarea inimii spre DOMNUL.

*

Asprimea și duritatea exterioară sunt expresia răutății inimii. Impulsul răutății și al lăcomiei nu se sting din inimă, ci trebuie lepădate în momentele când le simțim manifestându-se în noi și prin noi.

*

Sunt perioade când doar Cuvântul îți mai hrănește inima și doar rugăciunea-ți mai păstrează relația cu DOMNUL, dar vine și timpul când rugăciunea inimii în limbi îți răcorește duhul, iar centrarea minții spre duh îți aduce viață și pace.

Dacă urmărești DUHUL și trăiești după inițiativele Lui, chiar și atunci când EL nu se manifestă și când trăiești în bunăstarea inimii doar hrănindu-te cu Cuvântul și rugându-te – umblând și făcând Voia DOMNULUI în faptele pregătite de EL dinainte – și atunci ești în Voia DOMNULUI.

DOMNUL ne retrage în anumite timpuri inițiativele („îndemnurile”) DUHULUI pentru a ne pregăti – prin absența lor – pentru prețuirea și pentru disponibilitatea de a le urma și de-a le împlini imediat atunci când ni le oferă.

*

Dacă nu te dăruiești lui DUMNEZEU cu toată inima ta

pentru toată Voia Lui, nu mai cunoști armonia lăuntrică și nu poți umbla cu Duhul.

Vorbirea inimii în limbi corintene face legătura inimii cu duhul.

*

Retragerea este un duh demonic care vrea să te însuflețească pentru a te scoate pe tușă (afară) din activitățile necesare vieții, familiei și comunității. Este diferită de odihnă și la început poate fi confundată cu o stare sufletească personală, dar în realitate este adusă de diavol în suflet.

*

Blândețea și smerenia inimii te duc în odihna duhului – dincolo de mândria și de părerea de sine a sufletului.

În smerenia și-n blândețea inimii care-și dăruiește dragostea lui DUMNEZEU ÎL vei întâlni și-L vei atinge pe DOMNUL din duh – dar și acesta este un Har.

*

Dacă nu transformi bucuria de viață, de bunăstare și de sănătate în recunoștință față de DOMNUL, atunci această bucurie va degenera în plinătate de sine și-n siguranță de sine – care sunt surori gemene cu mândria și cu egoismul (sau iubirea de sine).

*

Nu trăi în planuri, în dorințe și în gânduri, ci trăiește-n realitate prezentul – dar nu viitorul înainte de a veni – căci a fi prevăzător nu înseamnă să trăiești viitorul în mintea ta înainte de a veni.

*

Cine NU se mai închină înaintea bunăstării eului său, a făcut un pas înainte spre DOMNUL și spre Viața Duhului.

*

Gândirea la lucrurile de sus eliberează mintea din carcera preocupărilor sale pământești.

*

Persoanele sunt cea mai mare valoare de pe pământ.

Nu privi oamenii ca să-i studiezi, ci ca să-i iubești și atunci vei înțelege că ei sunt altfel decât ai crezut tu. Fă-ți un scop din iubirea oamenilor, nu doar din iubirea DOMNULUI.

*

Recunoștința este o smerenie mulțumitoare și dependentă de DOMNUL.

*

Lăcomia te determină să bați drumurile și să faci comerț, să cumperi și să vinzi ca să faci bani și să obții obiectele și lucrurile pe care le dorești, nu atât dintr-o necesitate sau eficacitate, cât din impulsul lăcomiei inimii de a avea și de a stăpâni lucrurile prin banii pe care-i ai.

Începe să te preocupi de nevoile altora, că dărnicia rupe lanțurile sărăciei și uscă impulsul lăcomiei din inimă.

*

Închinarea și proșternerea ființei în smerenie, înaintea DOMNULUI, unește inima cu duhul și te alipește de DOMNUL.

*

Dacă DUHUL SFÂNT nu te îndeamnă să mijlocești pentru cei legați și pentru cei nemântuiți, să nu te aventurezi singur în teritoriul vrăjmașului pentru că vei fi lovit și bătut, că ai încălcat legile spirituale intrând neautorizat în zona dușmanului.

Odată cu creșterea ta spirituală – și dacă nu-ți iubești viața până la moarte – vei putea să urmezi îndemnul Duhului și dorința inimii de a mijloci pentru alții, pentru că maturizarea îți crește puterea și autoritatea. „Ei (copiii DOMNULUI) l-au biruit (pe Satana) prin sângele Mielului, prin cuvântul mărturisirii lor și nu și-au iubit viața până la moarte”.

*

Vorbirea și cântarea inimii în limbi corintene scoate mintea din mlaștina îngrijorărilor, aducând armonia ființei și zidirea inimii.

*

DUMNEZEU ne tratează ființa prin cruce, nu ca să trăim

pentru fericirea și bunăstarea noastră interioară și exterioară, ci ca să fim capabili să trăim pentru EL, prin Harul Său, descentrându-ne din noi înșine și centrându-ne în EL. Trăirea pentru DUMNEZEU este ieșirea din tine pentru a te centra în EL și mutarea LUI în tine.

*

O voință oprită brusc din planurile sale imediate poate să răbufnească prin stări emoționale puternice de nemulțumire, de iritare și neacceptare și chiar prin manifestări violente, pline de răutate.

*

Sinele este influențat și determinat de condițiile de mediu în care trăiește.

Este mândru, egoist, răutăcios, depresiv etc. Lepădarea de sine deschide ușa colaborării cu DOMNUL și accesul binecuvântărilor Sale în inima și-n viața ta.

Neiubirea vieții sinelui până la moarte, împreună cu adorarea DOMNULUI, alungă depresia și demonii care te-ar putea asupri.

*

Adorarea este cea mai înaltă stare de care e capabilă inima creștinului, în care ea se dăruiește, prin dragoste, Preaiubitului său, DOMNUL ISUS.

*

După fiecare lepădare de sine și luare a crucii, vine inundarea inimii cu viața DOMNULUI din duh.

*

Prin neiubirea până la moarte a stărilor sufletești negative acestea mor crucificate, iar viața duhului poate inunda zonele negative moarte.

*

Participarea responsabilă la supraviețuire, prin acțiunile necesare, alungă demonii retragerii, depresiei și apatiei. Refugiul în somn înseamnă iubirea somnului și predispune la „somnolență care face sufletul apatic”.

*

Capacitatea de mișcare în activitate este o parte din HRISTOS DOMNUL. Refuzul mișcării folositoare este refuzul DOMNULUI. Când DUMNEZEU ne va lua înapoi „viața, mișcarea și ființa”, vom răspunde de modul bun sau rău în care le-am folosit sau nu.

*

Sunt duhuri străine care, sub masca unei aparente și false spiritualități, vin la noi din exterior, prin versete biblice, ca să ne unim cu ele și astfel pătrund în inima noastră. Abia când percepem că, deși au intrat cu ajutorul unui verset biblic în noi, sunt entități străine de DUHUL DOMNULUI, atunci ne dezicem de ele și le dăm afară. Nu există spiritualitate creștină nevăzută care să vină la noi din exterior, căci DUHUL DOMNULUI lucrează din omul nostru lăuntric născut din DUMNEZEU sau prin alți creștini și prin biserică. Orice entitate spirituală care vine, chiar prin Cuvânt, în exteriorul nostru pentru a ne pretinde colaborarea, este demonică. DUHUL SFÂNT nu stăpânește inima noastră, ci ne-o descoperă nouă ca să i-o putem dăruia cu fiecare cămăruță. Dar duhurile străine luptă să o stăpânească, chiar printr-un verset biblic. Numai DOMNUL ne poate descoperi prezența străină din spatele unui verset biblic care vine, din exterior, în inimă, ca să o stăpânească prin acordul nostru. Inima noastră nu are un tron de pe care să ne guvernăm, ci are cămări și părți care trebuie dăruite și supuse DOMNULUI, dar diavolul vrea să ne domine printr-o prezență străină venită cu un verset biblic, din exterior, înșelându-ne că astfel suntem în prezența DOMNULUI. Cuvântul nu este Prezența DOMNULUI printr-un singur verset, ci Prezența DOMNULUI în noi e Viața duhului care inundă inima ce i se dăruiește și care ne ajută să stăpânim pornirile inimii noastre.

*

Egoismul este o stare a sufletului în care acesta nu renunță la sine și la ceea ce-i convine lui în favoarea binelui altora, considerând că nu este necesar acest sacrificiu pentru ei.

*

Rugăciunea inimii în limbi corintene zidește inima, alungă depresia și stările negre, curăță mintea de paraziți, stinge pofta altor lucruri și crește stăpânirea de sine.

Citirea Cuvântului intercalată cu rugăciunea inimii în limbi imprimă Cuvântul în memorie și creează o stare a inimii de părtășie cu Logosul.

DOMNUL DUHUL dăruiește vorbirea în limbi corintene celor care, prin structura lor sau prin rostul lor ca mădular în TRUP, au nevoie de multă zidire prin care să-i poată zidi și pe alții. Dar pentru aceasta darul trebuie folosit și înflăcărat.

*

Rugăciunea pentru părinți face parte din cinstirea lor.

*

Mi-am pus inima să-și urască slăbiciunea și am devenit mai puțin vulnerabil.

*

Descoperim cine suntem cu adevărat interacționând cu alții în relații. Familia oferă cel mai bine această interacționare și descoperire.

*

Din impulsul răutății inimii fac parte: indiferența, bârfa, ironia (batjocura sau luarea la „mișto”), critica, iuțimea, asuprirea (prin manipulare și control), judecarea altora, stigmatizarea prin sentințe (ăsta-i așa, ăla-i altfel), amenințarea, punerea la punct, ura, violența verbală și fizică, uciderea.

Indiferența, ironia, iuțimea și ura sunt forme ale răutății, manifestate prin sentimente.

La impulsul lăcomiei inimii găsim pofta altor lucruri, lăcomia de bani, invidia (care este manifestarea lăcomiei prin dorințe și prin sentimente).

*

Neiertarea, amărăciunea, supărarea, autoagresiunea, sinuciderea, fac parte tot din implsul răutății.

Lingușeala este manifestarea iubirii de sine și a răutății inimii prin care îl înșeli pe altul să creadă ce zici tu, ca să-l câștigi de partea ta sau ca să obții avantaje din relația cu cel lingușit.

Domnul ne descoperă toate aceste manifestări involuntare ale inimii noastre pentru ca să ni le trateze prin cruce, ca să le putem recunoaște și în final să le putem stăpâni când se manifestă, pentru a putea împlini Voia Sa și să putem oferi dragostea Lui care ne hrănește și ne zidește inima.

Punerea la punct a altora este tot o formă de răutate prin care vrem să controlăm pe alții, ca să-i asuprim să se poarte cum ne place nouă.

*

Înțelegerea este un Har dăruit inimii, care se exprimă prin minte oferindu-i rod.

*

Nu minunile sunt dovada „credinței dată sfinților odată pentru totdeauna” – căci minuni au loc și-n satanism și-n yoga – ci roadele, adică: „dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, stăpânirea de sine”, „împotriva cărora nu este lege”.

Faptele bune făcute pentru a dobândi cerul „sunt ca o haină mânjită”, iar credința că DUMNEZEU există este și credința dracilor care „cred și se cutremură”, căci DOMNUL HRISTOS a ascultat și rugăciunea dracilor în Gadara, dar intrarea în Împărăția lui Dumnezeu se face prin „ISUS care este ușa”, „căci oricine sare prin altă parte este un hoț și un tâlhar”. „Cine intră prin ISUS va intra, va ieși și va găsi pășune”. „Faptele vrednice de pocăință” ne duc la „poarta cea strâmtă”, dar intrarea se face prin pocăință, prin încrederea în DOMNUL HRISTOS ca singura Cale, ca singurul DOMN ȘI MÂNTUITOR care ne duce la DUMNEZEU și singurul care ne șterge păcatele căci „este un singur Mijlocitor între om și DUMNEZEU – Omul ISUS HRISTOS”, „prin EL avem răscumpărarea, prin sângele Lui iertarea păcatelor”. „Căci cine nu se naște din apă (curățirea cu apă prin Cuvânt) și din DUH, nu va putea intra în Împărăția

cerurilor”. Nașterea din DUMNEZEU este o minune pe care o poate face numai DUMNEZEU pe baza pocăinței și a încrederii în DOMNUL HRISTOS – singurul care poate să ne împace cu TATĂL (YEHOVA DUMNEZEUL ATOTPUTERNIC = SUPERIORUL SUPREM). Căci există și „nașterea din carne, din voia vreunui om și din voia firii omului însuși”, dar nașterea din DUMNEZEU este o minune făcută numai de EL.

DOMNUL HRISTOS este ADEVĂRUL și tot ce corespunde cu CUVÂNTUL Lui este adevăr.

*

Iertarea de sine este o expresie a roadei facerii de bine, pe care o oferim inimii noastre ca să poată fi dăruită, întreagă, înaintea DOMNULUI.

Când conștiința este curată în urma pocăinței și a iertării dată de DOMNUL, trebuie să ne iertăm și noi inima, căci altfel nu facem decât slujba Acuzatorului fraților.

*

Violența și înșelăciunea fac parte din răutatea inimii.

*

„Mă voi ruga cu duhul, dar mă voi ruga și cu mintea, voi cânta cu duhul, dar voi cânta și cu mintea.”

Rodul minții nu este rugăciunea sau cântarea, ci rezultatul lor, adică răspunsul la rugăciune și zidirea inimii prin cântarea cu mintea.

*

Imboldul pe care ți-l dă Cuvântul citit lejer – potrivit cu vârsta ta și cu locul unde ai ajuns cu DOMNUL – îți oferă puterea pasului următor, înainte pe Calea DOMNULUI și pe urmele LUI.

*

Alternanța rugăciunii și cântării în limbi corintene cu cele făcute cu mintea oferă atât zidirea inimii, cât și o minte sănătoasă, curată, echilibrată, eliberată și supusă voinței.

*

Bucuria inimii pentru lucrurile pe care DOMNUL ni le

dă spre folosință nu este dragoste de lume, ci este mijlocul prin care DOMNUL ne atrage spre EL prin binecuvântările materiale, pentru ca odată deveniți conștienți de Bunătatea DOMNULUI care ne poartă de grijă, să ne îndreptăm și să ne legăm inima de DOMNUL – prin duhul nostru care ÎL percepe și-L atinge pe DOMNUL.

Dacă bucuria inimii pentru folosința lucrurilor necesare nu mă conduce la DOMNUL care mi le-a dăruit, atunci inima mea e bolnavă, iar lucrurile sunt un blestem care mă leagă de lume.

*

Trăirea prin mintea care se încrede în bani împietrește inima și e nevoie de pocăință, smerenie și dependență de DOMNUL pentru despietirea ei și pentru schimbarea încrederii în bani cu încrederea în DOMNUL. Centrarea pe duh deblochează duhul. Cine nu-și smerește inima înaintea duhului n-are parte de el.

*

Trăirea prin voință este vulnerabilă la duhul grabei, iar încrederea în bani este cancerul inimii.

*

Vorbirea în limbi este o armă împotriva atacurilor demonice.

*

Plinătatea de sine, autocentrarea și mulțumirea de sine te determină să privești pe alții de sus (să te îngâmfi), iar aceasta îți împietrește inima, blocând duhul.

*

Nu vei putea ajuta pe toți sărmanii lumii, dar lasă ca dărnicia ta să ajungă unde sunt nevoile mai mari.

*

Împotrivirea la îndemnurile Duhului blochează și sting Duhul.

Vorbirea în limbi corintene deblochează și reaprinde duhul.

*

Cât timp nenorociții și sărmanii nu au rezolvate nevoile de bază ale supraviețuirii, cum îndrăznim să ÎL sfidăm pe DUMNEZEU cu bunăstarea noastră nesimțită?...

*

Dacă nu trăiești în armonie cu duhul tău înviat, atunci ești sufletești, independent (de DOMNUL) și singur.

*

Bucuria inimii pentru folosința lucrurilor conduce inima la DOMNUL, de care se leagă, dar bucuria inimii pentru posesia lucrurilor leagă inima de lucruri și de lumea de care ele aparțin.

*

Puterea de cumpărare generează siguranță de sine, aroganță (mândrie) și împietrire – dacă inima nu se smerește și nu se pleacă în dependență de DOMNUL și-n închinare.

Dacă DOMNUL ți-a dăruit putere de cumpărare, înlocuiește toate stările negative ale sufletului și ale inimii cu recunoștință față de DOMNUL care ți-a dăruit-o. Și împarte cu săracii. Să se bucure nenorociții de Harurile DOMNULUI date prin tine.

Nu vei reuși să fii blând și smerit cu inima decât stând lângă DOMNUL tău.

*

Dacă lepezi un mod de a trăi prin suflet și-ți iei crucea în acel domeniu, dar nu-L urmezi pe DOMNUL unindu-te cu EL, sinele se va refugia în alte zone de trăire prin suflet, numai să nu moară.

Trăirea prin voință te izolează de semenii și de DOMNUL.

Lepădarea dorințelor dar neurmarea lui ISUS poate degenera în trăirea prin voință, chiar pentru lucruri utile și bune – dar tot trăire sufletească este.

„Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine și de tot ce are, să-și ia crucea și să Mă urmeze”. „Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine căci EU sunt blând și

smerit cu inima și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.”

Dar nimic din acestea nu le poți face fără Harul pe care-l primești dacă-l ceri!

Nu vom putea avea o inimă blândă și smerită decât umblând cu DOMNUL și stând în părtășie cu EL. Vei învinge trăirea prin voință, deschizându-te la părtășia cu duhul. În această comuniune descoperi păcate ascunse ale inimii pe care le poți înlocui cu o inimă zdrobită: „Voi trăi cu sfială în amărăciunea sufletului meu, căci în aceasta este viața duhului meu.” (Ezechia)

Avem un DUMNEZEU gelos și dacă nu vom acorda toată atenția DOMNULUI DUHUL în părtășie cu EL îi vom pierde comuniunea!

Privirea de sus și ironia sunt două uși blindate ale inimii, care închid pătrunderea în duhul și închid inima și pentru relațiile profunde cu alții.

Dacă lucrezi în armonie cu duhul, toată ființa ta e liniștită în odihnă. Și gândurile trebuie să le supui în armonia duhului, dar prima dată înveți limbajul duhului pentru voința ta.

*

Simțirea manifestării Vieții DUHULUI SFÂNT prin duhul nostru este o parte a părtășiei DUHULUI.

Când nu mai trăiești prin voință, ci o supui duhului, nu mai ești centrat pe scopuri ce trebuie atinse, ci trăiești fericit în armonie cu duhul, închinându-te DOMNULUI.

*

După supunerea voinței sub domnia duhului, urmează aplecarea gândirii spre atracția duhului.

Există o potecă (căărăuie) pe care mergem în noi, ca să ne supunem voința sub domnia duhului și cu cât mergem mai mult pe ea, cu atât ne este mai ușoară supunerea și cedarea de suveranitate.

Trecerea de la gândirea care se alipește de subiecte, planuri și dorințe la gândirea care se apleacă spre atracția duhului necesită exersare până la perceperea gândirii duhului.

*

Dacă ai alte comori în inimă, nu poate fi DUMNEZEU comoara ta.

*

Când voința și gândirea intră înaintea Duhului și rămân plecate înaintea LUI, atunci trăim inundarea făpturii cu DUHUL.

După multe experiențe, când am început să deosebim Ființa, locuința și natura Duhului, vom exersa tot mai des drumul interior spre EL, ca să ne bucurăm de Viața și de Persoana Lui manifestată în noi.

Supune-ți voința Duhului și acordă-I toată atenția dacă vrei să te bucuri de părtășia Vieții Lui și de manifestările Lui în tine.

*

Dacă trăiești prin voință, duhul ți se blochează. Pentru a fi deblocat e necesar să-ți ceri iertare DUHULUI SFÂNT și să renunți, cât poți, la trăirea prin voință, ascultând mesajele de împotrivire ale DUHULUI la trăirea prin voința ta și subordonându-te la Voia LUI care e „bună, plăcută și desăvârșită”.

Centrarea și recentrarea minții în duh o păzește de împrăștierea în gânduri trecătoare și în amintiri.

*

Dacă tu onorezi Duhul cu supunerea voinței tale și cu atenția minții, și EL te va onora cu atracția spre Sine.

Când Duhul nu vine la părtășia pe care o dorești, roagă-L să aibă milă de tine.

Părtășia cu puterea Duhului...

Mișcarea Duhului îți reamintește că DUMNEZEU locuiește înlăuntrul tău.

*

Când se declanșează ca o reacție la frustrare, irascibilitatea și iuțimea sunt greu de stăpânit și micșorează rezistența la stres.

Dacă nu vrei să ierți tuturor totul, nici DUMNEZEU nu-ți va putea ierta ție totul, pentru că tu ÎI interzici acest drept prin neiertare.

În relația cu alții – mai ales cu alții care „ne calcă pe bățatură” – descoperim cine suntem în acea parte necunoscută a inimii noastre despre care habar nu avem... Felul în care ne raportăm la acea parte din noi și la cei ce ne-au expus în fața acestei realități necunoscute a inimii noastre, va determina creșterea și maturizarea noastră ca și creștini. Deși nu este singurul factor de maturizare, totuși este unul foarte important.

*

După ce descoperi duhul tău și modul de a-l contacta, vei încerca să umbli cu el – pentru că e atât de bine – dar asta necesită experiență, maturizare și timp.

Dacă Duhul îți refuză trăirea prin EL și umblarea cu EL înseamnă că-i nevoie să înveți – între timp – alte lecții cu DOMNUL.

*

Oricât de minunate ar fi experiențele spirituale, ele nu pot înlocui trăirea în Cuvânt prin Har. Când seria unor experiențe spirituale încetează, DOMNUL te conduce în locuri noi ale vieții, cu EL, lucrând prin toate chipul DOMNULUI HRISTOS în noi.

*

Mustrarea DUHULUI pentru păcat ți se administrează din ce în ce mai adânc și mai departe și pentru lucruri pe care nu demult nu le considerai păcate.

*

Cum a degenerat creștinismul față de originea lui...

Astăzi avem amvoane, dar n-avem părtășie, avem învățătură, dar n-avem trăire, avem programe artistice creștine, dar nu avem trăirea prin DUHUL.

Am ajuns o caricatură a Bisericii Primare, iar DOMNUL ne va vărsa din gura LUI, căci nu suntem decât căldicei, nici reci nici în clocot. Ne gâdilăm auzul cu muzică creștină și ne înșelăm

inima cu predici, dar nu avem relații de creștini unii cu alții pentru că inimile noastre s-au închis față de frații noștri, fie pentru că ne-au muștră pentru păcat, fie că nu avem încredere să trăim în lumină mărturisindu-ne păcatele față de frații spirituali. De aceea părtășia e blocată, inimile-s reci și trăim de capul nostru un creștinism individual, dar nu corporativ. Devenim mădulare rupte într-un Trup bolnav din cauza refuzului nostru conștient și ales voluntar de a nu trăi în Cuvânt, pentru că ne place să trăim de capul nostru, fără să ne mai supunem nici Cuvântului scris, nici îndemnurilor Duhului – pe care le stingem prin refuzul de a le împlini.

Tristă amintire a unui creștinism puternic, vulcanic și real, am rămas doar o amintire uscată a vieții spirituale din DOMNUL HRISTOS, pe care nu-L lăsăm să trăiască în noi pentru că nu ne convine să-L urmărim, ci ne urmărim înclinările și slăbiciunile inimilor noastre înșelătoare, ruptă de omul lăuntric al duhului înviat ce trăiește în noi, prin DOMNUL HRISTOS.

Doamne, ceartă, convinge, muștră, trezește și vindecă Trupul Tău până nu vii după ai tăi ca să-i duci Acasă cu Tine la Tatăl pentru nunta cu Mireasa Ta minunată, pură și glorioasă.

*

Duritatea este o expresie a răutății exercitată cu scopul de a convinge o persoană încăpățânată sau pentru a contracara răutatea altora. Un creștin cu inima tratată prin cruce își va stăpâni răutatea inimii și va căuta să convingă cu blândețe pe alții de lucrurile necesare, ori să-i lase în încăpățânarea inimii lor rele, care nu vrea să se pocăiască.

Cine exercită răutate și-și dă drumul inimii la răutate își suprasolicitează creierul și-și umple inima de neliniște și trupul de agitație. „Tu singur te pedepsești cu răutatea ta”.

Ca să scapi de efectele răutății e necesar să te căiești adânc, renunțând să mai exerciți duritatea ca metodă de corecție asupra altora și stăpânindu-ți răutatea inimii ori de câte ori se manifestă.

Dacă nu-ți înveți inima să fie blândă și smerită nu vei

avea pace și liniște în veci. Doar împreună și-n părtășie cu DOMNUL vei putea avea o inimă blândă și smerită, căci de unul singur vei eșua ca o balenă în ape mici și ca o corabie zdrobită de stânci.

În timpul manifestării ei, duritatea împietrește inima.

*

Bârfa și lingușeala nu sunt doar păcatele limbii, ci și ale inimii care-și manifestă impulsul răutății prin ele.

Flecăreala este păcatul limbii prin care vorbește cuvinte nefolositoare folosindu-i pe alții ca să se manifeste în prezența lor și blocând accesul inimilor cu care nu relaționează spre zonele profunde, spirituale ale ființei.

*

Morala nu este naștere din Dumnezeu, ci urmarea unor reguli omenești sau legi biblice în acord cu o conștiință curată. Deși poate funcționa în anumite zone ale ființei și în sfera socială, totuși legea păcatului și a morții, înscrisă în ereditatea noastră prin păcatul lui Adam, își va spune cuvântul în alte zone ale ființei și ale manifestării sociale.

Morala nu mântuiește omul, căci pot exista necreștini morali și creștini imorali care sunt firești, dar care se pocăiesc de păcatele lor și devin curați prin sângele DOMNULUI HRISTOS.

Dacă și după 7-10 ani după nașterea din nou creștinul este tot imoral, atunci intră în discuție nașterea sa din nou sau lipsa învățăturii pe Calea DOMNULUI, despre consacrare și eliberare de legea păcatului și a morții.

*

O relație nu poate supraviețui dacă există comunicare numai la nivel de cerebel, dar nu și la nivelul inimii. Simpatia este un avataj, dar dacă prietenia nu crește prin comunicare, respect curtenitor și relație prin inimă, curând se va stinge.

*

Spectacolul muzical creștin – oricât ar fi de plăcut și atractiv, nu este decât rotocol în pustiu dacă nu oferă atingerea

Vieții duhului. Există un timp de trecere prin pustiu, dar dacă ai trecut Iordanul nu te mai întoarce înapoi.

*

Ca să poți beneficia de părtășia DUHULUI este necesar să Ți oferi inima ta în întregime. Deși vei mai întâmpina gânduri răzlețe, planuri, amintiri și dorințe trecătoare ce vor să te scoată din dedicarea ta pentru părtășia totală cu Duhul, dacă vei insista concentrându-te în întregime în duh, Ți vei simți mișcarea gingașă – în locașul duhului – ca pe a doua inimă ce bate încetșor. Pe măsura dăruirii totale și a implorării părtășiei Lui, această mișcare va crește până va umple cu Ființa Spirituală a Duhului întregul său locaș din ființa ta. Și, cu toate că ești la începutul acestei părtășii și trăiri împreună cu Duhul, efectul ei îl vei resimți întreaga zi, chiar dacă tu te-ai dăruit în părtășia reciprocă doar o oră; vei rămâne zidit, răstignit față de lume și centrat în Viața Spirituală DOMNULUI ce trăiește în omul tău lăuntric – dacă ai fost născut din DUMNEZEU. Dacă împlinești cerințele DUHULUI de-a lungul trăirii zilnice, EL Ți va oferi și părtășia Lui dacă o cauți cu toată ființa ta, dăruindu-te și concentrându-te în EL, odihnit în singurătatea liniștită.

Umplerea ta cu DUHUL depinde de măsura părtășiei voastre reciproce. Nu vei putea trăi prin DUHUL SFÂNT dacă nu-L respecti, dacă nu-L ascuți și nu renunți la orișice pentru a I te oferi în timp fizic, dedicat când I te dăruiești total. EL va umple vasul care I se dăruiește, dar nu și pe cel pe care tu îl folosești pentru interesele tale egoiste, materiale și personale. Dacă-ai trăit într-adevăr părtășia DUHULUI, dovada este că nu vei mai trăi pentru interesele tale, ci pentru interesele LUI, supunându-te astfel DOMNIEI DUHULUI în tine. Căci ceea ce tu ai oferit în părtășia DUHULUI SFÂNT din ființa ta, EL va umple și astfel – dacă I te vei supune în continuare ascultându-I cerințele, intențiile și înclinațiile – vei trăi prin EL. Vei realiza atunci adevărul din vorbele DOMNULUI: „Cine mă mănâncă pe Mine va trăi prin Mine”.

DUHUL SFÂNT nu se poate împărtăși celui care nu I se

dăruiește sută la sută, supunându-se LUI total. Această exclusivitate voluntară te face părtaş firii lui DUMNEZEU prin împărtășirea Lui, nu prin natura ta, tocmai datorită supunerii tale și dăruirii totale, căci nu participi prin carne, ci prin inima ta care și-a oferit voința sută la sută Voinței SUPREME a DOMNULUI, care este „bună, plăcută și perfectă”.

Orice nesupunere a noastră aduce rău, neplăcere și imperfecțiune în părtășia noastră reciprocă pe care o blocăm și o interzicem prin voința noastră, care în sine este coruptă și lipsită de subordonarea sub Voința SUPREMĂ.

Noi oamenii suntem singurele ființe din Univers care putem participa la împărtășirea firii Dumnezeiești în noi, datorită alegerii, consacrării și dăruirii noastre Lui, dar și singurele ființe care putem pierde aceasta prin neascultare, nesubordonare, neparticipare și respingere a tot ce e mai Bun, Fericitor și Perfect pentru noi – aici și în veșnicie.

Dar slavă DOMNULUI ce este Credincios Legământului Său cu noi și care nu ne abandonează nici când ne încăpățânăm și nu ÎL mai urmărim prin lepădare de sine și purtarea crucii, rămânând astfel bebeluși spirituali ori adolescenți rebeli.

Nu vom putea avea natura calității dragostei care nu caută folosul său dacă nu ne vom împărtăși prin umplerea cu firea lui DUMNEZEU în ființa noastră, ca să trăim prin ea mereu, refuzând folosul nostru și alegându-l pe al DOMNULUI.

În părtășia spirituală chiar și un cântec sufletesc stinge DUHUL.

*

DOMNUL „ne dă toate spre folosință ca să ne bucurăm” și nu trebuie să alergăm noi până la capătul pământului, ca să nu pierdem oportunitatea ocaziei unei unelte performante și de folos (de exemplu).

Trăirea prin credință așteaptă timpul DOMNULUI. Trăirea prin voință se aruncă, înhață și sfâșie ca să profite de ocazie pentru ce își dorește.

*

Dacă alegi umblarea împreună cu duhul în locul delectării auzului cu muzică creștină frumoasă – dar sufletească! – vei câștiga scopul DOMNULUI pentru timpul prin care treci.

Umblarea cu duhul subordonează și lăcomia pânteclui astfel că „mănânci ca să te întărești, nu ca să petreci”.

Umblând cu duhul ajungi să faci relaxat, bine și spre slava DOMNULUI lucrurile care altfel îți erau o corvoadă.

Umblarea cu duhul este una din cele mai profunde (înalte) stări (slăvi) pe pământ. Ferice de cine e gata să predea totul DOMNULUI pentru a o avea.

*

Dar pentru că nu suntem tot timpul în duh, să nu nesocotim apele din stâncă și mana din pustiu.

*

Chiar dacă nu reușești decât să simți mișcarea duhului și să-L atingi – dar nu ai parte de umplerea cu EL – totuși ești zidit și capacitat să funcționezi și să mergi înainte.

*

Toate felurile răutății altora stârnesc impulsul răutății noastre și invers, iar dacă nu am trecut prin cruce și prin lepădare inima noastră în zona impulsului răutății, nu o vom putea stăpâni.

*

Duritatea inimii ca și mulțimea gândurilor cresc tensiunea sângelui în creier, obosindu-l. La polul opus, umblarea cu duhul, blândețea și smerenia inimii aduc odihnă în inimă, în minte și în corp.

*

Când oamenii ne fac rău, în loc să-i iertăm și să-i iubim cum este creștinește, noi uităm tot binele ce ni l-au făcut și vrem să ne răzbunăm, dacă nu altfel, măcar verbal. Dar dacă nu-i iertăm și nu-i iubim nu vom avea pace, liniște și fericire în veci.

Izvoarele inimii

*

Dacă nu ne hotărâm să iubim pe cineva, nu-l vom putea iubi și dacă nu iertăm nu vom fi liberi și capabili de iubire.

Dragostea stinge impulsurile răutății din inima noastră.

*

Cine pofteste lucrurile materiale se închină Mamonei, dar DUMNEZEU nu ne va părăsi și nu ne va lăsa dacă ne încredem în EL.

*

Tremurul și slăbiciunea duhului spun că ceea ce faci este greșit și nu trebuie făcut.

*

Cine trăiește prin voință este ca un robot care trece peste tot ce i se împotrivesc, uzând trupul și blocând duhul.

*

Să nu mai vreau nimic decât pe TINE DOAMNE, cu toată dorința inimii.

*

Numai Duhul și părtășia cu EL ne poate despărți inima de lucrurile lumii.

„Nu vă strângeți comori pe pământ”, nici lucruri fără de care puteți trăi.

*

Sentimentul puterii – pe care-l dau împlinirea planurilor, folosirea banilor pentru împlinirea dorințelor și capacitatea de a lucra pe baza sănătății – corupe inima să trăiască prin voință și să se încreadă în sine, împietrindu-se.

*

Trăirea prin părerea de sine falsifică perceperea semenilor și a realității, dar trăirea cu duhul te face să-i percepi așa cum sunt cu adevărat.

*

Omul cu inima golită de viața spirituală a duhului are gura plină de vorbe.

Izvoarele inimii

*

Este un duh al durtății care dublează trăirea prin voință și plinătatea siguranței de sine, astfel că omul se poartă străin de sine însuși și într-un mod nepotrivit și neobișnuit pentru el.

Mândria, îngâmfarea, critica, neacceptarea și toate relele vin odată cu plinătatea siguranței de sine dată de trăirea prin voință.

*

Trăirea de unul singur și prin voință proprie este una dintre cele mai periculoase trăiri sufletești, pentru că angrenează o serie de mecanisme negative ale inimii și ale sufletului, care produc dezastru în tine și în jur.

Ca diferența dintre o furtună și un susur blând, ca un uragan față de adierea vântului răcoros de vară, așa este diferența dintre trăirea sufletească și trăirea cu duhul.

*

Închină-te înaintea duhului dacă vrei să poți trăi prin el.

*

Lipsa închinării zilnice lasă libertate sălbăticiei sufletului.

*

Practicarea închinării inimii determină manifestarea duhului.

*

Colaborarea inimii cu independența voinței eliberează fiara sufletului să se manifeste.

*

Îmbuibarea cu mâncare și băutură împietrește inima. Postul face inima sensibilă și moale.

*

Un închinător practicant nu va putea fi nici dur, nici rău.

*

Închină-te cu inima înaintea duhului dacă vrei să fii o persoană echilibrată.

Izvoarele inimii

*

Nu dori lucruri, dar pune-ți dorința întreagă după Domnul.

*

Între util și necesar este o mare diferență, căci poți trăi fără foarte multe lucruri utile, dar este suficient să ai strictul necesar.

*

Lipsa rugăciunii minții eliberează sălbăticia sufletului.

*

Trecând la dărnicie banii pe care ai vrea să-i investești în lucrurile utile, vei rezolva problema strictului necesar la mulți nenorociți.

Renunță chiar la raritatea lucrurilor utile performante de ocazie, pentru strictul necesar al celor nenorociți.

*

Considerarea în a fi tu însuși nimic împreună cu închinarea inimii înaintea duhului, eliberează inima de legăturile ei și mintea de preocupările materiale. Există un duh străin care dublează legăturile inimii și de care trebuie să scapi. Rupe-te de Mamona cu inima și cu gura ta și slujește-I Domnului.

*

Domnul cunoaște neputința noastră și va repeta o lecție cu noi și ne va ajuta până vom trece testul. Nu neputința noastră este o problemă pentru EL, ci refuzul nostru de a-L urma pe EL mai departe, cu orice preț. Dacă am fi cunoscut măcar o dată în viață Voia Lui, am ști ce „bună, plăcută și desăvârșită este”.

*

Dacă nu-L doresc pe Dumnezeu, dorințele inimii blochează duhul.

*

Căci dincolo de voința de înfăptuire a Cuvântului și Voința Domnului, este puterea de înfăptuire care vine de la Domnul ca un Har.

*

Dezbracă omul vechi de dorința inimii după lucruri și îndreaptă-ți inima spre Domnul.

*

Doamne distruge fiara sufletului meu și curăță-mi spurcăciunea inimii cu orice preț, căci „Voia ta e bună, plăcută și desăvârșită”.

*

Domnul face ceea ce noi nu putem în transformarea noastră interioară după chipul Său. Lucrurile ce nu sunt bune în făptura noastră, pe care nu le rezolvă efortul le rezolvă rugăciunea către Tatăl nostru din cer, căci EL este Bun.

*

Sentimentul puterii pe care-l dau împlinirea planurilor, folosirea banilor și capacitatea de a lucra datorată sănătății, corupe inima să trăiască prin voință și să se încreadă-n sine. Sentimentul puterii împietrește inima.

Când poți face un lucru pentru binele multora ai inima împăcată.

*

Părtășia duhului se oferă pe măsura asemănării cu chipul Domnului. Asemănarea depinde și de consacrarea noastră și de rugăciunile insistente de a o avea cu orice preț, dar și de Harul Domnului.

Renunță la tot când Duhul te atrage-n părtășie cu EL și intră prin închinare înaintea Lui, în comuniunea Lui.

Când Duhul Domnului te atrage la părtășie nu vrea nici un efort din partea ta, ci doar disponibilitatea ta pentru EL.

*

Nu oferi părtășia inimii tale decât celor cu care mergi împreună pe drum, pentru că ceilalți te vor măcelări prin fiara sufletului lor, care adeseori e unită cu demonii pe care ei îi servesc și la care se închină. Tu n-ai nevoie de părtășie cu fiara din alții, căci ai părtășie cu cei cu care mergi împreună și cu Duhul Sfânt, cu Tatăl și cu Fiul.

Nu te lupta cu fiara din alții – nici cu demonii lor – ci iubește-i dacă poți, iar dacă nu, rămâi deoparte, neintrând în jocurile și-n dezlănțuirile lor.

*

Rămânerea în părtășia Duhului îți umple vasul făpturii cu Duhul.

*

Păstorul paște oile colectiv, dar obligatoriu se ocupă și de fiecare în parte.

*

Nu hrăni fiara sufletului din tine cu gânduri și realități despre alții, ci caută părtășia Duhului.

*

Lepădarea de sine te conduce în duhul.

*

„Sarcasmul este un amestec de critică împreună cu batjocură și violență verbală”, spunea Maria M.

*

Una este să te simți important din cauza binecuvântărilor ce le-ai primit și alta să te bucuri de acestea cu recunoștință.

*

Dacă trăiești prin voință, frustrarea acesteia declanșează manifestarea fiarei sufletești.

*

Nu-ți lăsa niciodată inima să meargă pe drumurile răutății și nici să se aprindă cu focurile ei.

*

Transferă bucuria pentru folosința lucrurilor, pentru sănătate și bunăstare în recunoștință, dar nu în importanță de sine, în siguranță și-n plinătate de sine.

Converteste bucuria de viață în recunoștință și-n adorare față de Domnul.

*

Originea dorințelor imperative ale inimii e discutabilă,

căci dacă Duhul Domnului nu le sancționează prin respingere, zbatere și slăbiciune lăuntrică ar însemna că nu-s greșite. Însă deși puterea lor imperativă oferă motivație din belșug pentru îndeplinirea lor, ceva nu miroase bine cu arderea lor vulcanică. Căci multe alte dorințe mult mai bune nu se aprind vulcanic să-și impună îndeplinirea lor, ceea ce înseamnă că arderea vulcanică e bine să se consume în suc propriu pentru a lăsa răgaz judecății sănătoase și păcii din inimă să cântărească, în mod just, timpul potrivit pentru a le îndeplini. Căci de multe ori nu obiectul dorințelor e greșit, ci arderea lor vulcanică și imperativă fiindcă „nimic nu trebuie să pună stăpânire pe tine, căci fiecare e robul lucrului de care este biruit”. Astfel, când o dorință imperativă reușește să ți se impună înseamnă că tu ai devenit robul ei. Lasă-o să se consume singură ca lumânarea și vei fi liber de impunerile ei ca să faci ceea ce alegi dintre toate câte bat la ușa inimii din exterior sau dinlăuntru. Pofta altor lucruri – care încolțește în inimă – împreună cu duhul materialismului și al banului (Mamona) declanșează dorințele imperative și vulcanice ale inimii.

Dacă scoți inima ta din limitele duhului unde trăiește bunătatea, vei rămâne în spurcăciunile și-n mizeriile inimii tale.

Dragostea pentru lucruri scoate afară Dragostea Tatălui din inima noastră. Dacă inima nu se leapădă de tot ce are, nu e vrednică de Domnul.

Trăirea cu inima întreagă pentru Domnul este un Har pe care-l primești dacă-l dorești din toată inima după multe încercări eșuate de a trăi așa prin efortul propriu.

Dacă trăiești cu inima în limitele duhului ai parte de viața și izvoarele spirituale ale duhului, dar dacă ieși din ele rămâi în spurcăciunile și-n fiara omului vechi.

*

Domnul vine pentru cei care ÎL așteaptă și pe care nu-i mai leagă inima de nimic decât de EL.

*

Când Diavolul îți umple inima cu o profunzime stranie

și tristă, să nu te-ncrezi că el îți va oferi mai mult decât minunăția vieții bunătății duhului, pentru că el nu-i decât un mincinos, un hoț și-un ucigaș.

*

Adorarea este manifestarea dragostei inimii tale pentru Domnul.

*

Există o falsă foame după Dumnezeu simulată de vrăjmaș în noi, care pare profundă și duce la disperare. Adevărata foame după Dumnezeu e calmă, liniștită și plăcută și nu modifică starea de fond, transparentă și liniștită, a inimii noastre.

*

Duhul Sfânt nu este național, dar nici duhul național nu este sfânt. „Dumnezeu iubește popoarele”.

Duhul religios se unește cu duhul național pentru a-i influența și însufleți pe oameni să devină habotnici, șovini și antisemiți.

Credința mântuitoare este darul lui Dumnezeu și te leagă de EL, căci „pe pământ suntem străini și călători ca toți părinții noștri” și „cetățenia noastră este în ceruri”, iar „Israel este întâiul născut al lui Dumnezeu”.

*

Fericirea este o stare a inimii compusă din împăcarea cu Domnul, sănătate, odihnă, mulțumire, împlinire, bucuria dată de dragostea Domnului în inima ta și a soțului sau soției, recunoștință spre Domnul care ți-a făcut parte de acestea toate, plus minus alte ingrediente care nu-s decisive.

*

Navigarea pe internet alterează percepția personală a timpului prin solicitarea creierului, a curiozității, a atenției și concentrării, mutând inima și mintea din realitate într-o lume imaginară a gândurilor altora, a unor istorisiri închipuite și a multor informații adeseori inutile, care stârnesc curiozitatea. Această evadare din realitate poate crea dependență dacă o

repetăm până la obișnuință, dezechilibrând viața personală.

Internetul ca o unealtă este bun, dar folosirea lui dincolo de strictul necesar și de limitele unui divertisment relaxant devine un drog ce intoxică persoana modificându-i comportamentul, dezechilibrând personalitatea și atacând integritatea caracterului. Ca orice bun de consum acest acces la cunoștințe necesită stăpânire de sine – care este o roadă a Duhului Sfânt. Înțelepciunea folosirii timpului liber se câștigă prin experiență și prin urmarea îndemnurilor Duhului, astfel încât să ne împlinim vocația într-o armonioasă împletire cu munca pentru supraviețuire și cu viața de familie și de comunitate. Atunci când vocația vine prin chemarea Domnului, utilitatea socială a persoanei este garantată prin talanții cu care a înzestrat-o Creatorul. Copiii Satanei pot avea și „vocații” pe care le exercită împotriva binelui comun. Numai binele comun urmează interesul general, căci multe interese sunt de grup și în folosul țărilor puternice care sfidează țările sărace exploatându-le resursele și urmărindu-și interesele proprii. Când se vor face conturile la sfârșit – în Ziua Judecății – Stăpânul Suprem „va răsplăti fiecăruia după binele sau răul pe care l-au făcut când trăiau în trup”.

*

Dacă ești umplut și plin de Domnul te poți duce la alții să le dăruiești bunuri spirituale și te poți bucura și de puținul lor, dar dacă ești gol, puținul altora din Domnul nu te va satura – chiar dacă te va hrăni un pic.

*

Pacea inimii în timpul unei cereri dintr-o nevoie acută înseamnă că Domnul ți-a ascultat rugăciunea, dar senzațiile și imaginile de certitudine sunt schimbătoare și nesigure.

*

Când te doare duhul înseamnă că trebuie să oprești ceea ce faci.

Iubirea inimii de Domnul pătrunde până în adâncurile duhului.

Izvoarele inimii

Roagă-te Domnului să-ți dea o inimă după Voia Lui și EL nu va lăsa fără răspuns rugăciunea ta disperată de a trăi cum vrea EL.

*

Dumnezeu nu rămâne dator.

Dacă tu dăruiești măcar puțin, EL revarsă peste tine binecuvântările Lui.

*

Dacă cerem Domnului o inimă bună și o inimă după Voia Lui, EL ne-o dăruiește cu drag, deschizându-ne ușa duhului omului lăuntric din care curg izvoarele vieții de înviere a Domnului Hristos în inima noastră, inundându-ne ființa.

*

Fericit este omul care se întoarce la Domnul din tinerețe pentru că nu-și risipește anii și puterea, ci participă devreme, împreună cu Domnul, la împlinirea Voii Lui pentru viața pe pământ.

*

Zbaterea duhului indică cerința Duhului de a nu face ceea ce faci; de exemplu: de a nu cumpăra ceva, de a opri televizorul și radioul creștin pentru a sta cu Domnul etc.

*

Rugăciunea constantă pentru persoana pe care ai judecat-o te ajută s-o ierți în mod definitiv.

*

Centrarea minții prin atenție pe duh te face să simți locașurile duhului, dar intrarea în inima ta pentru a-ți recunoaște rana inimii te duce în legătură cu duhul.

*

Când Domnul vrea să te oprești în tăcere cu EL, exercițiile devoționale nu-ți produc decât neliniște.

Când Domnul nu mai vrea să faci nimic decât să te oprești și să te odihnești cu EL...

*

Oprește-te-n tăcere înaintea Domnului și vei învăța odihna.

Izvoarele inimii

*

Când ți se răcorește duhul atunci Domnul îți înviorează lăuntrul.

*

În momentul în care tu judeci pe cineva, Dumnezeu îngăduie ca duhurile și stările care chinuie acea persoană să te chinuie pe tine.

*

Acceptarea celorlalți așa cum sunt eliberează capacitatea inimii de a-i iubi.

*

Când n-ai nimic împotriva nimănui inima ta e liberă să-L iubească pe Domnul.

*

Nu te lupta singur cu apăsările Satanei, ci vino cu ele la Domnul și nu te lăsa de EL până nu te scapă, iar EL sigur o va face, la timpul Său, cu mult drag pentru tine.

Gândurile negre sunt lucrarea Satanei care influențează o inimă slăbită.

*

Dincolo de lucrarea crucii pentru cunoașterea de sine vine conlucrarea cu Duhul Domnului pentru stăpânirea de sine. Lepădarea de sine oferă puterea pentru trăirea în Cuvânt și pentru urmarea Duhului.

*

Când Dumnezeu îți ia ceva atunci creează loc în tine pentru altceva mult mai valoros.

*

Duhul materialismului și duhul comerțului caută să te manevreze să dorești, să cauți și să cumperi lucruri utile, dar nu strict necesare și eficiente. Alimentat și de reclame, duhul comerțului captează atenția și inima ta și dacă Domnul nu se îndură de tine să te disciplineze, te vei complăce sub influențele străine dorind, iubind și cumpărând lucruri; iar dacă nu te dezici de aceste duhuri și nu le alungi, te vor influența sau chiar te vor însufleți mult și bine.

Abia când nici un duh străin nu-ți mai influențează inima devii capabil să umbli înaintea Domnului cu toată inima, rămânând astfel sub îndurarea Domnului față de tine. (1 Împărați 8:23)

*

E necesar să existe un echilibru armonios între urmarea lăuntrică a Domnului și trăirea exterioară în Cuvânt. Roadă Duhului are atât manifestări interioare, cât și exterioare, care fac persoana creștină împlinită și completă, astfel încât înțelegerea inimii primită de la Domnul, îndemnul Duhului și trăirea voluntară în Cuvânt se unesc în echilibrul armonios al Voii Domnului.

*

Să nu te-ncrezi în puterea de acțiune pe care ți-o oferă banii, căci ți se împietrește inima, ci sprijinește-te încrezător pe Domnul care-ți oferă binecuvântările Lui ca să le administrezi pentru tine și pentru cei care au nevoie de ele.

Inima smerită își cunoaște locul pentru binele comun, dar inima arogantă e preocupată doar de interesele personale.

Când consideri banii un drept și o posesie, dar nu un Har, ești în cădere în prăpastie.

*

Dacă nu ar fi conservatorii, formele curate ale unui început frumos ar dispărea. Dar dacă nu ar fi reformatorii, începuturile frumoase care au pierdut viața, ar rămâne doar o formă.

*

Inima smerită simte că locul ei este cel mai de jos. Îngâmfarează te orbește, dar smerenia îți oferă și îți vindecă vederea spirituală.

Smerenia este mireasma care înecă demonii ce nu pot rezista într-o inimă smerită, de care fug îngroziți ca de iad.

O inimă smerită se consideră pe sine drept un nimic.

*

Trăirea prin Domnul Hristos din omul lăuntric este

fericire, echilibru, armonie, bucurie, bunăstare lăuntrică, împlinire, viață din Dumnezeu. Trăirea prin Domnul te conduce la trăirea în Cuvânt și dezrădăcinează încet trăirea prin minte, sentimente, voință. Umblarea cu Duhul presupune să nu faci ceea ce vrei dacă Domnul te îndeamnă să nu faci. Nu primești dragoste mai mare decât aceea să trăiești prin EL, atunci când ți se oferă și când tu dăruiești cea mai mare dragoste de care ești capabil. Când nu ți se mai dăruiește trăirea prin Domnul atunci trăiește prin Cuvânt, urmând îndemnurile Duhului atunci când vin. Trăirea prin Domnul va fi continuă când vom fi în cer. Până atunci putem fi „în Duhul” ca și Ioan în ziua Domnului, dar vor fi și văi, pustiuri și munți din care Domnul ne va învăța multe și ne va transforma după Chipul Său.

*

Smerenia deschide cămărilor bunătații. O inimă îngâmfată nu poate fi smerită. O inimă smerită și înțeleghătoare primește Harul cunoașterii rosturilor vieții.

*

Duhul acțiunii împreună cu duhul grabei și al agitației ne strâng omul lăuntric în ghearele lor, ca să nu putem trăi liberi cu duhul nostru. Aceste duhuri produc o mare oboseală fizică pe care nu o resimțim decât după ce ni se deblochează omul lăuntric și ne doare, dându-ne astfel semnale de alarmă că trebuie să ne oprim.

Când am recunoscut demonii care ne-au apăsât trebuie să ne dezicem de ei în inima noastră și verbal, poruncindu-le să plece, în Numele lui Isus, muștrându-i prin sângele Domnului și folosind cuvintele arhanghelului Mihail: „Domnul să te mustre Satano, Domnul să te mustre”, rugându-L și pe Domnul să-l mustre.

Unul din semnele care-ți arată că ești însuflețit de aceste duhuri este că acționezi prin trupul tău ca și un robot, fără să mai ai armonia cu trupul tău ca templu al Duhului Sfânt. Supune-te Domnului și împotrivește-te acestor însuflețiri străine, iar Satana va fugi de la tine.

*

A lucra ca pentru Domnul înseamnă a lucra cu gingășie, cu sensibilitate și cu drag.

*

Când duhul se închide și devine greu ca plumbul, atunci a venit timpul să te mai rogi în limbi cu gura sau cu inima, iar duhul se va deschide. Rugăciunea în limbi trezește mișcarea duhului.

*

Splendoarea strălucitoare a luminii Dragostei Minunii care este Dumnezeu.

*

Mișcările duhului sunt diferite de bătăile inimii (căci inima poate bate încet, iar duhul să se miște repede).

*

Atunci când simți nevoia s-o faci, lauda, închinarea, cântatul fluierând și cântarea în limbi zidesc omul lăuntric, hrănesc și întăresc, umplând duhul și zidind inima.

*

Duhul acțiunii te determină să nu mai ai odihnă până ești sleit de puteri, ca să faci mereu lucruri necesare, să faci planuri pentru ele noaptea, fără să-ți dea răgaz de odihnă, ci furându-ți somnul pentru planurile și lucrurile pe care te influențează și te însuflețesc să le faci, făcându-ți trupul un robot al acțiunii și nu un templu în armonie cu sufletul și cu duhul. Este ceva demonic și străin care îți mișcă trupul și mintea ca să nu mai ai pace, odihnă și liniște. Odată descoperit trebuie să te eliberezi de acest duh prin metodele obișnuite sau cu post și rugăciune.

Duhul demonic este de așa natură încât să trăiască prin tine anulându-te atunci când se manifestă, contrar Duhului Sfânt prin care tu trăiești îmbogățit într-o sfântă, blândă, bună și liniștită întrepătrundere reciprocă.

Pot fi unele duhuri rele ce intră în noi prin decizii din tinerețe și care nu ies până nu ne reamintim decizia și

consecința îndrăcirii prin ea, revocând decizia și luptând cu duhul străin intrat prin ea.

De exemplu prin decizia: „Fericirea mea este efortul” intră în tine duhul satanic al hiperactivității și al unei supraputeri de acțiune care te manipulează demonic.

Jurămintele și deciziile îți leagă sufletul până împlinești jurământul sau revoci decizia luată. Jurămintele rele nu-ți provoacă nici un rău dacă nu le împlinești.

De multe ori, după ce este descoperit de lumina Duhului Sfânt, demonul fuge.

Unii demoni stau mulți ani ascunși în cămarile sufletului și ale inimii și nu vor să plece până îi va descoperi lumina Domnului și-i vei izgoni.

Depinde de tine cum îți tratezi trupul: ca un templu al Duhului Sfânt sau ca un instrument de execuție al ordinelor voinței și al dorințelor inimii...

Dacă-ți folosești trupul ca și pe un instrument de executare a lucrurilor, nu mai simți mișcarea și îndemnurile Duhului, dar dacă te unești cu trupul ca și cu un templu al Duhului Sfânt, devii capabil și sensibil la mișcarea și îndemnurile Duhului. De tine depinde să nu mai trăiești în duhul acțiunii, chiar dacă acționezi lucrând diverse lucruri.

Nu poți trăi în trup ca într-un templu al Duhului Sfânt dacă nu ai o inimă smerită.

În duhul acțiunii poți lauda pe Domnul, dar nu poți să I te închini.

Duhul acțiunii își urmează strict interesele sale. Iubește acțiunea și lucrurile pe care le face mai mult ca orice, căci se închină la sine însuși și la lucrurile mâinilor sale. Te face singur și independent, complăcându-te cu tine însuși. Duhul acțiunii se hrănește cu activitatea trupului pe care-l exploatează până la limita rezistenței, blocând inima în ghearele sale.

În fața smereniei inimii și a închinării 'naintea Domnului Satana fuge deseori.

*

Atitudinea lepădării răutății din inimă este o alegere, dar capacitatea de-a o face și de a-ți îmbrăca inima în bunătate, îndurare și blândețe este un Har. Numai centrarea în duh oferă esența omului nou în inimă.

*

Sabatul a fost făcut pentru om ca să aibă o viață echilibrată, armonioasă, liniștită, odihnită și în pace cu sine, cu Domnul și cu semenii. Când inima nu se mai gândește la lucruri ÎL poate simți pe Duhul Domnului.

*

Nimic din ce îți strânge duhul nu este de la Domnul. Duhul nostru trebuie menținut liber. Închinarea dezvoltă viața duhului și deschide ușa spre el.

Primește viața duhului închinându-te cu inima ta înaintea lui.

Închinarea înaintea Domnului este o armă împotriva Satanei.

*

Sănătatea este o parte din fericire, dar Domnul te poate face fericit și fără sănătate.

*

Nefericit este cine dorește și caută lucruri, dar cine-L caută pe Domnul este fericit.

*

Cine lipsit de inimă crește un copil va face din el un adult nesimțit, răutăcios, indiferent și fără bun simț. Când îți închizi inima față de un copil înseamnă că nu-l accepți și nu-l înțelegi.

*

Sunt momente de suferință în care numai credința în Cuvânt te mai leagă de Domnul.

*

Mintea noastră găsește odihnă în omul lăuntric al Duhului de gândurile, grijile și problemele ei.

*

Răutatea inimii sufocă și sugrumă duhul. Dacă acționezi „stârnindu-ți puterea ca un om de război”, dar fără inimă, ajungi în independență de Domnul, în insensibilitate față de oameni și-n acțiune în forța sufletului rupt de duh. Prin răutatea inimii tale dai teren Satanei să te poată însufleți cu răutatea demonică.

*

Dacă educi un copil numai prin instrucție, fără colaborarea cu inima lui, obții un adolescent instruit, dar rebel și neadaptat la relații normale cu oamenii.

*

Când faci ceva împotriva duhului acesta se blochează. Când acționezi cu răutate blochezi duhul.

*

Dacă-ți ierți slăbiciunea de inimă, devii vulnerabil la repetarea ei.

*

Când ți-e zidită inima nu trebuie să mai vorbești în limbi, ci să te obișnuiești să trăiești și să umbli împreună cu duhul.

*

În fiecare zi poți alege să fii plin de tine sau smerit, independent sau să trăiești împreună cu duhul, să fii bun și blând sau arțăgos de rău. Dar nu putem face asta în puterea proprie, ci dacă suntem plini de Duhul Domnului.

*

Puterea sănătății, a banilor, a libertății de mișcare te duc în independență de Domnul și de frați. Dacă rupi legătura cu frații devii atrofiat, morocănos, mucegăit și rânced spiritual.

„Învățați de la Mine căci Eu sunt blând și smerit cu inima și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre”.

Un suflet nelepădat și nerăstignit este nesimțit, independent, plin de sine, îngâmfat, sigur de sine, puternic prin sine datorită sănătății, banilor, acțiunilor, a lucrului făcut. Dar inima lui este nefericită, împietrită, singură și sătulă de sine.

Numai Domnul poate da puterea de lepădare de sine, de răstignire și de umblare și trăire împreună cu duhul. Astfel inima devine odihnită prin blândețe și smerenie.

Căci dincolo de inima noastră este Duhul Domnului din omul nostru launtric, născut din Dumnezeu, care își lasă simțită prezența ca să ne încurajeze să venim la EL mai des, pentru a ne cunoaște reciproc, pentru a avea părtășie și pentru a ni se descoperi pe Sine în nemărginitele Sale forme, manifestări și trepte de slavă.

*

La ușa duhului se vine (la început) în liniște exterioară pentru ca mintea să poată rămâne unită cu inima, așteptând Harul descoperirii Domnului prin Duhul Său inimii doritoare și iubitoare, dezlegată de orice altceva în acest timp. Căci dacă mintea e solicitată de sunete, imagini exterioare și alte deranjamente din afară atunci nu se poate uni cu inima smerită, iubitoare și cerșetoare la ușa Celui Necuprins de Bogat în Bunătate, Dragoste, Bucurie, Iertare, Fericire, Viață, Pace și de toate bunurile slăvite ale Creatorului tuturor, EL Cel fără margini, necreat, etern și pretutindeni.

În fața porții duhului inima leapădă toate iubirile în afară de Domnul pe care-L simte și pe care-L așteaptă să se descopere și să vină la ea în formele infinite ale slăvilor divine și cerești.

*

Munca echilibrată este un izvor de sănătate.

*

În „zelul nostru de prost” și în puterea sufletului nostru am vrea să îi băgăm pe oameni în rai cu bâta, dar cei mai mulți nu vor aceasta înadins, pentru că le este prea drag păcatul prin care luptă împotriva lui Dumnezeu care este Dragoste.

Numai Duhul Domnului cunoaște calea pe care se ajunge la fiecare inimă pentru a o face capabilă să decidă, în cunoștință de cauză, unde vrea să-și trăiască viața încă de pe pământ: în rai sau în iad. Căci aceste două Împărății încep de-aici de jos din viața zilnică.

*

Suferința personală este cel mai bun învățător pentru cei care nu învață altfel.

*

Nu poți băga oamenii în rai cu biciul, dar ÎL poți duce pe Dumnezeu la ei prin roadele Duhului Sfânt. Convingerea de păcat o face Duhul Sfânt.

*

Dacă nu vrei să biruiesti duhul comerțului vei pierde resurse, vei îngropa talanți, vei stinge Duhul și vei fi nefericit. Domnul nu te obligă să faci ce nu vrei, dar ce semeni aceea vei secera: vei iubi lucrurile și vei pierde dragostea Tatălui din tine.

*

Nu trebuie să stai mereu cu inima înaintea duhului cum fac unii mistici asceți. Trăiește normal, iar Domnul te va surprinde cu îndemnurile și cerințele Duhului.

*

Dacă-ți lași inima să se manifeste cu răutate în mod voluntar, atunci dai teren diavolului în inima ta și el te va însufleți cu duhul răutății.

*

Starea în tăcere și liniște înaintea Tatălui, a Domnului ISUS și a Duhului Sfânt liniștesc furtuna agitației din minte și aduc odihna inimii și-a minții.

*

Întristarea îți mănâncă energia de viață.

Dacă după ce ai pierdut un lucru scump poți spune ca și Iov: „Domnul a dat, Domnul a luat, fie Numele Lui binecuvântat”, atunci reprimești energia duhului de viață ca să poți trăi. Când ai pierdut un lucru se vede cât ai fost de legat de el.

*

Dacă ne creștem copii cu autoritate răutăcioasă aceasta dezvoltă în ei rebeliunea care se va manifesta mai târziu chiar și împotriva Domnului. Educarea copiilor cu bunătatea autorității

determină colaborarea inimilor pentru dezvoltarea lor armonioasă și binefăcătoare – atât pentru educator, cât și pentru copii. Când educarea necesită corectarea prin pedeapsă, atunci să desparți riguros pedeapsa de răutate, căci pedepsirea cu răutate naște, cu siguranță, rebeliunea mai târziu.

Și dacă una din cauzele rebeliunii este o autoritate răutăcioasă în timpul creșterii și educării unei persoane, alta este tentația lucrurilor interzise și slăbiciunea de inimă moștenită. Suferințele emoționale și frustrările voinței pot fi alte cauze ale rebeliunii.

Dacă nu transformi supărarea în acceptare cu dragoste, ea se va transforma în răzbunare sau în amărăciune. Cine nu rezolvă biblic acțiunile altora făcute împotriva voinței lui, va suferi el și cei pe care îi iubește.

O voință frântă, oprită brusc sau zdrobită prin acțiuni făcute împotriva ei va răbufni prin răzbunare, rebeliune, supărare, retragere, amărăciune. Biblia oferă soluții, pentru a nu se ajunge la aceste răbufniri, în predica Domnului de pe munte.

*

Stările celor pentru care mijlocești vin peste tine și, dacă nu mijlocești la îndemnul Duhului vei suferi datorită zelului tău lipsit de înțelepciune. Poți mijloci pentru frați căci ei sunt sub protecția Domnului.

*

Mâhnirea este un sentiment de greutate îndurerată a sufletului, din cauza neînțelegerilor, nepotrivirilor familiale cu rudele și a lipsei de armonie cu fiii satanei.

*

Educația fără dragoste nu-i decât dresaj inteligent.

*

Simțul vieții duhului umple inima noastră cu Prezența Duhului Sfânt.

*

Uneori depresia vine ca o disciplinare pentru

colaborarea cu alți demoni, cum ar fi: aroganța, pofta altor lucruri, diferite forme de răutate. Cu cât te apropii de DOMNUL cu atât trebuie să fii mai curat. Printre păcatele aroganței amintim: plinătatea de sine, siguranța care vine din sine nu din bizuirea pe Domnul, orice privire de sus. La răutate putem găsi: bârfa, ironia (chiar împotriva copiilor), supărarea care nu te lasă să spui un cuvânt prietenos dușmanului tău sau celui ce-ți este dator.

Tristețea e soră geamănă cu depresia și cu retragerea. Ele sunt atât stări sufletești, cât și demoni care le provoacă.

*

Dragostea fără disciplină este neștiință naivă, dar disciplinarea fără dragoste este răutate. Copiii trebuie acceptați, înțelegi și iubiți înainte de a aștepta ceva de la ei.

*

Smerenia și închinarea sunt două din căile lui Dumnezeu prin care inima noastră ajunge la Duhul Domnului din duhul nostru, dacă acesta este născut din Dumnezeu (prin pocăință și încredere în Domnul Hristos, ce iartă păcatele și duce la Iehova, Dumnezeu cel Viu, ce oferă EFECTIV „cunoștința iertării păcatelor”).

Rănila pe care ni le face Diavolul nu sunt decât locuri prin care ne apropiem mai mult de Dumnezeu – dacă-L dorim pe Domnul cu toată inima noastră. Și aceasta este una din căile Domnului.

Unul din lucrurile care ne smerește inima este când ne simțim cel mai mare păcătos, iar alt lucru este durerea.

Zdrobirea inimii noastre este opera de artă prin care Dumnezeu ne transformă după chipul Domnului Hristos.

Crucea înseamnă să nu te lași de Domnul prin orice ai trece și chiar dacă, pentru moment, te-ai lăsat, să te apuci, să te îndrepti și să te ții din nou de EL.

Smerenia și închinarea te ajută să suporti zdrobirea inimii și să treci prin greutățile vieții.

Informația oferă senzația și aroganța puterii, dar smerenia și închinarea ne purifică de ele.

Izvoarele inimii

*

Există o putere în împlinirea Cuvântului, ce inundă duhul și inima noastră cu viață.

*

Bizuirea pe Domnul și încrederea în EL te ajută să trăiești și să pășești înainte zidindu-ți inima. Când nu te mai poți bizui pe Domnul abandonează-te în brațul Lui, care te va purta, cu drag, înainte. Încrederea inimii în Domnul îți zidește lăuntrul și te pune în armonie cu Domnul.

Bizuirea pe Domnul și așteptarea la Bunătatea Lui sunt prima treaptă a încrederii în EL. A doua treaptă este Harul încrederii – care le urmează – oferit de Domnul care te face fericit.

*

Dragostea a două inimi care se simpatizează, se susțin și se respectă reciproc este una din cele mai fericite stări de pe pământ.

*

„Du-te pe drumul iubirii inimii tale pentru Domnul”
(Fr. D'Assisi).

*

Sprrijinește-ți inima pe Domnul și vei scăpa din văile descurajării și a deznădejzii.

Prinde-te cu gândurile și cu inima de Bunătatea Domnului, iar lipsa de speranță se va depărta încet de la tine.

*

Duhul oferă înțelegere inimii.

*

Nu trăi prin stările inimii, ci leapădă-ți inima și dăruiește-o Domnului, căci Satana vrea să te chinuie cu tot felul de stări negre și grele, ca să nu mai poți trăi.

Leapădă-ți stările negre și rele ale inimii și nu te cufunda în ele, căci nu sunt ale tale și nu-ți aparțin.

*

Una este mișcarea cu putere a Duhului prin darurile Lui și alta este părtașia Duhului. Prin părtașia Lui suntem inundați

cu viața Domnului prin simțământul duhului nostru din părtășia Duhului Sfânt.

*

Dacă vrei să nu fii nefericit și să poți trece prin problemele vieții, nu trăi singur, ci trăiește împreună cu Domnul cât de mult poți, deschizându-I inima ta, în tăcere.

Cântările creștine cântate înaintea Domnului îndepărtează apatia și stările grele ale inimii.

Atingerea Duhului curăță inima și mintea de stările și gândurile negative.

Apa Cuvântului din Psalmi – lecturați în odihnă și-n liniște – împreună cu meditarea la Cuvânt, spală inima de stările și influențele negative.

Sprijinește-te pe „Omul durerii și obișnuit cu suferința” (Domnul Hristos) și vei trece mai ușor prin greutățile vieții.

*

Închinarea înaintea Domnului topește împietrirea inimii închinătorului.

O inimă în clocot pentru Domnul trebuie unită cu judecata sănătoasă și astfel ÎL iubești pe Domnul și cu inima și cu mintea. Inima în clocot pentru Domnul este ca un motor ce trebuie condus de o judecată sănătoasă, ancorată în Cuvântul scris.

*

Duhul puterii demonice caută să te însuflețească – dacă te înalți cu puterea ta de acțiune prin trup ori prin bani, prin mijloace electronice sau prin alte mijloace – ca să pună stăpânire pe sufletul și pe inima ta, legându-te să nu mai fii liber, ci să se manifeste el prin tine.

Numai smerenia și lepădarea încrederii în ceea ce poți sau în ceea ce ai și dependența de Domnul te eliberează de acest duh satanic.

*

Lipsa de integrare activă și responsabilă în trăirea vieții se datorează lenei, retragerii, somnolenței, depresiei sau diverselor boli care slăbesc puterea inimii și a trupului.

*

Căutarea excesivă a fericirii inimii în legătura cu Domnul te poate autocentra în tine și nu în Dumnezeu.

*

Închinarea este dăruirea continuă a inimii Domnului, iar adorarea este iubirea continuă a Domnului cu inima. Nu suntem capabili de închinare și adorare permanentă a Domnului.

*

Pofta altor lucruri este dorință de îmbogățire, iar „cei ce vor să se îmbogățească, dimpotrivă, cad în ispită, în cursă și în multe pofte nebune și periculoase, care cufundă pe oameni în ruină și în distrugere”. Căci „dacă avem cu ce să ne hrănim și cu ce să ne acoperim, să fim mulțumiți”. Să ne mulțumim cu ce avem căci „cel cu inima mulțumită are un ospăț necurmat”. „Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ”. În cer vom avea tot ce ne-am dorit și am visat, și infinit mai mult.

Pofta după lucruri speciale trece dincolo de împlinirea nevoilor și te leagă de pământ.

Legăturile dorințelor inimii și a planurilor ei te opresc să trăiești pentru Domnul. Ca să scapi de aceste legături intră în tine însuți ca să-ți „recunoști rana inimii”, smerește-ți inima și îndreapt-o spre Domnul, căci o inimă smerită este dependentă de Domnul și are acces direct în Duh.

Când nu mai știi cum să mergi cu Domnul, rugăciunea inimii în limbi îți va oferi armonia ființei.

*

Desfrânarea urechilor înseamnă să asculți muzică numai pentru că-ți place, nu pentru că te apropie de Domnul sau ți-L descoperă pe EL.

Desfrânarea stomacului înseamnă să mănânci numai pentru că-ți place, nu pentru că ți-e foame sau pentru că ești slăbit și ai nevoie de hrană.

Desfrânarea limbii înseamnă să vorbești numai pentru că-ți place sau ca să te afli în treabă, ori ca să-ți descarci energia

animalică sufletească prin monolog, dar nu ca să faci bine cu limba mângâind cu balsam pe cel rănit sau căzut și încurajând sau sfătuind pe cel în dificultate.

Desfrânarea cu trupul nu este numai curvia, ci și odihna prea multă și lipsa de participare la împlinirea vocației tale sau la lucrurile necesare supraviețuirii.

Desfrânarea inimii înseamnă să te lași purtat de inimă în tot ce își dorește, plănuiește, își amintește, își imaginează, lăcomește sau cade.

„O inimă mulțumită are un ospăț necurmat”.

Inima mulțumită este un izvor de fericire.

Desfrânarea cu ochii înseamnă să-ți umpli ochii cu imagini plăcute – NU rele – dar care nu te ajută cu nimic și nu-ți folosesc decât pentru plăcerea de a privi ceva frumos – NU păcătos sau murdar.

*

Puterea de cumpărare și dezechilibrul dintre ceea ce cumperi pentru tine – MULT! – și ceea ce dăruiești – PUȚIN... – cauzează mândrie în inima ta și sentimentul puterii. Și dacă nu-ți pleci inima înaintea Domnului cu smerenie, recunoscând Mâna Lui Bună și binecuvântările pe care ți le-a dăruit ca să te bucuri și să le administrezi și să dăruiești, te vei pierde în dragostea de Mamona și-n idolatrizarea materiei (lucrurilor) în loc să te închini Domnului care te iubește și-ți acordă Bunătatea Lui pentru tine și pentru alții.

Mândria și sentimentul puterii se nasc în inimă împreună cu siguranța de sine și cu încrederea în sine și din cauza unui trup sănătos prin care lucrezi ceea ce vrei.

Dar pleacă-ți inima înaintea Domnului cu mulțumire și recunoștință pentru darul și binecuvântarea sănătății și a voinței pe care EL a creat-o și ți-a dăruit-o.

*

Tu, Doamne, ești odihna mea.

*

Centrarea minții la Tronul de Îndurare al Tatălui hrănește duhul.

Izvoarele inimii

*

Smerenia este una din căile Domnului pentru trăirea noastră în duhul.

*

În Tine, Doamne, inima mea este Acasă.

*

Să nu mănânci de poftă, ci de foame.

*

După cum Domnul ne-a luminat ochii inimii pentru cunoașterea sufletului și a inimii noastre, EL lucrează în noi stăpânirea de sine ca să ajungem să putem stăpâni manifestările rele ale trupului, ale sufletului și inimii noastre.

*

Și pentru că „Domnul ne dă toate spre folosință ca să ne bucurăm”, „să ne folosim de lumea asta ca și când nu e a noastră” „căci chipul lumii acesteia trece”, iar „pofa altor lucruri înăbușă Cuvântul și-l fac neroditor”.

Deci „să ne mulțumim cu ce avem” căci „dacă avem ce mânca și cu ce ne acoperi avem de-ajuns”.

*

Dorințele inimii sunt fitilul care dă foc la dinamita acțiunii.

*

Legile Domnului scrise de EL în mintea copiilor Săi și puse de EL în inima lor, au putere să-i schimbe – dacă ei aleg să trăiască în Cuvânt.

*

Nu te epuiza în luptele inimii ca s-o învingi și să o stăpânești, ci dăruiește-o lui Dumnezeu, căci atunci EL vine în ea și nu mai ești singur.

*

Inima e poarta dintre două lumi și spre care lume se deschide ea, într-acolo merge și trăiește persoana. Dacă inima este dăruită Domnului persoana trăiește prin Domnul, dar dacă inima se deschide spre suflet și spre lume, omul este carnal-firesc și lumesc.

*

Cântările inimii creștine cântate înaintea Domnului fixează inima și mintea în Dumnezeu. O inimă dăruită Domnului, care cântă împreună cu mintea cântările ei pentru Domnul, devine o inimă de copil care face omul copil la răutate. „Inima îmi spune din partea Ta, caută Fața Mea”.

*

Trăiește normal și lasă-L pe Domnul să-Și facă lucrarea în tine, în felul Său.

*

Duhul grabei poate să-ți dubleze sufletul în timpul acțiunii și până-l recunoști te miști ca un automat ce execută activitatea în ritmul rapid imprimat de acest duh demonic al grabei, care-ți zdrobește trupul și-ți obosește inima ta și a fraților de lângă tine – dacă aceștia au discernământ fin și sunt sensibili la stările fraților de lângă ei.

Duhul acțiunii se unește cu duhul grabei, luptând să însuflețească creștinul, ca să-l scoată în afara trăirii eficiente a vieții spirituale.

*

Ridicarea inimii, prin minte, la Tronul de Îndurare al Tatălui și rămânerea acolo, în rugăciune cu mintea, aduce o mare și binecuvântată odihnă în mintea obosită și preocupată, eliberând persoana de trăirea prin minte.

Intrarea în tine însuși ca „să-ți recunoști rana inimii” asigură profunzimea necesară funcționării echilibrate a persoanei, iar rugăciunea către Domnul Isus asigură centrarea persoanei în realitate.

Aceste trei locuri pe care le parcurgi în traseul spiritual al rugăciunii sunt un circuit sănătos și bun pentru armonia persoanei și pentru o trăire echilibrată, în odihnă.

Schimbarea celor trei tipuri de rugăciune, în funcție de nevoile ființei, asigură armonia și odihna persoanei.

*

Poți lucra în duhul activismului și al grabei sau spre slava Domnului – cu drag.

*

Timpul virtual – petrecut pe internet – trece mult mai încet decât timpul înregistrat de ceasornic, iar timpul biologic – perceput de minte – are diferențe variabile față de ceasornic.

*

Cine iubește materia se închină Mamonei.

*

Putem trăi prin forța noastră sufletească sau prin adâncurile lăuntrului nostru – prin duhul.

*

Viața vegetală și animală își au rostul lor pentru menținerea existenței umane, dar fără însuflețirea prin Duhul Domnului, omul – deși va trăi veșnic în iazul de foc – nu este decât un animal gânditor și răzvrătit.

*

Smerenia deschide simțământul duhului.

Duhul Domnului nu vine-ntr-o minte îngâmfată și nici nu colaborează cu o voință răzvrătită, ci vine într-o inimă smerită.

*

Duhul de cicăleală caută să manevreze și să controleze pe cel cicălit prin cuvinte, cu scopul de a-i face bine, dar după cum crede cel care cicălește, nelăsându-i celui alt libertate și necolaborând cu el, ci impunându-i ceea ce vrea, purtându-se cu omul ca și cu un obiect – nu ca și cu o persoană.

*

Durerea duhului este îndemnul lui ca să încetezi ceea ce faci deja.

Slăbirea duhului este îndemnul lui ca să nu faci ceea ce vrei să faci.

*

Suferința trupului face inima sensibilă și liberă de legăturile dorințelor ei, a posesiilor și a planurilor ei.

*

„Izvoarele vieții” sunt capacitățile de funcționare ale

inimii – dorințe, planuri, amintiri, imaginațiile și întocmirile gândurilor, impulsurile și „slăbiciunea de inimă”.

Dacă acestea sunt orientate și alimentate de suflet, apele ce curg sunt otrăvite și amare, dar dacă sunt orientate spre Domnul, apele ce curg prin ele sunt vii și veșnice.

Inima orientată spre Domnul își alimentează izvoarele vieții din EL. Inima orientată spre suflet poartă izvoarele vieții prin otrava și amărăciunea sufletului nostru scârnăv și stricat în mod definitiv.

*

Una din greșelile creștinilor este să-și îndrepte atenția spre duh și să nu-și îndrepte privirea spre Domnul. Dacă privim spre Domnul ÎL găsim pe EL, în care este centrat duhul nostru, dar dacă privim spre lăuntrul nostru, de cele mai multe ori nu-L recepționăm pe Domnul din duh, din cauza unor perturbații sufletești sau de inimă și din cauza imaturității spirituale. Domnul ne centrează în Duhul, dar centrarea minții pe duh nu ne centrează în Domnul din cauza neputinței cărnii și a inimii noastre.

„Când îți întorci privirile spre EL te luminezi de bucurie și nu ți se umple fața de rușine”. Aleluia!

*

„Izvoarele vieții ce curg din inimă” se transformă în ape vii dacă ne îndreptăm inima spre Domnul. Astfel și impulsurile lăcomiei se transformă în foame după Domnul și impulsurile răutății se transformă în dragoste, iar „slăbiciunea de inimă” se transformă într-o înclinație permanentă spre Domnul.

*

Dacă ne dăruim inima Domnului și ne îndreptăm atenția minții și inima spre EL, devenim liberi de legăturile dorințelor și ale planurilor.

*

Inima care s-a unit cu Domnul trăiește prin duhul.

În loc să te gândești la lucruri îți îndrepti inima și mintea spre Domnul și astfel devii liber de pofa altor lucruri și de

legăturile planurilor – dar asta e valabil numai după ce te-ai scârbit de trăirea prin dorințe și planuri.

*

E drept că trăirea prin voință imprimă și ea o rigiditate trupului în acțiune, pentru a-și atinge scopul.

Trăind prin voință nu vei putea trăi spre slava Domnului făcând toate ca pentru EL și spre slava Lui.

*

Cântările inimii învionează creierul.

Dintre funcțiile minții amintim: gândirea, atenția, judecata (logica), memoria, imaginația.

Creierul este organul trupesc prin care se manifestă trăind și organul sufletului numit mintea.

*

Dacă nu ești în stare să accepți oamenii așa cum sunt, du-te în pustiu de unul singur, dar nu te lupta cu ei să-i schimbi, că numai ți-i faci dușmani.

*

În timpul dăruirii inimii Domnului și îndreptării minții cu inima spre Domnul, inima se deschide de cele mai multe ori și primește comuniunea cu Domnul.

*

Nici o experiență spirituală nu durează tot timpul și nici o soluție spirituală nu este universal valabilă, pentru că la fiecare etapă de drum și la fiecare examen de lecție sunt alte experiențe și soluții spirituale.

*

Creierul este organul trupesc prin care se manifestă trăind și organul sufletului numit mintea. Când creierul este bolnav, sufletul sau trupul sunt perturbate din funcționarea lor normală.

*

Amintirile care năvălesc în minte ca norii pe cer și o umplu cu negura lor le poți opri stăpânindu-ți mintea. Dacă L-ai urmat pe Domnul până la tratamentul amintirilor, stăpânirea minții aici nu e o problemă.

Izvoarele inimii

*

Atunci când cunoști istoria unui om înțelegi mai bine ce lasă în urma lui, deși motivațiile inimii lui vor descoperi totul doar în veșnicii, sub laserul luminii lui Dumnezeu.

*

Retrăirile amintirilor și trăirea anticipată a viitorului în inimă împiedică trăirea în prezent cu Domnul.

*

Bizuirea pe Domnul alungă demonul fricii din inimă. Încrederea inimii în Domnul îți deschide ușa părtășiei cu EL.

*

Nemulțumirea este o stare demonică pusă în inima noastră ca să ne fure fericirea. Nu privi la ce nu ai și la ce dorești, ci la câte a făcut Domnul pentru tine și cu tine și nemulțumirea va fugi.

*

Bucuria pe care ți-o dă munca folositoare îndeplinită face parte din frumusețea vieții pe care ne-a dăruit-o Domnul pe pământ.

*

Un alt mod de a nu mai trăi prin planuri este să le încredințezi Domnului, pentru împlinirea sau pentru neîmplinirea lor, și să nu acționezi în forță, ci să te încrezi în Domnul care le va împlini la timpul Său ori nu le va împlini, oferindu-ți ceva mai bun. Trăiește încrezându-te în Domnul pentru ceea ce vrea EL, iar atunci EL te va surprinde cu Dragostea Sa pentru inima ta.

*

„Răsplățiți-o cu rodul muncii ei” înseamnă „nu-i risipiți din bucuria de-a face cu banii ei tot ce vrea, ci descurțați-vă singuri pentru supraviețuirea voastră. N-o jecmăniți, n-o furați, n-o trădați pentru nici un scop nobil. Lăsați-i bucuria muncii ei și a folosirii rodului muncii ei, după cum suspină inima ei bună, curată și sfântă, căci vai de cine nu face așa...!”

*

Mulțumirea de sine și siguranța de sine sunt atitudini determinate de aceleași sentimente și sunt împotriva dependenței de Dumnezeu.

„Te laud Doamne că m-ai creat o făptură așa de minunată” nu este încântare de sine, ci fericirea inimii pentru felul în care Domnul te-a creat.

*

Mintea este ușa inimii, iar inima este ușa duhului.

*

Unirea cu duhul comerțului pentru a cumpăra și a aduna cât mai multe lucruri utile și performante este o expresie a răutății inimii împotriva celor sărmani.

*

Încrederea inimii în Domnul deschide ușa părtășiei cu EL.

*

„Păziți-vă de orice revărsare de răutate căci mânia omului nu lucrează starea după voia lui Dumnezeu.”

*

Din firida minții iubește-L pe Dumnezeu cu inima (stând în firida minții).

*

Când treburile vieții te-mpresoară și nu mai ai timp pentru Dumnezeu, fă tot ce faci ca pentru Domnul și spre gloria Lui și vei avea o relație continuă cu Domnul.

*

Nu dansa pe sârma unor netăiați împrejur cu inima, căci vei cădea în capcana lor. Spune-le adevărul scris în Cuvântul Domnului și stai deoparte de masa inimilor lor. Ei întind capcane cu inima lor celui curat, ca să-l facă să cadă în cursa lor pentru a-l disprețui.

Ai părtășie cu Domnul – nu cu oamenii – și inima ta va fi zidită.

Comuniunea cu Domnul îți vindecă persoana. Părtășia cu Domnul este trăire prin Duhul, nu prin minte.

*

Când Duhul Sfânt te cercetează cu a Lui putere, centrarea pe EL este viață și pace.

*

Recunoștința este o stare a inimii de îndatorare, dependență și dragoste către Stăpânul – Domnul Hristos, căruia nu-I vei putea răsplăti niciodată Bunătatea și binecuvântările. Recunoștința către Domnul este mai adâncă decât mulțumirea cu fața la pământ.

*

Integritatea ta se decide și se continuă din locul în care „da al tău este da” și „nu al tău este nu” – indiferent de ceea ce pierzi!!!

*

Deși îți fac munca și activitățile mai ușoare, cântările creștine în exces te izolează în mintea și-n sufletul tău, dar închinarea și adorarea pentru Domnul îți eliberează funcționarea duhului – în contrast cu trăirea prin minte, prin voință, prin sentimente și activisme sau prin alte părți carnale ale persoanei.

*

Rugăciunea insistentă, făcută cu încredere în Domnul, rezolvă cele mai grele probleme – mici și mari – chiar și cele imposibile!!!

Ceea ce nu poți rezolva cu nici un efort și cu nici un devotament – probleme mari spirituale – le rezolvă Domnul în urma rugăciunii tale insistente, făcută cu încredere în EL.

*

Înainte ca să ne transmintă îndemnurile Duhului, Domnul ne dă o perioadă de secetă lăuntrică să putem aprecia, prețui și asculta de aceste îndemnuri. Ele nu sunt imagini mintale sau în inimă, ci o mișcare puternică a inimii venită dinlăuntrul duhului, care e urmată automat de imaginea care o traduce în inimă și e preluată imediat de minte.

Domnul ne dă un singur îndemn o dată – dacă-l

împlinim – iar dacă nu-l împlinim ne mai trimite câteva. Dacă ne opunem și nu ascultăm de aceste îndemnuri, atunci stingem Duhul și cine știe cât timp trece în secetă și-n pustiu sufletesc până mai adie vântul răcoritor al Duhului care ne duce-n Canaan și-n părășia Domnului.

*

„Duhul omului îl spijinește în boală, dar un duh căzut cine-l va ridica?” „Domnul iubește o inimă zdrobită și înfrântă.”

*

E bine ca mijlocirea pentru bolnavi și pentru cei nemântuiți să se facă sub protecția unei părtășii frățesti, împreună, pentru ca Satana să nu-ți lovească și ție casa dacă mijlocești singur.

Nu accepta gândul și duhul de boală atunci când vine luptând cu inima ta. „Supune-te lui Dumnezeu și împotrivește-te Diavolului, iar el va fugi de la tine.

*

Gătitul mâncării și spălatul hainelor fac parte din rosturile vieții, iar dacă le faci cu drag, spre gloria Domnului, vei primi și răsplată-n cer pentru ele.

Când faci un lucru fă-l din toată inima spre gloria Domnului, fără să trăiești dinainte viitorul, așteptând să faci altceva. Astfel trăiești viața, nu treci pe lângă ea.

*

O minte depresivă îți produce îngrijorare și frică, dar duhul din omul lăuntric, născut din Dumnezeu, te ajută să nu mai trăiești prin minte.

*

Dacă vrei să faci ceea ce trebuie atunci nu mai trăiești diferența mare între ceea ce trebuie să faci și ceea ce vrei; dar în toate astea sănătatea dăruită de Dumnezeu este esențială, iar dacă tot ce faci faci cu rugăciune, Domnul îți va dărui împlinirea planurilor tale.

*

„O inimă mulțumită” se cultivă ca să fie așa, dar „are un ospăț necurmat”.

Înlocuiește dorințele după lucruri materiale cu dorințe spirituale și vei avea o inimă mulțumită.

*

Dacă un om din fire (temperament) activist își face acțiunile spre slava Domnului, atunci va primi răsplată pentru ele și în cer.

Dacă tot ce faci o faci pentru gloria Domnului atunci trăiești în prezent și nu mai trăiești viitorul dinainte în mintea ta. Trăirea anticipată a viitorului îți creează stres și izolare în minte, dar ea se vindecă prin trăirea spre gloria Domnului.

*

Din închinarea cu fața la pământ 'naintea Stăpânului – Domnul Hristos – te ridici mai puternic.

*

„Atunci când împlinești Cuvântul scris Dumnezeu Își face Voia Lui prin tine” spunea un frate.

*

Dacă te smerești în Fața Domnului, închinându-te cu fața la pământ, atunci vei fi smerit și cu oamenii.

*

„Nu privi șarpele în ochi pentru că te va hipnotiza și te va ucide” spune un vechi proverb. Fugi de întâlnirea cu el și lovește-l cu muștrarea sângelui lui Isus și cu porunca „Domnul să te mustre Satano, Domnul să te mustre”.

*

Iubește oamenii și inima ți se va schimba (în bine).

*

Ești nedrept atunci când faci un lucru în defavoarea altei persoane.

*

Smerenia până în adâncul inimii primește ajutorul lui Dumnezeu.

Dacă reușești să te smerești, nu trebuie să te închini mereu cu fața la pământ.

Acolo, în adâncul inimii, unde nu mai poți și nu mai ești nimic, ci Cel ce este este Domnul...

Împotriva smereniei ispitele și slăbiciunea de inimă nu mai au putere.

Am nevoie de ajutorul Domnului în toate lucrurile – atât în cele mici, cât și-n cele mari. Asta este dependență.

Smerenia deschide căile vieții.

*

„Nu sunt nimic, dar Tu ești totul și Tu ai dat tot pentru-un nimic” – scria un frate.

*

Inima disperată care cere ajutorul Domnului, considerându-L pe Domnul singurul care o poate ajuta și care poate rezolva problemele ei, va primi ajutor și ceea ce cere.

*

Înlocuiește dorințele după lucruri materiale cu dorințe spirituale și vei avea o inimă mulțumită.

*

Trăirea spre gloria Domnului îți înfrânează limba.

*

Primirea de cadouri te satisface, dar dăruirea de cadouri te ferește.

*

Suferința ajută inima să se smerească – dacă ea acceptă!...

*

Când inima ți-e rănită de cel mai bun prieten al tău (după Isus) și nu mai poți să-l iubești, dăruiește-te pe tine însuși pentru el și vei reuși din nou să-l iubești. Avem în noi capacitatea de a ne dăruii pe noi înșine – de la nașterea din Dumnezeu – ca ceva înnăscut, moștenit din Tatăl nostru, Dumnezeu.

Dăruirea de sine te ajută să ierți, să iubești din nou și să mergi înainte cu cel iubit. Concentrarea pe sine naște egoismul, dar concentrarea pe dăruirea de sine eliberează dragostea.

*

Din firida minții iubește-L pe Domnul prin rugăciune în ascunzișurile bătailor inimii din locașurile duhului.

*

Activitatea utilă este unul din stâlpii de susținere a vieții.

*

Când trăiești spre gloria Domnului intră în armonie toată ființa persoanei tale, fără să mai fie diferențe mari între diferitele trăiri, căci ele vor fi ca susurul izvorului, ca armonia muzicii frumoase și ca minunile naturii.

*

Nu-ți povesti intențiile pentru că oamenii le vor lua drept promisiuni, iar tu vei fi considerat un mincinos dacă nu le vei putea împlini.

*

Utilitatea pentru supraviețuire, utilitatea comunitară și divină fac parte din valoarea omului, iar valoarea infinită a sufletului său este confirmată de moartea și învierea Domnului Hristos, care este Dragostea.

*

Dacă te simți vinovat și după mărturisirea păcatului de care te-ai pocăit atunci crede cuvântul: „Domnul a fost dat pentru greșelile noastre și a înviat pentru că noi am fost socotiți justificați (iertăți de legea divină) și încrede-te în puterea sângelui Domnului Hristos. Prin sângele Domnului Hristos nu mai trece nici un păcat al celor ce au venit la Domnul cu păcatele lor ca să fie iertați. Sângele sfânt al Fiului lui Dumnezeu șterge orice păcat de care ne-am căit și la care am renunțat. „În El – în Domnul Hristos – avem răscumpărarea, prin sângele Lui avem iertarea păcatelor”.

Slavă, glorie, mărire pentru sângele Tău curat ce spală tot păcatul meu cu care vin căit la Tine să mi-l ierți, sânge care mă vindecă și mă eliberează. Tu mă faci om înnoit, iertat și curat prin puterea sângelui Tău curs pentru iertarea mea și sângele Tău nevinovat a șters tot păcatul meu pentru că Duhul Sfânt al Dumnezeului cel viu – Iehova Savaot – Te-a înviat pentru că ai fost nevinovat și ai purtat păcatul nostru, cu care venim la Tine părăsindu-l.

Izvoarele inimii

Nu este păcat care să poată trece prin sângele Domnului Isus spre Tronul Tatălui, ca să ne învinuiască pe cei ce credem în răscumpărarea făcută de Domnul Hristos și-n iertarea păcatelor, prin sângele Său.

*

Nu te lăsa manevrat de stările schimbătoare ale inimii. Când duhul ți-e trist, adoră-L pe Domnul.

*

Judecarea altuia – nu ca act de justiție făcut de cel ce poartă sabia – dă teren Satanei în noi ca să ne apese duhul, să ni-l ia în gheare și să ni-l blocheze. Renunțarea la judecarea altuia (cu gura sau doar cu inima noastră) interzice Satanei să ne mai judece „căci cu ce judecată judecați cu aceea veți fi judecați!”

*

Chemarea Domnului ISUS cu inima noastră ne deblochează duhul. Vorbirea inimii în limbi zidește duhul.

*

Este necesar să postim și față de internet, căci astfel atenția și inima noastră sunt libere pentru Domnul.

*

Cei tari nesocotesc sau chiar desconsideră pe cei slabi. Bătrânețile cărunte au parte, din nefericire, și de acest tratament din partea celor tineri.

*

Discerne duhul grabei și lucrează spre gloria Domnului.

*

Una este să cânti pentru că-ți place și ai talent și alta să cânti de dragul Domnului.

*

Când ai în inimă o povară și ți-e duhul tulburat, roagă-L pe Domnul să-ți ia povara dacă este de la Satana, iar dacă nu, aruncă-o asupra Lui – dar n-o duce singur!

*

Sunt perioade când trebuie să stăm cu Domnul în același loc până când vine timpul și suntem pregătiți să mergem mai departe cu Domnul.

*

Nu toată muzica ce are mesaj creștin este creștină, căci se vântură astăzi în adunările creștine și la radiourile creștine multă „muzică” firească și carnală și lumească, scrisă de oameni care nu-s regenerați de Dumnezeu și nu au Duhul Domnului. În zece ani nu se va mai ști nimic de mizeriile astea de melodii scrise de oameni care n-au nimic comun cu Dumnezeu și care cântă ca să se afirme unde pot, fără pocăință, fără discernământ creștin și lipsiți de înțelepciunea de sus.

Mai rău e faptul că cei care-s lăsați să cânte această gălăgie muzicală sunt lăsați de cei care ar trebui să-i oprească...

Nu-i drept fraților să mutilați inimile ucenicilor DOMNULUI HRISTOS cu această muzică mânjită de carne.

*

Duhul muzicii te face să nu mai poți trăi fără muzica ce-ți place, ea fiindu-ți hrană sufletească și activitatea de bază, chiar dacă faci și altceva – dar tu ești centrat în muzica ce-ți place – asta-i idolul muzicii care are un duh străin de Duhul Domnului, chiar dacă asculți muzică creștină.

Dacă timpul în care asculți muzică sau cânti – chiar numai în inima și-n mintea ta – depășește timpul de rugăciune și de citire a Cuvântului Domnului, ești foarte probabil însuflețit de duhul străin al muzicii.

*

Chiar dacă Domnul nu-ți mai dă nici o experiență spirituală, trăirea în Cuvânt și ascultarea de Cuvânt sunt suficiente pentru a te face spiritual și pentru a-ți conduce pașii spre cer.

*

Durerea fizică stinge bucuria inimii.

*

Dacă nu prețuiești pe cineva nu-l poți iubi. Învață să prețuiești oamenii pentru valoarea pe care le-o dă Domnul.

*

Când Duhul Sfânt se mișcă-n tine ține-te de El și nu-l

lăsa, roagă-L să te ajute să te concentrezi în El, iar El va aprinde focul Său blând înlăuntrul tău și te va atrage la EL și vei trăi prin EL.

Când crezi că Domnul te-a părăsit din interiorul tău și nu-ți mai rămâne nimic decât să-I împlinești Cuvântul, te cercetează Duhul Sfânt și te duce mai departe în viața cu EL.

*

Tu nu ești ceea ce crezi că ești, ci ceea ce manifesti în relațiile cu alții. Cu cât relațiile sunt mai dificile, cu atât ies la iveală trăsăturile ascunse ale caracterului tău.

*

Tresărirea inimii tale pentru altă persoană, în afară de Domnul, se rezolvă prin rugăciunea pentru acea persoană.

*

Fă daruri celui pe care nu-l poți iubi, iar inima ta va elibera sentimentele dragostei tale pentru el – drept consecință.

*

Exemplul personal vorbește mai puternic decât toate cuvintele.

*

Presiunea pe care o pui peste alții din cauza egoismului tău – prin care determini evenimentele în favoarea ta și-n defavoarea lor – este o manifestare a răutății inimii tale, care-i asuprește pe cei din jur.

*

Nu te poți ridica să-i iubești pe alții (care-ți sunt antipatici sau indiferenți) decât din smerenie, unde tu nu mai ești nimic în tine însuși.

Darurile făcute vrăjmașilor declanșează sentimentele de iubire ale inimii tale pentru ei.

*

Relațiile sunt o parte importantă a vieții personale, în care suntem descoperiți și devenim transformați, sau nu, după chipul Domnului, după cum ne lăsăm transformați sau nu de EL, prin relații.

Există persoane care trăiesc în spatele unei carapace de egoism, interes propriu și autocentrare, ce sunt incapabile să transmită dragoste, simpatie și bună învoire. Sentimentele lor sunt îndreptate spre ei înșiși, căci numai smerenia, prețuirea celuilalt, dăruirea de sine și iertarea ne fac capabili de dragoste.

*

Domnul nu întârzie să-ți răsplătească binefacerile tale făcute celor năpăstuiți, dar o face în cel mai potrivit timp. Nu mai zice „eu tot dau, dar mie cine-mi dă?”, căci Însuși Cel Preaînalt te va răsplăti din bogățiile Lui nemărginite. Cine dă puțin, puțin va primi, iar cine dă mult, mult va primi – măsurat după ceea ce-ți mai rămâne.

*

Când sentimentul Duhului copleșește logica și dorințele, renunță la ceea ce faci și stai în Duhul Domnului din omul tău lăuntric, căci asta te face fericit.

*

Înfrânarea limbii se deprinde prin lepădare de ceea ce vrei să spui neapărat sau în împrejurări când ești tras de limbă.

*

Întrebarea nu se pune ce fel de creștin ești, ci cum și ce L-ai lăsat pe Domnul să mai facă în tine.

*

Rugăciunea minții și îndreptarea inimii spre Domnul te duc în atmosfera cerului, în care pământul nu poate să intre. Dependența de trupul în care trăiești schimbă stările de inimă și împreună cu experiențele de viață din familie și societate te maturizează. Astfel cunoști sfârșitul unor lucruri de la început și poți să-ți orientezi trăirea spre gloria Domnului și pentru binele oamenilor. Dacă relațiile de familie și de comunitate sunt bune, vei purta acest bine în societate, influențînd-o în bine. Dacă inima ta este în armonie cu Binele Suprem, care este Domnul Creatorul tuturor, atunci vei purta aceasta și o vei oferi oriunde trăiești și oriunde mergi; aceasta este o Lucrare a Domnului cu care tu colaborezi în totalitate sau parțial, după cât

de mult și până unde vrei să ÎL urmezi pe Stăpânul Hristos ISUS.

Ajută-ne, Doamne, să Te putem urma până unde vrei Tu să ne duci și prin tot ce Tu vrei să trecem.

*

„Podoaba tinerilor este tăria.”

Energia de viață scade odată cu înaintarea în vârstă, astfel că devenim tot mai dependenți de Domnul prin oamenii pe care EL îi lasă în jurul nostru.

Dacă Domnul ne lasă puterea până la sfârșitul vieții pământești, riscăm „să luăm puterea noastră ca dumnezeul nostru”, cu toate că-L avem pe Domnul ca sistem de referință. De aceea – ca o supapă de siguranță – Domnul ne face dependenți ca să avem ocazia și șansa să ne încredem în EL. Dar dacă refuzăm să ne încredem în Dumnezeu vom muri în propria neputință și-n mizeria noastră departe de Cel ce ne putea dăruia fericirea veșnică. Doamne ai milă de noi.

*

Când trăiești spre gloria Domnului atunci trăiești efectiv, nu doar cu gândul la viitor.

*

Suferința ne leagă de Domnul mai mult decât sănătatea. Harul sănătății ne oferă o bunăstare și o fericire carnal-sufletească în inima noastră, dar Domnul ne poate da o fericire spirituală ce nu depinde de sănătate și de împrejurări.

*

La această vârstă nu găsesc ideal mai înalt ca asemănarea, în caracter, cu Domnul Hristos.

*

Numai egoismul tău te împiedică să iubești oamenii.

*

Dacă binele tău este în defavoarea altora atunci nu mai e bine, ci e rău. „Faceți astfel încât binele vostru să nu fie vorbit de rău.”

*

Una din cauzele nefericirii oamenilor și a zilelor de viață puține este necinstirea părinților.

*

Chipul Domnului în noi este Duhul Sfânt care ne insuflă inima cu viața Lui.

*

Una este învățătura venită din trăirea cu Domnul și alta învățătura rațională, dar amândouă trebuie să fie în armonie cu Cuvântul scris.

*

Învăță să-ți folosești talanții și-n suferință și-n bunăstare, căci după folosirea lor vei fi răsplătit în cer.

Și câtă bunăstare este sănătatea nu știm decât atunci când o pierdem...

Când Dumnezeu te leagă prin suferință înseamnă că vrea să faci mai mult lucrurile ce le poți face legat de durere, decât liber și sănătos.

Sunt momente când nu-i suficient să crezi că rănila Domnului te vindecă, ci să ceri sângele Domnului peste partea bolnavă a trupului sau a sufletului tău.

*

Mândria și bunăstarea sănătății permit omului să trăiască independent de Domnul.

*

Duhul comerțului atâță dorințele inimii după lucruri, ca să cumpere mai mult decât strictul necesar.

Duhul hoției stăpânește pe cei care repetă acest păcat, ca să răpească ce nu-i al lor.

*

Când ți-ai împlinit nevoile de bază, nu te du spre gradele de rafinament și lux, ci ajută-i și pe cei sărmani să-și împlinească nevoile de bază. Smerenia se vede și-n eleganța sau modestia îmbrăcămintii și a locuinței.

Există un duh al sărăciei voluntare (care nu e sărăcia cu

duhul) și care poate fi însoțit de disperarea stării personale și de disperarea după Domnul.

Acest duh te face să urăști, lepădându-te de tot ce ai și să te supui conducătorilor religioși. Își autocentrează mintea pe fapte sufletești (cu pretenție de spiritualitate) și sociale, pentru binele altora, pentru care trăiește. Deși e bine să trăiești pentru ceilalți, acest duh nu este decât un duh religios, nesupus Duhului Sfânt cu care n-are comuniune, ci este ascetic și extremist, salvând eul prin faptele sinelui.

Căci persoana omului este incapabilă să facă Voia Domnului fără puterea de înfăptuire dată de EL, dar duhul religios îl face pe om capabil de multe fapte bune cu care își justifică existența.

Căci nu e important ce fapte bune faci prin deciziile personale, ci să faci mereu Voia Domnului, pe care n-o poți face fără puterea de înfăptuire pe care ți-o dă EL ție, un nimic, nu un sine capabil care colaborează cu un duh străin, ci care moare față de sinele său pentru Domnul. E una să te lepezi de tine ca să-L urmezi pe Domnul și alta să trăiești prin tine, colaborând cu un sine superior al unui duh străin în asceză și sărăcie, dar prin tine și nu lepădându-te de tine pentru Domnul.

*

Dacă furi, dacă minți, dacă ești lacom, Satana primește loc în inima ta, unde-și pune duhurile acestea și în plus primește dreptul să te lovească prin diferite suferințe fizice și sufletești.

*

Bea apă când ți-e poftă de alimente speciale și îți vei stăpâni stomacul mult mai ușor.

*

Cine se alipește cu inima de Domnul (acela) trăiește prin Domnul.

*

Înlocuiește televizorul cu rugăciunea, iar viața și persoana ta se vor schimba, îmbogățite cu fericire, împlinire și bucurie de natură spirituală și veșnică, precum este Cel Veșnic

care răspunde rugăciunilor tale și cu care te unești în închinare și-n adorare.

*

Și dacă primul semn al îmbătrânirii trupului este oboseala și rezistența mică, urmează celelalte semne cum ar fi durerile trecătoare mici și mari, uitarea și trecerea foarte rapidă a timpului.

*

Cel mai profund nivel al persoanei noastre este acela unde nu suntem nimic și nu avem nimic, dar tot ce suntem și avem este darul Domnului, începând cu trupul, persoana, viața și toate darurile.

*

Când ajungi în viață în împrejurări defavorabile, rugăciunea inimii în limbi îți ușurează trecerea prin ele.

Există un timp anumit pentru rugăciunea în limbi și pentru rugăciunea inimii în limba maternă. Există un timp anumit pentru închinare, pentru recunoștință și pentru adorare. Dacă vrei să inversezi timpurile spirituale nu funcționează.

*

Soția are un mare rol și o mare influență în viața bărbatului ei – și pozitivă și negativă – depinzând de originea vieții ei spirituale și de cât de aproape este de Domnul.

*

Cine desconsideră bătrânii necinstește perii cărunți.

*

Cel care-ți amintește mereu greșelile fraților ca să nu-i ierți nu este zelul tău, ci pârâșul fraților – Satana.

*

Între duhul comerțului și duhul sărăcirii voluntare, simțământul lăuntric îți descoperă Voia Domnului.

*

Depresia este un duh rău care încolțește și chinuie inima prin disperare, prin frică și prin îngrijorare, ispitind inima atâta timp cât este îngăduit de sus.

*

În timpul bolii, sub loviturile necredinței, îndoielii și îngustimii (când ÎL percepi pe Domnul limitat și îngustat de boala ta) se dovedește cât ești de aproape de Domnul, cât ești de dependent sau rebel.

Când ți-e învinsă inima de boală și de neputință, atunci turnurile judecății sănătoase te păzesc de marile greșeli și catastrofe.

*

Cine iubește Biblia ÎL iubește pe Dumnezeu, iar cine se încrede în Cuvintele ei se încrede în Autorul ei. Când nu mai ai nici o experiență cu Domnul îți rămâne gustarea Cuvântului Lui, pe care Duhul Lui ți-l poate descoperi și-l poate face viu pentru tine.

*

Judecata și critica slăbește puterea vieții cerești în cei agresați de ele, cât și-n cei ce le fac pentru că viața cerească trăiește în smerenie, în prețuire, apreciere și mulțumire pentru ceea ce este cineva – iar mai departe Domnul transformă și crește, zidind Biserica.

*

Școala Domnului este Școala Cuvântului crezut și trăit în experiențele vieții. Domnul Hristos a spus: „Pe cel ce vine la Mine nu-l voi izgoni afară”. Să venim la EL prin orice am trece, căci EL nu ne dă afară, ci ne rezolvă viața în felul Său.

*

Dacă Domnul îngăduie să treci prin ciurul depresiei nu renunța cu niciun chip la Domnul – oricât de greu ar fi chinul – căci nici o durere nu e fără capăt și fără balsam. Domnul te va mângâia și te va scoate din carceră, în libertate. Dar renunță la ce te îndeamnă durerea să renunți.

În timpul depresiei Diavolul pune gânduri în inima noastră, ca să ne facă să le urmăm imediat sau cu care să ne lege pe termen lung, dacă le credem sau le acceptăm.

Izvoarele inimii

*

Există un demon al letargiei care te atrage-n somnolență ca să risipești viața și să-și semene deciziile și gândurile lui negre în inima ta.

*

Efortul echilibrat ca mijloc de întreținere a sănătății trupului.

*

Duhul Sfânt este un Duh bun și blând, comunicativ și plăcut.

*

„Să nu dați prilej Diavolului” căci prin păcat noi cedăm în inima noastră teren, care e dreptul lui. Pocăința noastră și iertarea Domnului anulează acest drept, dar trebuie să ne luptăm ca să-l izgonim pe Satana.

*

Atunci când nu mai poți trăi bizuiește-te pe Domnul, iar El va izvorî în tine puterea de-a trăi mai departe și de a merge înainte.

*

Nu-ți fă un scop din trăirea extazului cu Domnul, ci fii atent ce vrea Domnul să trăiești acum și ce te învață EL acum, căci sunt împliniri ale Cuvântului care-ți rezolvă viața și te fac fericit chiar dacă nu sunt cina cu Domnul.

*

Cele mai bune medicamente pentru depresie sunt munca și încrederea în Domnul.

*

Dincolo de slăbiciunile de inimă – în adâncurile ei – stă duhul nostru înviat și unit cu Duhul Sfânt.

*

Rodul minții crește prin rugăciunea minții și prin spălarea cu apa curată a Cuvântului.

*

Nu te opri la stările negative pe care le trăiești cu inima, ci îndreaptă-te spre Domnul, căci îndreptarea inimii spre Domnul aduce viață și pace.

*

După nașterea din Dumnezeu și botezul cu Duhul Sfânt, suflarea noastră de viață aparține Duhului Sfânt și atunci când Duhul Sfânt ne cercetează prin ea avem părtășie și mângâiere de la EL. Prin unele manifestări ale suflării de viață Duhul Sfânt ne poate călăuzi și-și poate exprima revendicările asupra comportamentului nostru.

*

O inimă nemulțumită cu locul în care a pus-o Domnul este tristă; dar inima smerită se pune-n locul de jos, unde trăiește fericită.

În inima nemulțumită Satana poate semăna ce semințe vrea, dar în inima smerită locuiește Dumnezeu.

*

Somnolența este un drog, o realitate paralelă unde amintirile, gândurile necontrolate și duhurile rele se plimbă în voie, căci dincolo de somnolență este duhul morții.

*

Viața biologică este un Har și trebuie trăit ca atare.

*

Doar cel bolnav știe cât de scumpă e sănătatea.

*

Când Domnul îți dă capacitatea lepădării de tine treci mai ușor prin greutățile vieții.

*

Vino la Domnul ISUS și cu păcatul de care nu-ți pare rău, căci EL nu te va izgoni afară și va pune-n inima ta părere de rău.

*

Cine face totul ca pentru Domnul este fericit.

*

Pocăința este un duh care urăște păcatul, ÎL iubește pe Domnul și-l face pe om capabil de căință.

Păcatul este și o revoltă a voinței împotriva Domnului, de aceea pocăința implică nu doar căința inimii, ci și supunerea

voinței sub dependența de Domnul. Abia aceasta va putea controla puritatea minții. O voință supusă Domnului pune mintea în subordinea unei inimi pocăite.

*

Responsabilitatea este simțul de răspundere cu care faci o acțiune sau cu care iei atitudinile.

*

Când primești în minte sau în inimă un Cuvânt biblic prin care poți trăi și prin care ÎL atingi pe Dumnezeu, atunci trăiești prin Domnul.

Când Domnul îți pune pe inimă să te rogi, duhul tău trăiește prin această rugăciune și inima trăiește prin duhul, rugându-se la îndemnul Domnului. Ascultând îndemnurile Duhului Sfânt prin mișcarea Lui în noi trăim viața de înviere a Domnului și primim putere de viață spirituală pentru timpul care vine, până la un nou îndemn al Duhului.

*

Încrederea inimii în Domnul cuprinde bizuirea inimii pe EL și ațintirea minții în EL. Iubirea penru Domnul cuprinde și încrederea în Domnul.

*

Când ți-e inima uscată de depresie, cântările creștine care-ți plac sunt o apă curată ce o înviorează.

*

Dintre păcatele voinței enumerăm rebeliunea și independența față de Domnul.

*

Rugăciunea minții participă la armonia ființei împreună cu rugăciunea inimii, cu supunerea voinței față de Domnul, cu încrederea în Domnul și cu toate câte ne învață Domnul pe calea cu EL.

*

Sufletul și inima care-i cântă Domnului alungă demonii care vor să le bântuie.

Izvoarele inimii

*

Dacă trăiești iertat de Domnul într-o inimă liniștită și cu drag și mulțumire pentru viață, trăiești la un nivel în Duhul.

*

Din Voia Domnului pentru noi curge fericirea noastră.

*

Dacă-ți mărturisești păcatul și unui frate de încredere nu doar Domnului, se rup cătușele întinericului de peste mintea ta.

*

Ațintirea minții în Dumnezeu și îndreptarea inimii spre EL te unesc cu Domnul. În această uniune sufletul și inima se dezbracă automat de părțile lor rele și sunt inundate cu roadele vieții Domnului.

Tu, Doamne, dai sens și împlinire persoanei, vieții și întregii existențe.

*

Rugăciunea și hrana din Cuvântul Domnului participă la bunăstarea lăuntrică a inimii tale.

*

Încearcă lepădarea de sine ori de câte ori ai nevoie de ea, căci nu știi când Domnul te face capabil de ea dacă o ocolești.

*

Când ÎL iubești pe Domnul cu toată inima și vrei să-L iubești și cu tot sufletul, atunci EL eliberează izvorul iubirii din inima noastră pentru aproapele.

*

Duhul singurătății te determină să-ți retragi inima din compania oamenilor și să trăiești izolat și egoist, de unul singur.

*

Programarea de seară te mobilizează dimineața.

*

Pe Domnul nu-L poți iubi cu mintea dacă nu-ți pui inima să-L iubească întâi. Meditează cu mintea la promisiunile Domnului și inima ta va fi zidită și fericită.

Încrederea în Domnul, în promisiunile Lui și în Cuvântul Său te duc în inima Lui Dumnezeu, iar crucea noastră acceptată ÎL duc pe Domnul în inima noastră.

*

Nu te sili să storci din inimă părtășia Duhului, dar dăruiește-te Lui atunci când îți oferă părtășie.

Încrederea inimii în Domnul sau bizuirea pe EL face parte din dragostea inimii pentru EL.

*

Când nu mai avem experiențe interioare cu Domnul ne rămâne credința și încrederea în Cuvântul Lui.

Dragostea de Domnul este și dragostea de Cuvântul Său în modul în care acesta te hrănește, te încurajează, te convinge de păcat, îți dă speranță și te zidește.

Dragostea inimii pentru Domnul este dăruirea de sine lui Dumnezeu, iar aceasta oferă terenul unde înflorește și rodește comuniunea cu Domnul.

*

Autocondamnarea nu este judecata de sine din timpul pocăinței, ci este colaborarea cu pă râșul fraților, care-ți amintește mereu păcatele, ție și lui Dumnezeu.

Iertarea de sine după pocăință și după credința în puterea de răscumpărare a sângelui Domnului – împreună cu încrederea în EL ca Mântuitor – este necesară pentru a anula legătura dintre povara păcatelor pusă de Satana în inimă și neiertarea de sine, care este curată necredință în Cel care iartă păcătosul căit.

Iertarea de sine anulează dreptul pe care l-am cedat Diavolului în inima noastră prin autocondamnare și ne scapă de povara pusă de Satana în inimă, prin acuzarea de păcate de care ne-am pocăit și pe care Domnul le-a iertat.

*

Bizuirea inimii pe Domnul este o parte din părtășia cu EL.

Izvoarele inimii

*

De răutate nu scapi numai prin lepădare, înfrânare și răbdare, ci și prin a nu răspunde cu rău pentru rău, ba dimpotrivă făcând binele pe care-l poți face celui rău. Binele făcut celui rău grămădește cărbuni aprinși pe capul lui.

Ni se iartă după cum iertăm. „Ce voiți să vă facă vouă oamenii faceți-le voi întâi.”

*

Pe copilul Domnului suferința îl apropie de Dumnezeu.

*

Ce iubești mai mult aceea faci mai mult în timpul liber.

*

Suferința trupului dezbracă inima de răutate.

*

Domnul este bucuria și n-o putem avea în inimă decât din relația cu EL; orice efort omenesc în afara acestei relații nu are acces la bucurie.

*

Adorarea Domnului cu inima noastră ne oferă o parte a comuniunii cu EL.

*

Cuvântul este hrana minții, iar părtășia Domnului este hrana inimii, dar Cuvântul scris, care e făcut viu prin Duhul, hrănește toată ființa turnând viața Domnului în ea.

*

Cunoaște și descoperă lumea prin Biblie, nu doar prin știrile transmise de alții. Promisiunile Domnului zidesc în noi speranța și încrederea în EL.

*

Sunt momente și stări negre din care te scapă numai cântările creștine pe care ți le amintești și pe care le cânti.

Închină-te Domnului în inima ta, căci aceasta este o parte din părtășia cu EL.

Cântările creștine îți zidesc inima în stările negre, împrăștiindu-le.

Izvoarele inimii

*

„Celui cu mintea ațintită în Tine Tu îi dai pacea, da, pacea, pentru că se încrede în Tine.”

*

Adulterul sentimental este transmiterea prin cuvinte și îndulcirea inimii cu emoții de dragoste ce pot tresări în inimă pentru altă persoană decât soțul sau soția ta.

*

Munca fizică echilibrată participă la bunăstarea inimii.

*

Când ți-e mintea depresivă atunci trăiește prin inimă, iar mintea se va alinia și inima se va bucura. Deși trăirea prin inimă este plinătate de sine, reușești să scapi de depresie și apoi te îndrepti spre Domnul cu inima, pentru a te alipi de EL.

*

Duhul modestiei false te determină să umbli cu haine ponosite și să te abții de la haine frumoase, cu scopul de a dăruia săracilor. Deși scopul pare bun, duhul acesta străin care te invadează din afară nu este Duhul Domnului. Îți dă putere să-i împlinești planurile, dar te desparte de Domnul și ajunge pe primul plan.

Renunțarea la el te va conduce în libertate, unde vei putea trăi cumpătat și modestia și dărnicia alături de Domnul tău. Duhul străin te face să te simți important și puternic, dar lângă Domnul te simți mic, dependent și supus.

*

Când intri în întuneric pe drumul tău atunci trăiește pe baza luminii ce ai primit-o până atunci.

*

Când sufletul ți-e depresiv și trupul ți-e slab, atunci trăiește din toată inima căci asta te va ridica din înfrângere și te va bucura. După ce trăiești prin toată inima ta, dăruiește-o Domnului ca să nu trăiești în plinătatea de sine și să nu te rătăcești.

*

Trăirea prin duhul este trăirea prin inima lipită de Domnul, dar și aceasta este un Har; iar când Viața și Prezența Domnului ne umplu inima, atunci suntem în Duhul.

*

Darul cel Bun cuprinde și bucuria fericirii cu care Domnul – care locuiește în duhul nostru – ne umple inima.

*

Citirea și meditarea la Cuvânt hrănesc și păzesc mintea, iar părtășia cu Domnul hrănește inima.

Munca echilibrată este un izvor de sănătate fizică și sufletească.

Rugăciunea ne deschide ființa ca să putem primi bunătățile și binecuvântările Domnului și ajutor împotriva vrăjmașului.

*

După o perioadă lungă în care ai experimentat părți din Cuvântul Domnului, vine o perioadă de foame și nevoie de Cuvânt în care Domnul vrea să-ți descopere zone bogate, binecuvântate și minunate, din care tu n-ai trăit nimic.

*

Atunci când tu cânți Domnului ai comuniune cu EL.

*

Dacă te rogi pentru cel ce te asuprește și te prigonește, atunci inima ta devine liberă de răutatea răzbunătoare, de resentimente și de supărare și poți relaționa cu el cu inima curată.

*

Înlocuiește îngrijorările și gândurile negre cu încrederea în Domnul și vei intra în liniște și-n odihnă.

„Ajunge zilei necazul ei.”

*

Când suferința fizică te zdrobește și îți taie trupul atunci să nu te abandonezi în autocompătimire și-n retragere, ci în încrederea în Domnul, căci EL te face fericit și-n suferință și-n sănătate.

Nu te încrede în inima ta, ci pune-ți inima să se încreadă în Domnul.

*

Filmele necreștine sunt duhuri străine în esență.

*

Să-L iubești pe Domnul cu tot sufletul înseamnă să-ți supui voința inimii lipind-o de Domnul, să-ți îndrepti atenția minții spre Domnul, să-ți hrănești mintea cu Cuvântul, să te rogi cu mintea, să cânti cu mintea și să nu lași să încolțească sentimente vinovate în inima ta, tăind ispita mândriei din rădăcină.

A-L iubi pe Domnul cu tot sufletul nu înseamnă a trăi prin suflet, ci prin inima lipită de Domnul, comandând sufletului supunerea voinței alipind-o de Domnul, comandându-i rugăciunea și cântarea, nelăsând dorințele să stăpânească peste inimă, ci încredințându-le Domnului prin judecată și supunere.

Iubește-L pe Domnul pe parcursul zilei, îndreptându-ți mintea spre EL.

*

Când nu trăim în dependență de Domnul atunci izvoarele otrăvite ale omului vechi ne inundă inima, dar când trăim în dependență de Domnul ne inundă izvoarele Duhului din omul lăuntric al inimii.

*

Iubirea Domnului cu toată mintea înseamnă îndreptarea minții spre Domnul și ridicarea ei la Tronul de Îndurare al Tatălui. Efortul acesta este și o luptă împotriva ispitelor din minte și o împotrivire la Diavol – care va fugi.

Iubește-L pe Domnul cu sufletul, dar și cu inima, într-o alternanță dată de starea inimii.

Mintea cuprinde și atenția, rațiunea, și memoria. Sufletul și inima se întrepătrund.

Imaginația este o capacitate a inimii prin care facem planuri, reținem amintiri și inițiem gândurile.

Iubirea Domnului cu toată puterea ta este o mobilizare generală a persoanei – adică trup, suflet și inimă – pentru a trăi pentru Domnul și spre slava Lui, urmându-L în fiecare clipă.

Dacă-L iubești pe Domnul cu tot ce ești, te-ai lipit de EL și nu mai este loc de păcat în viața ta.

Inima inițiază gândurile, dorințele și planurile. Gândurile involuntare nu ne aparțin, dar, înainte de adormire, se poate manifesta confuzia involuntară a gândirii, prin gânduri răzlețe care anunță venirea somnului.

În adâncurile minții noastre se găsește conștiința care e necesar să fie curată, dacă-L iubim pe Domnul.

*

Mânia este păcatul inimii care mișcă și mânjește duhul.

*

Plinătatea de sine se vindecă prin lepădare de sine, iar singurătatea prin dependența de Domnul.

*

Abaterea de la destin distruge rostul vieții risipind-o în trăiri pentru sine.

Dacă nici suferința nu te centrează în destin, vei fi zdrobit fără leac. Dă-I Domnului timpul tău de calitate trăindu-ți rostul vieții prin împlinirea chemării tale.

*

Când te aștepți la venirea Domnului necazurile și problemele vieții se micșorează.

*

Deosebește curiozitatea deșartă de curiozitatea pentru cunoașterea Domnului, a căilor Lui și a vieții cu EL, deprinzând obiceiul de a-I oferi curiozitatea din momentele cele mai bune ale zilei.

*

Iubirea de Domnul cuprinde și părtășia cu Cuvântul Lui. Aceasta face parte din iubirea Domnului cu mintea – care-i parte din suflet.

*

Înfrânarea curiozității deșarte în favoarea curiozității pentru Domnul.

*

Somnolența este refuzul vieții.

*

Iubirea Domnului cu mintea te scapă de gânduri negative, involuntare și parazite.

Stările și trăirile negative ce vin în inimă se rezolvă prin lepădare de sine și rugăciune.

*

Duhul somnolenței vrea să te determine să intri în ea după ce te trezești, ori să te culci ca să intri în somnolență când nu ești obosit. Odată intrat în inimă, acest duh deschide ușa altor duhuri demonice cum sunt: dorința de-a nu mai trăi, blazarea, retragerea, apatia, depresia.

Domnul îngăduie să fii încercat și să ai stări de disperare pentru a-ți exercita încrederea și dependența de EL.

*

Apăsarea duhului vine și din felul gândurilor care pot fi injectate demonic în minte, dar înălțarea minții la Tatăl și centrarea atenției în Dumnezeu deblochează duhul.

*

Tu alegi care tâlhar vrei să fii: cel care se duce-n rai ori cel ce nu se duce. Toți suntem tâlhari străini, dar noi alegem dacă mergem după Domnul ori nu ne mai ducem.

Decizia este ca o stradă strâmtă cu sens unic care nu se schimbă decât prin revocare. Unul din păcatele voinței este independența de Domnul.

*

Coborârea minții în inimă și rugăciunea cu inima – chiar „Rugăciunea lui Isus” a călugărilor răsăriteni – eliberează mintea din temnița gândurilor necurate și eliberează trupul din crisparea venită în urma căderii în ispită. Pocăința și încrederea în Domnul Hristos îți deschid ușa spre Tatăl, dar rugăciunea inimii îți redă intimitatea și bucuria cu Domnul.

Izvoarele inimii

*

A iubi înseamnă a dăru-i roadele Duhului din inima ta (în măsura în care ai rodit până cum).

*

Dacă nu vrei să decizi ceva, Domnul nu va decide în locul tău, dar o voință pasivă va fi asaltată de cel rău. O stare bună de inimă este înnoirea duhului pe care ți-o dăruiește Domnul. Când ceri Domnului o altă inimă – pentru că nu reușești să faci voia Lui – Domnul îți înnoiește starea inimii prin Duhul Lui.

*

Părtășia inimii cu Cuvântul vindecă rănilor inimii și cele emoționale, oferind echilibru lăuntric.

*

Domnul locuiește în noi prin Duhul și ca să distrugă lucrările Satanei din noi. De câte ori ne e greu și suntem încetoșați în înțelegere, să-L rugăm pe Domnul să distrugă lucrarea respectivă din noi – dacă este de la Satana – și să facă în noi Lucrarea Duhului.

„Doamne nimicește lucrarea diavolului din noi și fă Lucrarea Ta în noi și cu noi.”

Lucrarea Satanei este și condamnarea pentru păcat fără șanse de iertare, dar Lucrarea Domnului este convingerea de păcat, pocăința, iertarea și repunerea în legătură cu Domnul și în funcționarea normală ca mădular în Trup.

Depresia și gândurile negre sunt lucrarea Satanei, dar bucuria, bunăstarea lăuntrică și legătura cu Domnul sunt Lucrarea Duhului.

*

Dă-i Domnului ce e mai bun din curiozitatea ta și momentele cele mai bune ale zilei.

Trăirea pentru Dumnezeu îți redă bucuria inimii, chiar dacă îmbătrânești.

*

Atunci când Domnul vine (coboară) din Duh în inima Ta și-L simți că e acolo...

Și ce trist rămâne-n urma Lui când se retrage...

*

Când răsare-n inimă pofta altor lucruri, înlocuiește-o chemându-L cu iubire pe Domnul.

*

Viața presupune și gândire, activitate, hrană și repaus. „În Domnul avem viața, mișcarea și ființa.” Cere-i Domnului voința și înfăptuirea pentru Voia Lui – dacă nu le mai ai – căci EL nu te va lăsa nici neroditor, nici singur sau chinuit, dar nu te lupta în forță să faci Voia Lui prin efortul propriu, căci te vei prăbuși în propria-ți neputință. Ceea ce Domnul ne cere ne va și da, puterea să facem „căci nimic bun nu locuiește în noi”, dar „orice lucru bun și desăvârșit vine din cer de la Tatăl luminilor”.

*

Trăirea prin inima lipită de Domnul este un mod de a trăi prin duhul.

Părtășia cu Cuvântul este cea mai mare evadare ce oferă libertate lăuntrică.

Trăirea prin Duhul este comuniune cu Domnul și este cea mai mare fericire.

*

Dacă ți-ai asigurat strictul necesar, oferă-l și altora – în limitele puterilor tale – și oferă altora ce-ți dorești ție, căci astfel ți se instruiește inima în dorințele ei.

*

Cântarea cu mintea și rugăciunea cu mintea trezesc inima la rugăciune, iar atunci stai cu Domnul și bucură-te de EL chiar în timpul diferitelor activități necesare.

*

Hrănește-l pe cel flămând cu ce ți-ar plăcea ție să mănânci.

*

Mâhnirea este o formă de amărăciune amestecată cu supărare – o manifestare a neiertării și răutății sufletești. Deși pare o stare adâncă a sufletului, este un sentiment însoțit de un duh demonic, dacă nu-l respingi și dacă nu ierți și nu te lepezi

de răutatea fiarei sufletești. Deși pare îndreptățită, mânia este un sentiment negativ cu amestec demonic, ce distruge relații și nu zidește nimic bun.

*

Cere-I ajutorul Domnului în tot ce faci, dar și încrede-te în EL – căci acesta e un mod de dragoste al inimii tale pentru EL.

*

Când sora – ajutorul tău potrivit – este „mai amară ca moartea”, atunci mulțumește-I Domnului pentru ea, căci asta eliberează dragostea Duhului Sfânt prin inima ta, pentru ea.

*

Când accepți ce trebuie să faci, lucrul devine mai ușor.

*

Când nu poți ierta pe cineva roagă-te pentru binele lui și inima ta se va elibera, treptat, de neiertare.

*

Dacă-ți obișnuiești inima să-L iubească pe Domnul și dacă răspunzi chemărilor la părtășie, pe care Domnul ți le face prin inima ta, atunci rezistența ta la ispită crește.

*

Dacă Domnul Hristos este Mântuitorul nostru și Duhul Sfânt ne-a dat viața din Dumnezeu-Tatăl, El ne va mântui de noi înșine în așa fel încât să-L putem accepta în toate zonele ființei noastre ca și Domn – dacă vrem și noi aceasta.

*

Sunt momente când inima iese din timp și trăiește în nemărginirea veșniciei.

*

Când o povară îți apasă mintea și inima prin împrejurări și evenimente, spune-I Domnului că i-o dai Lui, iar EL o va ridica de peste tine.

*

Gradul de libertate pe care ți-l dau sănătatea și banii pot predispune inima să se împietrească până la mândrie.

(„Împăratului Nabucodonosor i s-a împietrit duhul până la mândrie.”)

*

Iresponsabilitate înseamnă să nu-ți pese dacă nu faci sau dacă faci un lucru.

*

Dacă ai părtășie cu Cuvântul vei gusta cât e de dulce.

În inima și-n sufletul care practică iubirea de Domnul vine bucuria.

*

O voință blocată în deciziile ei de factori exteriori poate distruge mult bine. Frustrarea voinței se stinge după un timp în care e stăpânită să nu acționeze.

Să-ți îneci critica în roadele duhului.

*

Dacă te simți puțin mai sus pentru că ai făcut ceva, dacă te simți cumva sau ești un pic deasupra altuia, atunci ești îngâmfat și mândru și te așteaptă căderea.

*

Să sting în inimă tot focul răutăților altora, care îmi vin împotrivă.

Egoismul este o formă de răutate.

*

Spre bătrânețe omul pierde, încet, din ascuțimea simțurilor fizice, pentru a fi atras de veșnicie și de drumul cel bun către ea.

*

Curățirea omului de răutate este o acțiune a voinței omenеști sprijinită de Duhul Sfânt asupra inimii omului. După multă convingere și cercetare a inimii Duhul Sfânt pregătește împrejurări care ne determină să ne dorim purificarea inimii de răutate. „Lepădați” – dezbrăcați-vă inima – de „omul vechi cu faptele lui” și „îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, smerenie, blândețe și îndelungă răbdare”.

Uneori e nevoie de sărarea omului cu focul suferinței

pentru a-și dori cu ardoare purificarea inimii de răutate. „Domnul dă și voința și înfăptuirea” prin puterea Duhului Său. Sunt timpuri când n-ai nici voința, apoi nu ai înfăptuirea, dar încet, sigur și definitiv Domnul ne va face asemenea Lui – dacă ne-am predat în ucenicia Lui, urmându-L prin lepădare de sine și luarea crucii.

*

Persoana pentru care te sacrifici mai mult o iubești mai mult, pentru că sentimentele se supun încet voinței.

Înlocuiește răutatea inimii cu sacrificiul pentru acea persoană și vei ajunge astfel s-o iubești. „Faceți bine celor ce vă urăsc” produce iubirea inimii față de ei.

Sacrificiul făcut pentru persoana peste care inima ta își revarsă răutatea, va schimba în iubire impulsul răutății.

*

Există așa numitele „proces de conștiință” prin care omul își recunoaște parțial vinovăția și-i pare rău, dar nu se-ntoarce la Domnul și nu poate renunța la felul păcătos de-a fi. Poate chiar „conversează” cu Domnul la nivel de egalitate sau ca un presupus prieten, dar nesupus Domnului, ci de capul său, ca un măgar sălbatic. Nu are o ură față de păcate, ci le enumeră altora, ușurându-și astfel, parțial, condamnarea ce o exercită conștiința.

*

Adorarea este forma supremă a dragostei inimii pentru Domnul, prin care se contopește în comuniune cu EL – dar și acesta este un Har.

Din adorare izvorăște mulțumirea și răcorirea duhului.

*

Dacă faci bine celui pe care ești supărat și mânios, atunci stingi aceste impulsuri din inima ta.

*

Nu desconsidera durerea nimănui, că nu cunoști adâncul suferinței numai când treci și tu prin el.

*

Răutatea este un duh demonic ce oprează – strângând în gheare – duhul nostru și care se manifestă fulgerător fără voința noastră. Se va manifesta de multe ori până mai creștem ca să-l putem discerne. Cu el vom lupta și-l vom alunga ca pe orice alt demon din inima noastră. După plecarea lui duhul ne este obosit și stropșit, până Domnul, prin Duhul Său, îl va vindeca și-l va umple. Duhul Domnului răcorește duhul nostru și curăță, eliberează și vindecă măruntaiele noastre de toate relele pe care ni le-a făcut duhul răutății în timpul când ne-a opresat și s-a manifestat prin noi.

*

Iuțeala este un duh satanic ce umflă sufletul nostru până îl discernem și-l alungăm din el, așa, ca pe orice demon. Atunci duhul și inima noastră vor funcționa liber în corpul nostru.

*

Aceste două duhuri sunt ca o învelitoare ce a înconjurat inima și sufletul nostru datorită moștenirii venite prin părinți, prin bunici și străbunici sau datorită dobândirii lor în timpul vieții, în carne, dinaintea nașterii din nou.

După ce ai izgonit demonul răutății din inimă trebuie să te dezbraci de păcatul răutății de câte ori ești ispitit prin el și să îmbraci inima ta cu dragoste, acceptare și înțelegere.

*

Neiertarea este opera diavolului cu care se împletesc voința și sentimentele noastre. Dacă vrei, poți să ierți, iar dacă nu poți, cere-i Domnului să te ajute și EL nu te va lăsa neputincios. Rugăciunea pentru binele celui neiertat va elibera iertarea în inima ta, pentru el.

*

Sufletul este o fiară în fiecare din părțile lui – minte, voință, sentiment. Omul fără Duhul Domnului este fără inimă, dar omul născut din Dumnezeu are inimă, însă poate trăi prin suflet – și atunci este tot ca o fiară!

Trăirea cu Domnul este trăirea prin inima ce-L iubește pe Domnul și este lipită de EL.

*

Duhul judecării altora și duhul răutății sunt surori gemene, care distrug atât relația cu Domnul, cât și cu oamenii.

Judecarea de sine este dovadă de sănătate a inimii și o eliberează de multe duhuri străine, iar împreună cu lepădarea de sine conduc la găsirea Domnului – care pune Viața Sa în locurile curățite de judecarea de sine și de golirea de sine.

*

Libertatea minții nu stă în vagabondarea minții de la unul la altul, pe care să-i judece ori să-i analizeze, ci în odihna liniștită a ei, în pacea inimii; căci o minte vagaboandă blochează inima, dar întoarcerea minții spre Domnul și spre omul lăuntric aduce odihna libertății în pacea inimii.

*

Duhul și păcatul batjocurii îmbolnăvesc stomacul și ficatul, opresându-ți inima.

De impulsul răutății nu te scapă decât Domnul Hristos, cu ajutorul Lui.

*

Când te smerești sub binecuvântările Domnului și nu mai trăiești prin minte, ci prin inimă, devii „ca un copil înțărcat la sânul mamei”.

*

Dacă ierți pe cel care te-a mâniat atunci stingi flăcările mâniei tale și poți birui răul prin bine. Mânia tulbură și întinează duhul, dar sângele Domnului îl curățește, îl alină și-l vindecă. Duhul mâniei se scoate ca orice alt demon.

*

Deși poate avea diferite cauze, depresia ajunge la ura împotriva vieții. Abia la un timp, după ce te chinuie, discerni că ai colaborat cu demonul depresiei.

Și când ceri ajutorul Domnului în acest necaz atunci Domnul te izbăvește, iar inima ta se lipește de EL, lăudându-L cu dragoste.

Depresia, somnolența, lenea și retragerea sunt cei patru demoni care te scot pe margine din viața particulară și spirituală.

Izvoarele inimii

*

Dă-I Domnului dorul cel mai adânc al inimii tale, iar EL te va face fericit.

Dragostea inimii tale pentru Domnul te ancorează în Dumnezeu.

Dă-I Domnului curiozitatea de peste zi a inimii tale.

*

Un fel glumeț și batjocoritor de-a fi întristează și stinge Duhul.

Dacă vrei ceea ce trebuie să faci, atunci munca ta e mai ușoară.

*

Umanismul tolerează tot, face dărnicie, are o filozofie de aparentă bunătate, dar nu vede, nu urăște, ci-și justifică păcatele.

*

Întoarce forța dorințelor inimii pentru lucruri către dragostea pentru Domnul, iar inima ta va fi fericită.

Înlocuiește obiectul dorințelor inimii cu Domnul și astfel ÎL vei dori pe Domnul cu toată dorința inimii, căci așa îți împlinești destinul și-L ai pe Domnul pentru totdeauna în inima ta, în mod conștient. Iar lucrurile nu-ți vor mai fi idoli și vei putea renunța la ele sau le vei putea avea ca și „când nu le ai”.

*

Iubește-L pe Domnul cu dorințele, cu planurile, cu amintirile și cu întocmirile gândurilor tale. Fă astfel din EL scopul vieții tale pe pământ.

Adu la Domnul toate dorințele ce se aprind în inima ta și lasă-I-le Lui pentru ca inima ta să fie liberă să-L dorească numai pe EL. La EL trebuie să vii singur – tu și EL – în comuniune, tu în EL și EL în tine pe veci.

Dacă nu te golești de tine în EL, Domnul nu poate să vină în tine să te umple pentru că ești plin de eul tău, de idoli tăi și de nimicurile tale.

*

Dă-I Domnului ceea ce arde în inima ta, iar EL va aprinde focul dragostei voastre în vatra făpturii tale, în centrul adâncului inimii tale. Domnul va coborî din omul lăuntric – din duhul tău – în inima ta.

*

Ce arde în inima ta? Lucrul acela adu-L Domnului și atunci inima ta va arde pentru Domnul.

*

Îndreaptă-ți râul gândurilor către inimă și iubește-L pe Domnul cu ea, prin forța ce-o primești astfel.

*

Dacă deprinzi obiceiul îndreptării minții către inimă, atunci vei birui ispita din minte și chiar slăbiciunea de inimă, unind făptura ta în inimă, prin dragostea ei spre Domnul.

*

Dragostea inimii spre Domnul învinge ispitele din minte.

*

Una din minciunile Satanei, după ce ai căzut în ispită, este că Domnul nu te mai iartă, iar Diavolul se luptă să te convingă ca să nu te mai ierți nici tu.

Domnul ne iartă dacă ne pocăim și-I mărturisim păcatul, dar trebuie să ne iertăm și noi. Dacă noi nu ne iertăm inima noastră nu mai e liberă.

După o cădere cu pocăință este important să ceri Domnului sentimentul iertării, pentru ca astfel inima să nu te mai poată condamna.

Creierul este locuința minții. Dacă-i cerem Domnului peste mintea noastră Sângele Lui, ne curăță, ne eliberează și ne vindecă mintea. Atunci avem o minte sănătoasă și bucuroasă. Această minte luminată revigorează creierul și răcorește duhul.

Păcatul căderii cedează teren din noi Satanei, dar Sângele DOMNULUI HRISTOS îl recuperează, eliberându-ne.

Când Diavolul nu mai are nici un teren în minte și în suflet, atunci inima e liberă să-L iubească pe Domnul.

*

Stările negative ale inimii și gândurile minții care vin nu ne aparțin. Domnul ne dă stăpânire peste ele, ca să le putem controla. Peste cele ce nu se supun chemăm Sângele Domnului ISUS care curăță, eliberează și vindecă persoana noastră de tot ce-i străin.

*

Dacă Îi dai Domnului dorințele tale, ÎL poți iubi cu puterea lor din inimă.

*

De la o anumită vârstă se micșorează energia fizică de care dispunem pentru o zi; deci folosește-o pentru lucrurile esențiale supraviețuirii și vocației.

*

Iubește-L pe Domnul cu inima, căci rugăciunea ei te leagă de Domnul.

*

Spațiul virtual modifică timpul biologic, astfel că mintea percepe trecerea timpului mult mai încet decât timpul fizic măsurat cu orologiul.

*

După ce înveți – exersând – să-L iubești pe Domnul, atunci folosește-ți sufletul tratat prin cruce pentru a face ceea ce trebuie. „Domnul dă și voința și înfăptuirea.”

*

După pocăință și iertarea primită de la Domnul, mărturisirea păcatului la un frate de încredere – ori soției ori soțului – te scoate din singurătate și din întuneric, eliberându-te la părtășia cu frații.

Dă cel mai bun timp din zi lui Dumnezeu.

*

Curiozitatea provocată de internet este numai pofta ochilor pentru lucruri interesante, cu excepția cărților.

*

Dacă-ți întărești inima în Domnul ți se-nviiorează mintea.

Dragostea inimii tale pentru Domnul se întrepătrunde cu Dragostea Lui pentru tine.

Când îți centrezi dorințele inimii în Domnul atunci „ÎL dorești pe EL cu toată dorința inimii”.

*

Orice acțiune bună este un act de creație pentru că transformă realitatea spre bine într-un mod pe care îl faci tu. Esențialul spiritual și material, utilul pentru supraviețuire sunt acte de creație la fel de necesare ca și formele de artă ce rămân peste generații. Ca să poți crea trebuie să supraviețuiești tu și alții pe care poți să-i ajuți.

*

Rugăciunea inimii te transpune în Cel Preaiubit. Cu cât stai mai des la Tronul de-ndurare cu atât se-ndepărtează Satana de tine.

Lumea internetului seacă energia de viață a inimii și de aceea trebuie limitat accesul la internet la strictul necesar. Oferă curiozitatea ta Domnului tău Preaiubit și vei fi fericit.

*

Se merită să pierzi doi ani din viață ca să experimentezi viața din beșug – bucurie, fericire și energie de viață – curgând în valuri din inima ta, înțelegând că aceasta este un Har.

Dacă faci cu dragoste tot ce faci, multe duhuri necurate vor fugi din lupta împotriva ta.

*

Nu urî lucrurile pe care trebuie să le faci și nici împrejurările, căci toate sunt destinate să te formeze după Voia Domnului. Primește ceea ce vine cu dragoste, căci e rânduit de Domnul – și vei fi liber.

*

Nu-ți lăsa inima să vagabondeze prin sentimente, ci ține-o credincioasă unde Domnul te-a așezat.

Destinul nostru nu este doar să facem ce vrea Domnul, dar să și trăim împreună (prin) cu EL.

*

Suferința ne rupe inima de lucrurile materiale și ne-o conduce spre Domnul – dacă acceptăm lucrarea ei.

*

Duhul comerțului te însuflețește să dorești și să cumperi – bucurându-te – lucruri care nu-ți sunt strict necesare, doar pentru că-s utile și bune.

Dacă-ți îndrepti inima către Domnul ești fericit, dar oriunde în lume te îndrepti cu inima nu vei fi fericit – căci DOMNUL HRISTOS este Dragostea, Bunătatea, Pacea, Bucuria, Fericirea și „orice dar bun și desăvârșit vine din ceruri de la Tatăl Luminilor”.

*

Bucuria pentru binecuvântările materiale este o bucurie a sufletului care lasă inima goală, dar bucuria inimii de Domnul inundă făptura și te face în întregime fericit.

Ca să-ți îndrepti inima spre Domnul e necesar ca și mintea să fie centrată în Dumnezeu.

Îndreaptă-ți pâ râurile care curg din izvorul dorințelor spre Domnul.

*

Dacă inima ta trăiește sentimente de dragoste pentru persoane de sex opus, din trecut sau prezent – dar nu pentru tovarășul tău de viață cu care te-a unit Domnul – acesta este adulter sentimental sau emoțional.

Păzește-ți inima în albia Domnului.

*

Dacă dai lucrurilor plăcerea pe care o oferi numai lui Dumnezeu, ești în capcana „poftei altor lucruri”.

*

Unul din rosturile suferinței este să pregătească terenul inimii pentru ca să rodească fructul blândeții.

Roadă blândeții din inimă stinge impulsul răutății.

Opusul răutății este blândețea; bunătatea este o parte a dragostei.

Voința care nu se pleacă în fața durerii se luptă cu Dumnezeu.

Vrăjmășia este o formă de răutate. Opusul ei e prietenia.

*

Când inima nu ți se-nmoaie printr-o suferință, mai sunt și altele în tolă la Stăpân...!

*

Una din marile bogății pe care ne-o dăruiește Dumnezeu este sănătatea trupească și sufletească. Dar omul când e sănătos se ocupă mai mult de materie...

*

Suferința care te limitează te ajută să te bucuri de ceea ce poți face și să fii mulțumitor pentru ceea ce nu mai poți face „proslăvind pe Domnul în trupul tău”.

*

Dacă frânezi pofta altor lucruri și nu te mai gândești la ele, te poți gândi la Domnul și devii liber să dăruiești.

*

Domnul ridică oameni care-ți fac rău, ca să înveți cum să-i iubești.

Iubirea pentru aproapele este iubirea inimii exprimată prin suflet. Nici o agresivitate ce-ți atinge trupul sau sufletul nu poate stinge iubirea inimii care este roada duhului și care supune sufletul, prin voință, și se exprimă prin suflet.

*

Rugăciunea cu inima este unul din felurile în care inima ÎL iubește pe Domnul exprimându-și dragostea, prețuirea și venerarea Domnului.

O inimă fierbinte raportată la o minte răcoroasă și discretă, în dependență de Domnul, și la distanță de schimbările emotive...

Să ne folosim emoțiile pentru a transmite dragostea inimii și pentru a simți sentimentele altora.

*

Dacă vrei să ajuți oamenii roagă-te pentru ei, căci Domnul poate să-i ajute infinit mai mult decât poți tu. Nu

neglija nici ajutorul mărunț care-l poți face, dar roagă-te pentru oamenii de care-ți pasă.

*

De nu-ți lași inima să se înmoaie printr-o anumită suferință, Domnul mai are și altele în visterie...

*

În cer totul este perfect. Acolo se va împlini deplin dorința noastră de perfecțiune.

*

Cine-și urăște trupul exploatându-l și își urăște munca, acela va fi rău și cu oamenii.

Nu e ușor să lucrezi ca pentru Domnul – cu drag – dar e necesar, și pe deasupra vei primi răsplată și în cer pentru lucrul tău.

Un lucru bun pe care l-ai făcut este o biruință pe care ai creat-o prin Harul și cu ajutorul Domnului.

*

Recunoștința îndreptată spre Domnul pentru împlinirea venită din administrarea talanților îți echilibrează trăirea vieții.

*

Când slăbiciunea de inimă este înrădăcinată foarte adânc în inimă și n-o putem învinge prin voință, Domnul ne dă o suferință sau o neputință fizică ce o arde – un țepuș care arde până-n rădăcină și până la sfârșitul vieții toate slăbiciunile noastre de inimă și impulsurile pe care nu le putem stăpâni, cum ar fi: impulsul răutății, al lăcomiei, îngâmfwării etc.

*

Cuvintele de mulțumire ale inimii, recunoștința și cuvintele de iubire din adâncul inimii, îndreptate către DOMNUL ISUS Cel Preaiubit, sunt o formă de dragoste a inimii pentru EL.

*

Duhul Legii urăște pe păcătos și-l lovește cu Cuvântul Bibliei, dar Duhul Domnului îl iubește și-l convinge, cu dragoste, de păcatul lui, oferindu-i întristarea care duce la pocăință.

Izvoarele inimii

*

Nu poți conduce oamenii la Dumnezeu dacă nu-i iubești.

*

Duhul Legii judecă prin Cuvânt, Duhul Domnului convinge de păcat și arată ce-i drept.

*

Când simți că nu mai poți suporta păcatele cuiva și că trebuie să i le spui, ca să-l determini astfel să se pocăiască, și să-L aperi pe Domnul sau Biblia sau credința, atunci să știi că ești înșuflețit de duhul Legii.

*

Vorbirea inimii în limbi corintene odihnește și înviorează mintea frământată și obosită.

*

Când judeci pe cineva – nu ca organ de ordine socială – Domnul permite ofițerului demonic să te judece și să te chinuie pe tine până vei renunța la judecarea altora și-i vei ierta. „Dacă Domnul îl iartă, îl iert și eu” – spunea un frate – iar Domnul a murit pentru iertarea tuturor.

*

Domnul nu se grăbește, ci repetă cu noi o lecție până o învățăm.

*

Știm că o religie creștină e mai bună decât alta după felul în care este, mai departe sau mai aproape de Adunarea primilor ucenici ai Domnului și de modelul din Dreptarul Scripturii din 1 Corinteni 14, descris de Apostolul Pavel.

*

Să nu mustri oamenii pentru păcatul lor dacă n-au păcătuit împotriva ta, căci faci opera și serviciul Satanei, dar să-i mustri dacă Domnul te trimite expres și în mod special s-o faci.

*

Dacă pui inima ta să-l iubească pe Domnul, EL ți-o va vizita, inundând-o cu dragostea Lui.

Dacă-L iubești pe Domnul cu inima ta, atunci Cuvântul

Său scris în Biblie e mai dulce ca mierea pentru inima și pentru sufletul tău.

*

Dacă faci bine celor ce te urăsc se declanșează în inima ta sentimente de dragoste pentru ei și astfel, drept consecință, îți iubești vrăjmașii.

*

Când ți-e inima obosită și stresată vino cu ea la Domnul, care ți-o va liniști și-i va da odihnă.

*

Voința își pune sigilul pe inimă. Dacă inima e predată Domnului și ÎL iubește pe EL, voința proprie asuprește inima obosind-o. Dar dacă voința e supusă și predată (abandonată) Domnului, atunci armonia și uniunea inimii și a voinței abandonate Domnului dăruiesc echilibru, odihnă ființei și bună-nvoire cu Domnul.

Voința abandonată Domnului prin rugăciune și mintea supusă Domnului sunt două feluri de a-L iubi pe Domnul cu sufletul nostru.

Trebuie să discerți când începi odihna voinței, căci dacă voința nu se odihnește, nu se poate odihni nici inima.

*

Cu Satana să nu lași niciodată garda jos.

*

Dacă nu-i ceri Domnului să te ajute să faci voia Lui într-o zi vei avea dificultăți în trăirea acelei zile. „Cereți și vi se va da”.

*

Valoarea socială a unui om nu stă doar în munca sa – la orice nivel – căci rugăciunea de mijlocire poate face mai mult decât munca unui popor întreg.

*

Roagă-L pe Domnul să-ți elibereze mintea de vârtejul grijilor și a gândurilor, iar EL te va asculta. În liniștea minții rostește gândul „Iubite ISUS” sau alte cuvinte de dragoste pentru Domnul – acesta este un alt mod de a-L iubi pe Domnul cu mintea.

*

Persoana umană nu poate fi decât într-un loc o dată. Îl poți iubi pe Domnul cu inima, cu mintea și cu alte părți din suflet. Combinând rugăciunea inimii cu a minții și cu a celorlalte părți ale sufletului, ajungi să-L iubești pe Domnul cu o parte din ființa ta.

N-am simțit niciodată creierul meu mai odihnit și mai activ – dar nu obosit – ca atunci când am spus, în mintea mea, cuvinte de dragoste Domnului odată cu bătaile creierului (căci creierul nostru are bătaie – se mișcă – așa cum se mișcă inima).

Este necesar să te obișnuiești cu un fel de rugăciune a inimii sau a minții, ca să poți trece la altul.

„Rugăciunea lui Isus” practică de călugării răsăriteni dovedește o dependență smerită de Dumnezeu și o închinare iubitoare Domnului Hristos.

*

Nu atât cuvintele și raționamentele conving un creștin de nevoia lui de Dumnezeu, cât rugăciunea de mijlocire pentru el lucrează pe căi neștiute de noi, pentru apropierea lui de Domnul.

*

Puterea de cumpărare și puterea de acțiune oferă senzația libertății și a unei forțe proprii, dar acestea sunt binecuvântări de la Domnul, de aceea judecata de sine este necesară ca să nu se instaureze îngâmfarea în inimă, ci smerenia.

*

Când unești mișcarea inimii spirituale – nu inima de carne – cu mișcarea creierului în cuvinte de dragoste pentru Domnul, realizezi o lepădare de sine.

Poți schimba aceste două feluri de rugăciune rugându-te de două-trei ori cu mintea și de două-trei ori cu inima, cu cuvinte de dragoste sau rostind o rugăciune ca: „Iubite Isus ai milă de mine”.

În timpul intrării într-un ritm normal al acestor feluri de

dragoste pentru Domnul (cu inima și cu mintea) poți intercala rugăciunea călugărilor răsăriteni: „Doamne Isuse Hristoase ai milă de mine păcătosul” pentru a ajunge la o armonie în rugăciune și până reușești să percepi mișcările creierului și ale inimii spirituale (din abdomen, dar nu a inimii de carne).

Aceste două feluri de iubire pentru Domnul oferă corpului o mare odihnă, ca după un somn bun, și pot duce la intrarea în somn.

Este o mare diferență între rugăciunea minții și a inimii, în contrast cu metodele de relaxare și practicile satanice din yoga și din antrenamentul autogen al lui Schultz sau din alte practici parapsihologice (oculte, necurate, demonice) care nu-s îndreptate către Domnul Isus și care sunt tehnici ce duc la o semiparalizie a trupului, pregătind terenul pentru stăpânirea demonică. Aceste tehnici te duc în contact cu demonii și-n stăpânirea lor – lucru ce se ascunde în reclamele acestor tehnici demonice pentru a înșela cât mai mulți oameni, ca să-i despartă de Hristos. Prin tehnicile păgâne de relaxare se intră în a treia stare de conștientă, între veghe și somn, când trupul semiparalizat și mintea goală sunt expuse invaziilor demonice. Tehnicile păgâne expun persoana și ființa umană prin sugestii, pasivitate și deschidere la contactul, influența, însuflețirea, opresia și la stăpânirea demonică. Pentru că Diavolul vrea să distrugă omul, îl momeste cu energii necurate pe care omul crede că le stăpânește, dar în realitate este în subordinea Satanei, despărțit de Dumnezeu și pe autostrada iadului unde gonește cu viteză maximă spre cel mai groaznic chin, insuportabil, în foc pe veșnicie.

Rugăciunea minții și a inimii sunt expresia dragostei pentru Domnul și numai o asociere de început se face cu mișcările creierului și a inimii spirituale pentru a localiza diferența lor, dar într-o perfectă luciditate și în totalitatea capacităților de funcționare trupești și sufletești, cu tot discernământul și în integritatea ființei. Este o expresie a persoanei care vrea să-L iubească pe Domnul cu toată ființa sa.

„Rugăciunea lui Isus” se poate rosti în limbaj interior, prin suflet, odată cu mișcarea creierului și odată cu mișcarea inimii (spirituale) împreună cu ridicarea minții la Tronul de Îndurare al Tatălui. Se realizează astfel o unitate a ființei în rugăciune. În acest fel îți poți exprima cuvintele dragostei tale pentru Domnul, iubindu-L pe Domnul cu mintea, cu inima și cu o parte din suflet. Unirea celor trei părți ale ființei se face prin voință.

*

Când îți stăpânești voința îmbrăcându-ți inima cu blândețe, îndurare și dragoste și lepădând asprimea, asuprirea și răutatea, atunci realizezi un fel de a-ți iubi aproapele.

O voință puternică și trăirea prin voință expun persoana la asprime, duritate, dârzenie, încăpățănare, siguranță de sine, încredere în sine, exclusivism (dacă nu îți seamănă ție un alt creștin și dacă nu-i de acord cu tine e împotriva ta = FALS!).

Îngăduința și blândețea sunt roadele unei voințe tratate de Domnul și experimentate, prin întrebuițare în situații adverse și diverse. Numai cine a gustat a experimentat, a cunoscut și a recunoscut până la scârba de sine răutatea, asuprirea, asprimea, biciul limbii, defăimarea, critica, amenințarea, punerea la punct, iuțimea, excluderea altora din propria inimă și dimprejurul său, poate gusta, aprecia și folosi – după tratamentul Domnului prin cruce și lecții repetate – îngăduința, blândețea, duioșia, aprecierea, dragostea, respectul.

Mare este dragostea Domnului pentru noi, că nu ne lasă cum am fost, ci ne schimbă prin disciplină și chiar prin foc, dacă noi nu vrem să renunțăm la năravurile cărnii și ale fiarei sufletești. „Orice jertfă va fi sărată cu sare și orice om va fi sărat cu foc” (Domnul Hristos).

*

Mergând pe drumul tău cu Domnul, multe neajunsuri, probleme și cusururi se rezolvă în mod neașteptat prin locul unde ai ajuns cu EL.

*

Voința provoacă acțiunile. Făcând binele participăm la interesul general, mărinz valoarea socială a persoanei noastre. Căci nu obiectele și lucrurile fabricate atribuie valoare omului – deși cele mai multe sunt necesare – ci viața veșnică pe care o poartă sau nu în el și pe care o transmite.

Făcând din dragoste faptele bune rânduite mai dinainte pentru noi ca să umblăm în ele, suntem sarea pământului care nu și-a pierdut gustul.

*

În lumina dragostei pentru Domnul și a Domnului pentru noi descoperim lucruri mari, lucruri tainice pe care nu le-am cunoscut.

*

O voință care n-a ajuns să-L iubească pe Domnul este agresivă, dominantă, extremistă, sigură de sine, autocentrată, asupritoare, arțăgoasă, acționând cu dârzenie încăpățânată și eliminând dimprejur pe cei care nu i se aseamănă.

*

Dacă Domnul vrea să învățăm o lecție și noi nu vrem EL are și foc pentru încăpățânare și pentru nesupunere.

„Nu fi atât de împietrit încât să suferi degeaba, fără scop.”, spunea Fenelon.

*

Atitudinile sunt fiicele voinței, dar nu le poți schimba decât dacă voința ajunge să-L iubească pe Domnul.

„La judecată Domnul nu te va întreba cât ai suferit, ci cât ai iubit” spunea R. Wurbrandt, cât L-ai iubit pe Domnul și pe aproapele. Dragostea pentru Domnul va genera dragostea pentru aproapele. Facerea de bine pentru vrăjmaș produce dragostea pentru el. Experimentează dacă nu crezi și vei vedea... O formă a facerii de bine este și rugăciunea pentru vrăjmaș și pentru aceia pe care nu-i poți ierta.

*

Dorința de-a iubi cu inima copiii și aproapele, deschide inima pentru ei. Poziția inimii și starea ei este resimțită de cei

din jur. Subordonează voința sub inimă și folosește-o, nu te lăsa folosit de ea.

*

Când slăbiciunea de inimă e atât de înrădăcinată în inimă încât nu putem scăpa de ea sub nici o formă, Domnul trimite focul suferinței permanente care o arde încontinuu, distrugând orice dorință după ea.

„Cine suferă în trup este izbăvit de păcat.” Dependența continuă se distruge prin suferință continuă.

*

La nevoie fermitate, dar fără răutate.

Judecarea ta peste alții este o formă de răutate. Răutatea este păcatul voinței făcut prin inimă și prin acțiune.

*

O minte smerită te păzește de multe greșeli.

*

Când realizezi că cei pe care vrei să îi disciplinezi sunt pruncii Satanei sau copiii Domnului ce au dat loc Satanei în inima lor, nu-i mai judeci și nu-i mai condamni, ci te rogi pentru ei să se apropie de Domnul.

*

Viața Domnului nu se transmite prin carne și sânge și nici prin botez, ci vine prin Duhul Sfânt într-o inimă căită.

*

„Să vă iertați unii pe alții cum v-am iertat EU”, spune Domnul.

*

Pocăința este un proces continuu în viața ucenicului Domnului. Ea atrage Harul Domnului și Duhul Sfânt care regenerează persoana – începând cu nașterea din Dumnezeu prin care Duhul Domnului vine să locuiască în noi, punând în noi un duh nou în locul celui mort – și continuând cu înnoirea de viață care ne regenerează inimile și ne sfințește sufletul, mântuindu-l pe măsura în care acceptăm să murim, pe rând, în fiecare zonă din suflet pe care Domnul o sfințește curățind-o,

regenerând-o și înlocuind omul vechi și natura veche cu cea nouă, pătrunzând cu viața din Dumnezeu în moartea sufletului.

*

Dacă nu acceptăm Domnia lui Isus Domnul în inima și-n sufletul nostru, ci vrem să stăpânim noi ființa noastră, atunci nu suntem ucenici ai Domnului și nașterea noastră din nou este falsă. Duhul Sfânt ne învie duhul ca să facă ucenici din noi. Dacă nu acceptăm ucenicia în școala Domnului putem spune adio creștinismului, pentru că suntem frați mincinoși și creștini falși – „morminte văruite”.

*

Nu vei folosi nimic din ce-ai răpit, ci totul se va risipi în vânt, ca fumul, și se va pierde ca nisipul printre degete.

*

Ajută-mă, Doamne, să nu mai dau niciodată „drumul gurii la rău”.

*

Dacă ajungi să mănânci spre gloria Domnului, vei mânca echilibrat, recunoscând și apreciind valorile „căci dacă avem ce mânca și cu ce ne îmbrăca ne este de-ajuns”.

Făcând toate lucrurile – chiar și cele mărunte – spre gloria Domnului, vei primi răsplata Domnului în cer, chiar dacă nu ai fost marele evanghelist sau grozavul om al lui Dumnezeu ce înviază morții.

Dacă faci tot ce faci spre gloria Domnului ești fericit.

*

Ungerea Duhului ne învață toate lucrurile pentru funcționarea normală ca mădulare specifice în Trupul Domnului – Biserica vie.

*

Când nu stai în legătură cu Domnul sinele își manifestă răutatea.

Cu cât faci mai des toate lucrurile spre gloria Domnului te goleşti de sinele păcătos și dai loc Duhului Domnului în inima ta. Astfel roada bunătății din Duhul va înlocui răutatea inimii și a sinelui.

*

Duhul bănuiei și al acuzării este frate cu duhul criticii și al judecării altora și te face să bănuiești și să pui în seama altora lucruri neadevărate, ca să-i lovești cu răutate prin „biciul limbii”. Aceste duhuri demonice însuflețesc, asupresc și stăpânesc sufletele umane, ca să-și reverse răutatea asupra oamenilor din jur.

O inimă care se judecă pe sine alungă duhul criticii, al judecării altora, al bănuiei și acuzării.

Într-o inimă mâhnită care se judecă pe sine Satana nu are loc, dar în mintea îngâmfată intră tot soiul de păcate cu demonii lor.

*

Viața civilizată și confortul orășenesc presupun conviețuire și organizare socială care limitează libertatea individului înregimentându-l între reguli și legi, pentru interesul comunității și pentru interesul general. Interesul general presupune binele tuturor, care nu poate exista fără legi morale. Dacă se atentează la desființarea legilor morale este de suspectat influența, însuflețirea și stăpânirea oamenilor din poziții sociale cheie, prin Ființa care a generat răul pe pământ, numit Lucifer.

Creștinii sunt sarea pământului și lumină în întuneric și atâta timp cât Biserica Domnului Hristos Isus împreună cu Duhul Său mai sunt încă pe pământ răul nu se poate manifesta la maxim. În timpul de acum se îndepărtează nelegiuirile de copiii Domnului și de cei ce au frică de Domnul până la „intrarea numărului deplin al neamurilor” în Mireasa Domnului.

Faptul că beneficiezi de descoperirile civilizațiilor de mii de ani încoace sau de cele moderne, nu este meritul tău și nici dreptul tău, ci este un cadou al Creatorului pentru tine – care trăiești în acest timp.

Ca să nu fii doar un profitor sau un parazit familial, comunitar și social ești dator cu folosirea la capacitate a darurilor și înzestrărilor tale pentru folosul și binele celorlalți.

Cel ce trăiește numai pentru sine este ca o baltă care se împute și ca un animal gânditor, câtă vreme cei din jur nu se pot folosi și bucura de nimic din partea sa. Iar dacă nu-ți vei schimba orientarea vei ajunge la un loc cu tatăl egoiștilor, în iazul de foc.

*

Evenimentele televizate și istorisirile închipuite care-ți solocită consumul de adrenalină se înregistrează în memoria involuntară și te vor urmări o vreme.

Sângele Domnului șterge, la cererea noastră, aceste amintiri, dar e necesar să nu mai expunem memoria și duhul acestor traume.

Alcoolul – dincolo de strictul necesar pentru sănătate dacă e cazul – expune mintea loviturilor și influențelor Satanei și întărește „cerbicele”.

Crimele sau tentativele de omor televizate și văzute oferă teren duhului morții în mintea și-n inima ta.

*

Slăbiciunea duhului tău revendică (te-ndeamnă și îți cere) să oprești acțiunea ce a provocat-o.

*

Între a lucra repede sau lejer alege să lucrezi ca pentru Domnul – cu drag adică – și spre gloria Lui.

*

Cu cine petreci cea mai mare parte din timpul tău liber, acela este dumnezeul tău.

*

Niciunul din eforturile noastre de a scăpa de impulsul răutății din inimă – manifestat în diferite feluri – nu ne va scăpa de răutate, dar Domnul răspunde la rugăciunea de a lua din noi răutatea și de-a pune în loc blândețe, bunătate, dragoste și îndurare.

La fel Domnul schimbă, în urma rugăciunii noastre, îngâmfarea și plinătatea de sine cu smerenie.

*

Duhul sărăciei te însuflețește să nu te bucuri de binecuvântările Domnului și nici de viață, ci să trăiești în sărăcie și-n sacrificiu pentru alții.

Dăruirea o faci cu bucurie și cu sacrificiu la nevoie, dar o viață de sărăcie, întristare, jale și sacrificiu permanent sfidează pe Dumnezeu dragostei, bunătății și al bucuriei sfinte, făcându-te să trăiești cernit și trist ca duhul demonic al sărăciei, dar nu ca Duhul Domnului ce rodește dragoste, bucurie, pace etc.

*

Tot ce e curat, folositor și strict necesar e bun.

*

Lânzezeala trupului uscă și împietrește inima.

*

Orice păcat – oricât ar părea de mic – dă Satanei teren în inima noastră, iar el ne asuprește duhul.

Îngâmfarea minții face sufletul independent de inimă și-l poartă pe căile cărnii.

*

Smerenia inimii învinge îngâmfarea stărilor și gândurilor depressive.

*

Munca echilibrată este unul din stâlpii sănătății sufletești și trupești.

*

Când nu-L mai percepi pe Domnul încrede-te în EL chiar și când ți se pare că te-a părăsit. Aceasta va rezidi relația ta cu EL și-L vei regăsi.

*

Omul nu poate primi de la semenul lui un adevăr destinat să-i schimbe concepțiile și principiile, decât atunci când e pregătit pentru aceasta. Altfel se va îndepărta izolându-se de cel ce-i spune adevărul sau îi va deveni dușman.

*

În descurajare cântecul inimii îndreptat spre Domnul ne redă speranța.

*

Când cuprinzi toți oamenii în dragostea inimii tale înseamnă că ai acceptat aceasta și ai primit un grad diferit din

pacea și din binecuvântările Domnului.

Iubirea pentru oameni este un rod al vieții de înviere în inima noastră, prin Duhul Sfânt. Ca să-i poți iubi pe cei care te fură „nu cere înapoi lucrurile luate cu sila de la tine”.

*

Credința că „noi suntem neprihănirea lui Dumnezeu în Hristos” ne eliberează de orice vină și acuzație.

*

Împotriva stărilor demonice din minte și din inimă folosește tot ce ai: voință, rațiune etc. Și Domnul te va ajuta să învingi.

Domnul nu vrea să ne desființeze voința, ci să i-o supunem Lui și să o folosim.

A-L iubi pe Domnul cu voința înseamnă a te supune Lui și îndemnurilor Duhului Său.

Pune-ți inima să-L iubească pe Domnul și ea se va supune.

*

Învață să te rogi mai mult decât vorbești – câștigul și binecuvântările rugăciunii sunt negrăit de mari.

*

Doamne scoate din mine răutatea și pune blândete, compasiune și îndurare.

*

Pe Domnul ÎL iubim cu voința prin supunere și abandonarea în EL.

*

Primește-mă în Tine Doamne, umple-mă și înconjoară-mă cu Tine, prin Duhul Tău.

*

Abandonarea voinței în Domnul aduce odihna minții în Domnul, care este o formă a dragostei cu mintea, pentru EL. Odihna minții în Domnul aduce liniștea și bunăstarea creierului – organul trupesc ce conține mintea.

„În EL avem viața, mișcarea și ființa.”

Abandonat în Domnul care mă umple și mă înconjoară.
Tu mă înconjori ca aerul și mă umpli ca viața.

*

Puritatea unei dorințe bune a inimii ce se naște
declanșând voința de împlinire a ei.

*

Nevasta învârtește roata vieții.

*

Când Viața Domnului curge în inima ta se topește
amărăciunea făcută de răutatea oamenilor.

*

Din obișnuință trăim prin partea noastră naturală. Este
o alegere să trăim prin inima noastră deschisă spre Domnul.

*

Între poruncă, indicație, explicare și sfat este o diferență.

*

Căci nu o anumită tehnică ne duce-n părtășie cu
Domnul, ci deschiderea inimii iubitoare pentru Domnul.

*

Când trăiești prin voință ești o sabie în acțiune și un
animal activ. Numai trăirea prin inimă este umană.

*

Doamne inundă-mi ființa și cuprinde-mă cu Tine.

Dintre toate dorințele care se-nalță în inimă dorind
împlinirea, care-i dorința Ta, Doamne?

Dorințele inimii sunt ca valurile mării care se ridică la
malurile minții. Dorințele ce se retrag aparțin inimii, dar cele
care trec peste țărnișă și inundă mintea sunt influențe exterioare
străine.

*

Duhul drăcesc al impunerii prin forță a voinței proprii
asupra altora mai slabi sau fără ajutor, în totală lipsă de
colaborare, respect, bunătate și blândețe, este opera Satanei.
Impunerea voinței proprii asupra altora e ceva demonic. Este
mai înalt decât trăirea prin voință, este subjugarea voinței altora
și încălcarea dreptului lor de a fi.

Izvoarele inimii

*

Duhul Sfânt luminează și convinge de păcat, dar Satana scoate păcatul și-ți dă în cap cu el.

*

Ca să poți trăi prin duh e nevoie să fii liber de toți demonii ascunși care te pot influența și însufleți.

*

Duhul impunerii vrea să te influențeze și să te însuflețească să te porți cu trupul tău ca și cu un obiect robotizat, ca să-ți faci activitățile necesare.

*

Cântarea în timpul unei boli îți ușurează starea.

*

O dorință cât de mică din inimă, pentru a face ceea ce trebuie, conține în sine puterea de îndeplinire dacă alegi s-o împlinești.

*

În inima care-și exprimă manifestând dragostea pentru Domnul, nu mai are loc Satana.

*

Prin centrarea în Domnul Hristos din noi, inima se închină Domnului și ieșim din Eu, din lume și din lucrurile ei prin legătura vie, din inimă, cu Domnul.

*

Părerea de sine, lauda de sine, critica și judecarea altora te împietresc și te orbesc astfel încât nu mai vezi starea de fapt a inimii tale și nu mai înaintezi pe drumul cu Domnul din cauza lor. Când dragostea nu spune faptele ei bune atunci se deschid ochii inimii și văd în lumină starea ei și drumul cu Domnul înainte.

Lepădarea părerii de sine și a imaginii de sine oferă conștiința de Domnul și de duhul nostru înviat, care ne conduc în închinare. Mișcarea duhului de asemenea ne conduce în închinare.

Glorie, onoare, cinste, slavă, laudă, mulțumire,
recunoștință, închinare, adorare și venerație STĂPÂNULUI
SUPREM, DOMNULUI HRISTOS ISUS.

Amin!